

per clamor de les ones mateix que sempre juguet de l'aigua i del vent, sense apreciar-se però, en enys horis que per les blanques guerres dels mariners ferits del combat naval, talment com si fos un simple banyer de peu, portades innocentament per infants.

Del vascell, solament pogueren recure el cas de la broa com s'acabava d'enfonsar per un circumstancial seu clarament els il·luminà amb una gloria inimitable. Tots claudors no havien tingut cap ~~cas~~ naufragi als tripulants de les barques i remplata que la pluja intensa que havia caigut, era minva tant. Aquesta circumstància feu recórrer en els cors d'uns, alguna espuma d'esperança.

Pantònicament a la pluja, les ones seguies successivament perneta els bals, fent-los anar violentament d'un a altre, amb un sovi d'un naufragi irremediable.

L'esperma d'esperança que havia renescut entre alcuns feu radicalment tallada quan després de poquiments que els restaven sobre la furiosa aigua, una contracaixa seu topaz dels barques bruscament les quals naufragaren a l'instant y impossiblement prestar cap ajuda tant als ferits com als tripulants de la d'estació del vascell, car tot seguit una enorme marea li sellà golpi i no tornaren a aparèixer.

els supervivents malaltaven per descobrir entre la escuritat
les ferides ^{lances} barques no aconsseguint-ho, naturalment, y una
afosa pena ell affligia, desmoronant-s'hi li la minyschia esperanca.

En Jean Robet, resistien el profund dolor que la fe-
nida li produïa, esperava tranquil el final dràmatic que an-
gurava el qual, fet que feia referència a ell, en el certiora-
pas gens. Si be, sentia la pena pels pobres companys que
el voltaven, visitjós tots ells de solitar-se de la catàstrofe in-
ment, mentre l'Oceà invencible, amuntjava aquells morts
terribles amb el nombol encorralador de ces neves que es con-
vertia en enemic mortal fins a la mortiria, mantenuda
i terrible, s'acudint contínuament a les seccilles emboscacions
pels marejats es sostenia somni d'ells com si volguessin
var el seu instant més per disfrutar de la visió material tan
tràgica en aquells moments; i més que resolia tirar-se a l'aigua
per posar fiel a la seva vida, tot i que la veïna fonda ja, però
es resistien a entrar-se a la mort; i aquellaven amb unes
de tigre en els petits batis, ferits i sans malaltis, aguantants, tots ells
es resistien a capitular davant la feresa del mar.

Circunstancialment les resoldres reunien quasi puntes, tots de
les petites emboscacions, talment com si estessin obligades. Totol
havia de resultar aquella relació pels tripulants, car resoldre
després una fantàstica una caiguda d'ells inesperada una
seguidament, com si ell fos per això, una altra ^{que no eren}

havia 351

petita i acabà d'engolir a l'altra que se la contragada rebuda ~~que va~~ ^{de} els restants ^{que} canviava la mateixa sort que ell precedents, tan sovint que en aquelles foren devorats per l'aigua, desapareixent al instant de la superfície resurgits entre les ondes i la mort.

I així continuava fins a la misteriosa lluita d'ensrodament entre la furiositat tempesta, mestre de tots els tactes, anova minvant el seuviel el euphoracion; i de tripulacions que quedaren una quinzena ~~entre~~ ^{una pany,} ~~que~~ ^{s'ha} entre 800 i 1000 persones, que la tempesta aflixides n'hi els escamiris fessiu prouyffos per salvar-se, tot havien vist ^{en} morir tots els companys i quan es dinia que tocaba tancar ~~gans~~ ^{ells} ~~companys~~.

En ~~la~~ aquella botja s'hi trobava ~~en~~ ^{que} Jean Rochet, queixant-se de que la seva embarcació no havies sucambit com quan tots els altres. En ^{ma} de les segades, degut a una forta empeta d'una ona, estigué a punt de caure a l'aigua, i de el entre de la barca i ho havria arrougut si no havies estat que el turquesos ràpids del mariner torment-lo al seu llarg, ~~que~~ ^{que} a dir que l'acte meritari de qualitzar els meus companys no l'agrati pas com havia, punc ell de bon gràt que estouent en la superficie per no sortir en més.

D'aquella ~~cosa~~ ^{cosa} longues que restaven ja n'havien saigut dues d'elles quatre ocupants, però els d'ells pogueren tornar-se aper caminant el cost i els de salt, apalpitaren oportunament els turquesos a pujar a l'interior del cost. Tot just

hem notat.

tornava a ésser vi abans, del bat, quan ~~que~~^{que} apres d'una seixanta
no molt clara, el terrible accident d'una pegantina que la qual
cigüé materialment ~~de~~^{la} ~~caixa~~^{caixa} ~~explosant~~^{explosant} tot
soquit. ~~Per~~^{Mes} ~~que~~^{que} ~~que~~^{que} ~~que~~^{que} al top de la caixa i la meia
seixanta medetanya d'aigua i agafant el mig ~~un del~~^{el bat} monfragat
quest, a causa de la contraccidenta rebuda en tenia a posar en su-
bit l'horitzontal. Pels que observà no s'hi veia gens, molt del que
frag que cunyà i aguantava sobre la líquida superfície no s'ha
recobert de l'incendi comí del bat, tot malolent per solvar-se,
recobrir afe, recobrat per l'efora i allugat ~~en~~^{en} la barca.

En pocs i uns altres moments ~~segons~~^{fora} els nens que
se'n abanaren de l'incendi comí i els rebuts ~~malofrag~~^{malofrag}, gestos
i l'instant un alt terrible d'alegria i reconeixent la seva salu-
da barca, se'n acougueren. En pocs, veient el desesper del pobre nau-
frag prouia de salvament; ~~que~~^{que} ell estava sortit de trobar a
entre les ones, es compadí sincerament d'ell i provà de salvament
envers el i trobar, ~~que~~^{que} del bat, ~~que~~^{que} l'a-
gafà amb un braç; després de molts esforços aconseguí arrabiar a
de la barca, ~~que~~^{que} ~~que~~^{que} s'alluniar i el sorprèngué que el
que havia salvat era un menor d'anyatres; ~~que~~^{que} no s'impresonadi que
de que haguerat un exercicis i decidit l'ajuda a pujar a dalt
de la barca. Un cop hi fou, s'acusat a allugat per lluirar-se ~~que~~^{que}
foste de les ones fins a arribar, més de solvar-se en tenia pro-

porfió ^{2^a segon} y deixà marcar la mja de la quilla del ~~llengat~~ bot tot soludant a
la vagaada amb el braç l'alemany que deixava sobre la barqueta; d'aquest, p-
ò, repetí compreender el ~~entend~~ pausament d'en Jeau, però si un intent que com-
dient de la seva viola al francès, no li semblaera pas gens satisfactori, no el
deixa marcar i començà perill de cuire d'ix cop a l'aigua, i allargà i el
poquer tot just retallir d'agafar-lo per l'angle solape posterior de la pa-
rera del francès i feure cap mena de contemplacions el tirà d'una forada
estrebada a dius de l'embarrat. En Jeau, en cop a salt, deixà una au-
norada terrible i el seu salvador i li dijue ^{impulsivament} en alemany, (car havia parlat
aquest idioma): - « Tui si ha manot que fessis això? » L'alemany, al ca-
re que el seu amic parlava la seua llengua, dubtà que ho fessi i agafant-
lo pel coll ^{gant} braç ^{segont} contra la ^{segona} reure donar-li però resposta a la formulada
per Jeau: - « Bonet, sou alemany, potser?

En Jeau, havia a deixar-lo una resposta. Dicídit a l'alemany a l'altra
vegada l'aigua, però en aquell mateix instant s'adonà que prop d'ells
el vaixell que havia quedat que requidament veïren que era un altre naufrag; llevat,
oblidant el seu intent, s'apressà juny a l'alemany a salvar-lo. « Però com? -
» preguntaren ^{interiorment} aquells. La distància era solament d'uns cinc metres, ^{mes} però
el desfís de recorrer-hi amb la tempesta necessitava ^{mes} en Jeau, dicídit a
fer el possible per salvar-lo, vegà agafà ell mateix tot aquell l'ropa abrigat-
ment i profitant la corrent ^{de} l'ona ^{que desplaçava} l'o-
casió i cravat els seus cabells a ^{les} robes la primera camisa que el naufrag
duia l'estiu vespell fess a passar-li ell braç per tota l'escala ^{de} l'alemany
a la mateixa manera que havia fet a en Jeau, el peixà d'en sol
cop a la barca.

384 El recent salvat respirava felic quan es trobà ~~sota~~ ^{sota} la barca i recobrà
animi car estava ja quasi extenuat.

En Jean, després del ~~estrem~~ i mirà llargament la respirose per
tots bressols i ho veient cap més nadoufrag en tot el petit horitzó que
observava a la seva vista, sense dir res sols i ràpidissimament tancà altra
volta ja l'aigua.

L'alemany i l'altre nadoufrag es miraren arrossegats l'un a l'altre i no
es dijeren de moment res, car l'altre, va francès, i comprengué que era
impossible parlar, ja que no s'entendrien; però la mirada que s'adrecaren
era fàcil entendre entre ambdós roïells dir que faríen davant d'aquells
homens quel estirada a l'aigua restava en menys. Ja s'acava a llun-
çant-se l'alemany per deixar de recollir-lo i portar-lo de nou a la
barca, però no volgué, car en aquell moment una gran ona que ve-
ia direcció ja ell, arreplegà en Jean que estirava i posà més
de l'emparació i violentament l'arrossegà fins al bot, amb tanta for-
ça que del cop que rebé d'al topor contra la barca ferdeí els sentits
i tremulantament s'hagué sussecat a no ésser per l'atent alemany
que el pesà al vol i amb el procediment característic de la seva for-
ça, el torçà a ~~dent~~ l'emparratació. Un cop en ella, l'acomodaren al fons
del bot i es cuidaren de no torçar a nadoufragar, ja que de repetir-se
la mort era segura. El beneficiaria eficacament per equilibrar les onades,
la securitat que ja coneixava a ~~la~~ esclarirar un riu, degut a que dins
d'una hora aproximadament ja coneixava a clavar el seu dia,
però mentre aquest us arribés, el pescall no deixaria de desaparèixer
i constantment estaríe ^{atac} al poder de les ones.

305

Effectivament, als llums de l'alba el trobà encara clintant amb el
furient mar, si bé era semblava ja capítular, vencut de tantes energies
gostades durant la nit.

A mida que el sol custodiava il·luminant el dia, estenia els
seus raigs bellissims sobre la ariuosa superfície, la qual formava com un
grandió explit del finauament en la terra, de resplend bellesa, a la
vegada que amb la seva llum semblava monstrar la fèria del mar,
adornant les seves foses ocelles en un rai de calura i de rugos, om-
nides a la inactivitat davant el sublim espectacle de la natura, a-
menitzat pel continu remoreig de la seva calurosa i monòtona.

Ho era estenia la vista arreu del gran nivell del ciel i no s'apareixia
enell ^{cap} riueta ja sigui de vapor o de alguna altra bona que ^{estava} hagués
del naufragi; cosa proua de que aquella era l'única supervivent de la gran
catastrofe.

L'alemany, quan ja veié pacificada la mar, es girà instantàniament i sense
deuar-se conjecte que el seu company era un francès, tripulant des la do-
tació del vaixell mercant francès naufragat, li parla amb la seva llengua
materna, mes el naufrag ~~estava~~ que no coneixia un terrall d'alemany, li
en francès, naturalment, que no coneixia res, tot accompagnant la frase amb
un gest d'explicació que volia dir com: "Nou; no n'el que dius, si no t'expli-
qués millor."

Llavors l'alemany, rengolà un feau, caigut encara més recollit
el feau de la barca i el seu amist interlocutor entengué i comprendé

sulb la sevoda de l'escriví que aquest no era tot si no una bona companyia i un excellent escrivoda, ja de tota nacionia hostil pel ocupants francesos i lliure de la influència venida que dels patres respectius d'aquells naufrags es professaven.

Siguientament, doncs, n'hi pensar-hi gens més, esforçava a en Jeane il que posava en compte ~~que el~~^{a una} tornar ~~de~~^{que} de la flotilla, per veure si el podria tornar en si. Però per molt que s'esforçava no ho aconseguia, circumstància que els entristí, car si no li venia els resultats proupts, era negar que no vivia gaire, cenyant que estava ferit i que el seu rostre tenia l'aspecte de quelcom moltalt.

I no solament persistia en fer-se, n'hi que fins ell hi tots, car els meus estomacs estaven a "duel velet" i es negavaien a contenir en desdijades contingències. Tenint com a operitiu ja l'última esperança fet en aquells dies ineludible.

Intrestitat, acavava passant el temps i cellos apareixia, quelcom que els feia viure esperançats; cap vainell, cap dolent horitzó pasava fins llavors per aquells contorns. Era imminent que de no veur-lo-si un auxili ràpid, necessitarien ara de fer-se, n'hi ~~era~~^{era} que miraculosament havien escapat de la furia de la mar per caure lloradament al seu pòder horitzó, sense una enguera d'esperança i amb el cos esclafat i feble, mancat d'aliment, perdut d'energia i esclafat per la tristesa.

La llorable gesta del seu salvament, l'héroic fet excel·lència, no el trapassaria més enllà d'aquell horitzó el qual servia iniè testificació de la glòria ignorada dels tres naufrags, que moririen crucif

387

del més gran desesper i martiri; moririen de fang, Frostissima i sanguinosa mort que luttaven i s'apoderaria del seu cossej seu o deixar-los inerts sobre la barca, on potser trobarien rigoros i insepiuts dies enterrats en els anys d'eternament, servint-los de tomba les mateixes barques salvadora. I quant de temps a venir, torn la descobrigueren casualment, surant ancora, perduda per l'innom. D'ella, descobrinta res més que tres cadavers de tres heros, en fosos els seus vestits amb comuna horroressa, crecendols tots ells de les seves vides i essent un d'ells, ciència política irreconciliable amb els altres dos, però en el lentissimi caminarada particularment, que més que patriota era humà primer, i com a humans tots tres, borronaven alla virtut del cel i del llançar aquella nycida hostilitat que ambedos nacionis sostenien, malueteant i trepitjant les escales i diving l'església Santa impesa sobre els mortals, però que la bofia de la conflagració no colpisde i l'hore, ferrenent, alentat per la ret de sang i de peder, es clauda a matar i curanya als seu futurs que viuen del seu callet, a que t'infant creixen ja amb l'etern odí per aquells i aquells per ells, perquè recordant el pretori i el blesor moviment a una semblant clista practicada que degenera la raza, afableix els espírits, inculca odí i derroga la Humanitat en general.

En Jean, intintivament, circava un oïs les parabolae, i clauà la seva mindina ruïna als dos company que el voltaven, sense pronunciar un'un sol mot, car no es recordava de res d'onque havia succeït.

L'alemany, coneixent que el cap d'en Jean no estenia el suficient como de que requeria, i el ràpidament es traue i la guerra que devia i confirmant que cosa importava, el coloca sobre la testa de Jean. Aquest, agrai amb la ciurada la gentilesa de l'emic, dirimunt-se també en els següents

388 vii nus color, un riuau sourriuere amb el mateix significat.
Caué en Pierre, (que així es deia el morí frànc) perteneciente a la obla-
cio del varell merent) soraï l'acte de l'alemany i en Jean, satisfet, tornà
a clavar les parralles i es sumergí en un riuau reprodador.

Pierre, satisfet que Jean Descouys, es proposà sobre d'una manera à di-
trà com es deia el rei company, i fer llibrar-ho, apel·là a un ingeñer,
sistiu Eocant-lo illement pel brac, feu un roide com si volgués es-
criure sobre del cautell de la banya i, remigà al mateix temps el d's.

L'alemany, comprenuē i li rebélla compreender et que Pierre volia
reber i contestà recalcant accompagnadament les rivelades, no gaire cla-
res, degut a que li manegava quatre dents: ^{per int} Murt Grossbergers
et frances feu llores un riuau gest afreudat, i satisfet tot pronun-
ciant el nom que havia ^{guitx} dit ^{aguent}.

L'alemany, iunita l'acció del company i ^{deux} se respongué am-
tent: - Pierre Prèteur.

Enllor dons de dos amics, erau dos cavallers, disposts a sacrificiar-se
l'un per l'altre. "Però en mi soldier ajudar-me, ja que el que necessita-
rem erau el satisfet els desitjos materialis d'estouac.

Dels dos, era ja aproximadament les ^{veint} del mateu; i encara no ha-
vien tingut ja la sort de veure el més petit vestre que als feia tenir una
minific estrenaça.

En llavors, estaua ja que ja feia companyia als seu amic, minvant
també per tots parts, a l'efecte d'a ^{altra} determinar algun varell que els
descobris i els traxeres d'aquella lunga agonia ducerent; però sempre,
com els seu col·legues, girava la vista decebut, a ocultant la pena
que sentia ^{per la mort dels} que l'acompanyaven, havent de la eua que ell

esperava; si bé pel que feia referència a ell, no l'apunava, agnait ara del
 procedir de Pierret, que ell mogut per l'afany de merit reprobia violentament,
 com que ~~era~~^{era} veia la mort segurada, nomenà ho sotzia pels nous ~~camarades~~^{camarades},
 tunc nobles. A més d'això, a la real ferida del turquell que el feia sofrir
 bastant no deia res a l'efecte de no augonçar la mort; i la nostàlgia
 dels amics, prou apunats ja de veure's en la situació que es trobaven tan
 desesperada, vident recer la mort certament però a pas seguir, després
 d'haver-se salvat tan heroicament de la mala mare, com si agus-
 ta fos un pler el preverciar que ~~era~~^{era} els aigües, un tercer i infeli-
 citat romandia imminent ~~abandonant~~^{abandonant} la calma, suspicteus per arribar a la
 costa blauengana amb la força dels nous braços joves accionants el voal,
 quina velocitat insònicificant a la persona que requeriria el seu salvament,
 no bastaria per arribar-hi a temps, complot amb la possibilitat que a forca
 de braços poqueny arribar a l'objectiu; envers els ~~homates~~^{que ell} comptaven, es-
 tenyeu mercats d'energia, orbes de la vitalitat necessària per una tan
 llarga i perillosa empresa, però que emergats per la desir de salutació,
 tots els hi rebleuen realitzable. En feste, però, veia fredament l'im-
 possible del projecte que els nous companyys elimentaren, i enc, per com-
 paixençar-los, es proposà ajudar-los en el que convinquessin a tal efecte fer
 l'interpret entre Pierret i Pierret, ajudant a la deliberació del projecte de
 salvament.

Pierret, que tot i estant oríuament fet, tenia una visió ben ric
 i clara que Pierret, qui que aguost, defensava ~~el~~^{el} addiccionament

390. el sistema de ocupar-se a fons amb els rius fins arribar a la costa
llunyana a force de braços. D'altra part era el que podia veure el
pla més realitzable, però inútilsament, extra tots els més condicions fisi-
ques que llurs ocupants i podia aspirar amb més esperances, tancat que
el seu cas respondria a l'esforç corregint, que aquest podria ésser
més durada que el dels altres, degut a que no perdia sang ni
calor, a causa de cap ferida i volent en principi molt a fi
deixa concebir la realitat del manament al pla desvolat que proposava,
tot a la distància que calculava que els separava de la costa, era im-
litzable d'ocupar, mentre tenir els aliats successius pels seus costos
i els medicaments que demanaven les ferides de ferri; i cert. Però hem
dit que un principiament s'atava excepte el projecte i era que allà,
en la llunyana costa que li semblava apropiada, una més i important
el devia esperar i la sola idea dels més, li encoratjava aquell va-
lor i alineació per salvear-se.

Hi ha, per la seua part, tancat en la pàtria llunyana l'estanyo
i es desvina per trobar una solució viable a un reguit enter, a-
proxant amb no tant certesa com que Pierre, el projecte d'agotar els
corals mancats d'energies i d'aliar fins allíans la terra conquerida.
Així, la seua ferida, per altra part li feia veure la gesta ben sic obs-
cura a causa que un petit regoli de sang, escollava de ~~la ferida~~ tota el braç
esquerre, que ell, per no aumentar la tristesa dels seuocupants, procurava
dissimular posant'shi el relojador que aderia i havia adquirit del preu
liquid de la vila que marxava, junt a l'esforç de ell, mentre tan-

bé li produïria un dolor forçat intens, a causa que manada la lesió del cor -
 guient medicament i desinfectat, s'havia aguanta l'enverinat, passant de poca cosa
 a greu gony, degut a que afectava una artèria lateral interior incoherent del
 cor. Quan però li violà, aquella vida plena de continua agitació i que tot hauria
 mullat per conservar fins a últim moment, li donava animo i contrarestantava
 eficacement la indecidibilitat recitativa que el mig divergia. I mirant solament
 el noble impuls que el cor sentia per l'exterior, apartava freqüentment a-
 quelles veus invisibles que li decia, tal vegada no podria arribar a resistir el
 "recuperage" d'aquesta abusivació subtil que es necessitava per llueixar-se
 vers una gesta meravellosa i perillosa i sense la més petita nombinada de
 jociosa esperança.

En Jean, enaltavauij alegría que ningui, acceptà també la col·labora-
 ció en l'empresa, desobert l'òculs d'iniciar-la del seu imminent fracàs; i feu
 per aquella raó que convingué amb el seu ajut, si bé, olzer jui, veia que
 operar els canadencs a apostar més ençora pel seu corsos desvelguts. Recollint
 també la seva ferida, en qual era ja ennegrida, però no li donava importànci-
 ia verbal, titulant-la d'irrigitificants igual que feien, la qual cosa enco-
 ratjà enis a Pierre; però a la pràctica trencava que el seu amic no po-
 dria desenvellar la ^{nefaria} força ~~conveniència~~, molt especialment per l'almanya.

- Rat Jones - degué Kurt, adreçant-se a Jean en Lemanys per què està tra-
 duït a Pierre - Iòc particular de la ~~la~~ seua idea, car he's pot inten-
 tar qualcom per aconseguir el nostre salutament i encoratstant també podrem
 trobar algun resuell en la nota que eny recolligries.

39 Jean après tradui a Pierre l'exposat per l'alemany, referent al seu projecte.
- Tous i mateix d'ora la nostra definitiva rao, Jean - diué Pierre al
saber l'aprovació de Kurt.

Bon al contrari dels seus amics, Jean ~~metà~~ a terra el mateix abra-
tinx de quan la deixà, però ben conegut que no hi arribaria, riu que
percioceriel en l'espoca acceptà el projecte tot dient:

- Jo em sum totaule a la certa incondicionalitat.

Etot, la incondicionalitat de Jean, Pierre no hauria estat ancora ben
bè perquè s'havia eleusat a l'aire dins la tempesta i ara s'afe-
rig a una prova de voluntat. Incondicionalment, quan clavava atenta
contra la seva viola. L'explicació que Jean dava, feia resumable a la
festa que creia de mutilació, no li sembla pas prou explicita i resum-
able, però en Jean estava ben clara de relator el sentidor matin
i el drama de la vida.

- Bé, doncs - explica Pierre - estant tots disposats a dur a terme l'ac-
cosa, creu que quan abans degut a la possecció vilosa, s'eu posat en altre
cosa que s'eu omibem a terra, s'eu que ho hagim aconseguit.

Kurt erguéda-seu si haviaixixat de la lluna, car en Pierre parla
en francès i no entenueix ref, però comprenye que era qüestió d'empendre la
mossa i assentint l'el cap es disposà a ocupar dels ^{que} reus que només havia la terra
- Jean sua per asellar el altres dos, però apoderant-se-y rapidament
Pierre li diué oblidadament: - Jo, amic; primers jo, després vos; ara descarreu
del seu que ja enguagorà a tot, tres de vegart.

- El seu en em fa mal, - recuerdi d'oblidat - i puc molt bé
vegar ja que taula' em trobo desconsolat.

-L'equal Jean; guarden les notes, foses que també ens marcaran. No
seria llicit que jo que soc l'iniciador del projecte, fos l'últim en adonir-me
- acabar amb el seu passat ple de deshonra i content; perquè sois de dir que Pierre
tenia un bon caràcter, que el seu rostre era fradís (propi d'un home que a
la trentena d'any s'era felic ~~com a jove~~ i era molt perba
equita rebosit que es llencava a la seva temerària ^{per} per reconquerir-la
altra volta, arrabbiada el dia anterior.

-I permeteu-me dient que us substituiré jo al començament! - s'adreça a l'al-
mouy, degut a que no havia pogut conveure en Pierre. Però aquest, ben llevany
de deixar-li els seus drets, parsimonia i il·laborit coneix. - Cà, no; ja us
regalarà company; heus hereu el més jove!

-i doncs per sisò mateix que sóc el més jove en regenerar? i a més, no
estiu més hereu en la vostra ferida?

-i la ferida? - ~~ja~~ estremyat dient - no és res; feu una de riuia mentre
moraltres avançarem i ja en quicun turment.

El corseulant acceptava d'ample cors i ulls sortits apena els reus dispositius
a empunyar la ruta i Jean s'hagué de contentar en servir en una cella, als
endebatuts, a desordorada o confusa (per veure si podia ~~de~~ ^{debarcar} quelcom esperancador).

Pierre i dient, girant la barca vers ponent Orient i perfectes coneixedors del
fond de marines, arribà al mateix camp d'accions en el reus i iniciaren la marxa.
El moment però d'allargar el braç esquerre dient, sentí en aquell instant dolor
en la ferida, que tancat pels no se n'adonaven. L'afegà amb la voledades, cadi:
que ~~reuenia~~ vagant.

La més callosa, no obstruia quasi gens el curs de la barca que llocaixa per-
ea suau per la superficie; encara la marçava en silencio, tot hi havia de batallat

394 Ràpida no era pas prou per salvar els morants i escaig de quilòmetres que
~~atavou~~ el reparava de la costa, abans d'acostar completament els corssos, fables
ja de l'efecte fet la nit anterior, però la ~~seria~~ del salouement, infundia ànim
en els espíts de pierre i fletxi ~~adalt~~^{avançant} per una idea que prenpte rebé hi un-
vania en quan a replorable.

Malgrat ~~que~~ rebat la uova del naufragi del vaixell mercant i no
cal que les llars interessades amb algun esper volent, fou gran el tra-
bal que ocasionà, ja que quan tota la dotació era ~~ja~~ constituïda en fa-
mília propria i la herència del seu cas. originava un canvi tan pro-
fund en el ritme de aquelles vides que se pot dir-se que destruïa una
llar reuera, culloc de serore volent un home. Terribles drames es
devenien desarollar en les famílies en questió, al sobreixir la mort del pare,
de l'espos, germana, etc i per augmentar encara més el dramatisme requereix
en les ~~famílies~~ ^{uniques} d'infantes, i d'altres destitucions barbareucent la més petita en-
grupa d'esperança que insinuaven cada un i feia amb clamors per-
cepcionables del mateix dolor. Però hom llegia el que senzillament dien
els periòdics: "Tota la tripulació ha peregit", i l'inquiet esperancador des-
apareixia silenciosament dels cors ofegats.

El crit de S. O.S., llenyat pel vaixell durant el temporal, responguerà
i sortirà en auxili de França ~~entre~~ dues naus, una d'elles de la mateixa
companyia, però quasi hi poques arribar al lloc de sinistre ja no hi
havia res de la nau, recorregueren tots els abordadors sense poguer
veure la més remota del naufragi. Conseqüentment doncs que no s'havia solvat
niquí de la catàstrofe al retornar a la barra, hom llençaria la tràmàtica
nova a quatre vents de que el "vaixell dels naufrags" (dit així per por-

tar els naufrags i ferit del combat naval) havia ~~naufragat~~^{sortit} amb tota la 395
la tripulació.

Després de les conseqüències ^{en cap} recerques i informacions dels periòdics, ja no quedava més que creure que el vaixell solament havia naufragat. En tot han de sospitar que ^{en el mateix} ~~moment~~, rogaven en direcció a la costa. Aquests, però, i hagueren mosquit del lloc on el trobaren quan fixà la tempesta, segurament que haurien estat descoberts tot i comptant que els anglesos estaven a una bona distància del lloc del sinistre, empunyant-los reis dels Estats Units d'Amèrica, però el ràdi que agafaren els recorridors, era molt possible que ell haguera alliberat ^{en part} a ~~part~~ de la reparació, però després vindrà que el comandant via vers la costa, agafar-se massa diagonalment l'a direcció d'Oriant, en lloc de tirar ~~en horitzontal~~ vers l'Est i anar a parar prop de la línia circumdant de les costes angleses, més allunyada ^{encara} de les de França que abans el comandant la creuria.

El desviament fou degut a que el picorn volava en la sortida de rod d'aquells mares i creués que anaven directament vers França, resultat que el deixaren a prop del nouant la línia recta marcada d'enfilar el litoral de la Marea, ^{si no podrien fer contenció la cosa molt abans d'arribar-hi} ben ellzugueu d'arrivar a l'objectiu, per la velocitat de la barca era insuficient petita per a tal continuïtat ^{apartit}.

A després de variei hores de rogar inútilsament els tres dissortats naufrags i trobar-se moments d'atur per continuar endavant i arribar encara al principi de la seva missió. El càlcul optimitat d'eu pírem hauria resultat fallit, però enduet per la seua sèria de rovació continuava remenant passegant a les dues de la tarda en companyia de Jean, que rebressava a Reus, fadigat per l'esforç fet

396 durant tot el matí. Era un espectacle ple de tristesa i contemplació com aquells tres naufragis desvalguts, manats d'olivars i mollets dos d'ells, que encara sentia l'espurna del sol amb l'esperança que cada cop se veia que davaven en la superfície era com un sol més vers el salvament, i efectivament havia d'aconseguir, car cada vegada s'allunyaven més, del seu roboament, pels vaixells que sortien a la recerca del naufragi ja no els trobaven en causa d'haver-se allunyat ~~de~~ ^{la} costa, i el dia que Pierre considerava possible ho havia fet si no s'haguessin mogut del floc del ferrobat del regat que ja estaven a bord d'una de les naus que correuva a l'auxili.

Cop dels tres naufragis pugà en aquesta circumstància i en peu que acceptà el projecte a despatx, conformant a cercarla no tardar, havent estat de rot, fa que tenia molt. enigms sobre la sort era que ni haguessin restat a les rodalies del lloc del naufragi. Encara per col·lectivitat, per compaixència i per estima als nobles companyys que feia tropat, erotava les seves forces accionant els venys a la il·lusió d'arribar a la costa i salvarlos. Prengué però que no hi arribarien i que el sacrifici fet pels tres no aconseguiria l'objectiu desitjat, car quanja no podrien continuat del camament i per després calava que feia. ~~Havia~~ ~~que~~ ~~que~~

Pensà la desil·lusió que tots tres sofrien, cop d'ells remolcava demanar respostes i continuaven avançant pausadament, fent a cada vegada una esforçat i contínuament ^{cosa repetit} segada se'n tornava més i més pàrav més i s'avançava més i més la tarda mentre ja feia vint-i-quatre hores que els seus corsos no havien ingredit aliments; obvia doncs el fet en l'estat que podien trobar-se; Engotats materialment i moralment.

Pierre seguia essent encara el que lluitava amb ^{més} forces contra la gana i el desesperar, també era ell que com ja sabem, estava en millors condicions físiques que els seus companyys, el seu de tota molàsia, i descansat

397

quan naufragà el vaixell, cosa no igual a hundir ^{variat} l'ocell que ja portava en
l'ocell de colibrots. Però que indubtablement li donava més ànim era el pensor que
en la costa (que ja considerava propera) l'esperaven allí els reis; la seva muller
i fills, esperant ansiosament el seu retorn. Ben equivocat estava en aquest últim
punt, pel que a casa seva, en la llor d'ell, ja no l'esperaven; riuaven els vidents
sortits en auxili i no trobaven vestre del rei; la desaparició seria completa i
cada cosa reflectida ja sabien la creua realitat.

O entraça de fosc i haqueren de detindre en la marxa els pobles tutti
havia arribat en un estat tan aviat que es veia la mort al rostre. Tens havent
davant importància a la reina ferida davant dels requeriments dels nusca-
marans, resultava que aquella percebuda per l'efecte que feia, anà empit-
jorant cada moment fins arribar ~~un moment~~ que li produí una fortí
coletor a tot el cos amb tanta intensitat, que emigut per la debilitat, deixà
els reis i caigué pesadament al fons de la barca. Comencava a entrar tot
just en la persona que resucí el fet i els reis del compassus al veure el
desvalquet que respirava ~~pesadament~~ esforçat & correuvergut sol bescanvi vers ell,
prodigant-li tota classe d'atencions, res més però que atencions; era tot quant
podien fer-li.

Fur't, a ~~mugnyat~~ per part de la febre que estava passant, veia amb inefable
alegra com aquelles dos issent que al seu pas hoia titllaria d'enemic, s'af-
forroaren generosament per fer-li tot quant podien. Solament el contemplar a
Pierre i Jean, com se'l miraven tendrament, ja li traxia la mitat del rostre
pura felicitat que entre els enemis, hi havia d'haver tan sensible, que era en ciun
que estaven classificats com a tals, quan precisament era tan manifesta aquella
fraternal estima entre ~~los~~ aquelles vides humans, que s'havia de dir

398 forcesament menys que.
En pess, la seva frida del turell també el turmentava mal del que
havia volgut, però resistia amb resignació el dolor davant del poble fort, l'ef-
fecte de no crear més dificultat.

L'algunaq, acomodat al fons del bot com aquell mate estava en Rock, respiava fatigosament, mentre els seus companyus suspensos en la marea a causa de la forma de la vila i per reposar també un xic, ja que no podien manjar res, puix a tal procedir, podrien posser recuperar els seus coros afiblit, esperant rota la estua de la vila, la vinguda del nou dia, el qual seria l'últim d'aquelles tres vides si no creu recollits per algun vapor robador, impossible per arribar on hauria pretès. ~~Per~~ ^{que} trenc l'ílla del jom seguent, decidien posar-se una regada més en marea, però de violent tot i els moments de la ferma, ~~en~~ ^{que} comprovaron que la seua debilitat era augmentable des de la vila passada i ben a contracer però decidits, tingueren d'abundosa difunturament. El vespre, lliuraren a la vila una espècie d'esperanca, car havien perdut l'orientació i si per dessot en estroboscopi no era illa de pas d'alguna ciutat regular, en regir que passarien anys oblidats els seus cardiners diran el bot seguent era capitol de la mar.

Era tanta la debilitat que tenien que no era encara ben entrat el matí que quan no ~~er~~ ^{er} manien a l'efecte de no llueix colors en els disjunts a res-
tar fins a l'últim moment. L'invi que yo observava aquesta regla amb per-
fecció era Jean, ja except de poter tant i per haver de morir liquid, no li im-
portava fer-ho unes hores més tard. Això

Vàriej ^{ja} hauria intentat passar fi a la seua vida, llevant-se a l'aire però no havia pogut fer-ho, davant dels requeriments dels seus amics que nobli-
saven adoptar tal resolució. ~~de~~ La ^{última} regada, tingueren d'una

la violència per a sotmetre'l, empinant-y-hi a fons Pierre i ajedant eficacement el
pobre Kurt.

Feia gairebé una hora que havia sucedit el últim intent ³⁷⁹ i continuaren aquella llretaia mortívia, esperant en van, quan de súbito, en febre s'elà amb una energia inimitable i reverentment dijue: ^{apart} "Pero ja; no vull
dareix més - i presentat ale' continença: - La meva viola i seoba ora mateixa
procurar proveir cap més oscoble, davant de la sorpresa de Kurt i Pierre;
es llevà rapidesament a l'aire.

L'operació havia estat tota ràpida que els seus companyys no pogueren enti-
der que el molhavon realitzés el seu intent. Pierre però, reaccionà immediatament
i mogut pel seu propòsit es tirà també a la superficie i tractà d'acumular-lo,
per a que Jean, tot i tenint el peu iunit tigat per accionar-lo
moldava amb força ràpidissima.

Pronto l'acumulà Pierre, ^{mal} i el fugitiu apurament se li escapava ^{el} del mans, fins que trobà que fadava que gedava-se a la voluntat dels seus companyys ^{que} que no ferien cap cas dels seus lloments ni rovin. Tot l'hagué però ^{de} donat
Pierre ^{que} comprendent-ho Kurt, corregué al seu auxili l'agotà la cara
fins en es trobaven, mentre Jean no es deixava pujar ^{apart} de tot i tot immediatament fures al costat que no produeix ^{apart} eco: - Deixeu-me-veia - no vull pujar, no pujaré - ^{apart} i instantaneament desplegà el braç amb el puny als tallers
que topà ^{apart} el voltat de ^{Pierre} quel el refusava per pujar-lo, ^{que} Kurt prouava d'ajudar-lo. El francès perdi per un moment el color de roba
i quasi ja s'aurava a reflexionar nous sentits, però reaccionant a l'acte,
comprendé el moment i veritat de Jean, el seual, nous curar el que feia
moldava per enapar-se i pucrà fedir-lo també pel mateix procedi-
ment que el seu company havia exceptuat. A tal efecte, soltà un

100

cop de puya, no meus iuergic que el de Jean, i a profitant que aquest
cavallera les estrelles que vela en ple dia, Kurt subi un sobre natural
enfora el pujà a la barca, regant del ^{damna} Pierre que quan havia necessitat
que l'ajudessin.

Rochet venent per la debilitat, el causant i l'altra rebent, que-
va una estona sense resits, mentre Pierre respirava tot totant-se au-
torament la part dolenciosa pel cop: — i diable de ricot; encara que estiguia
mal, té rhonda força, no!

Kurt s'hague de conveutar roncant-se la mollera com n'olegues
intendre el que feia, sense arribar-ho, naturalment.

Draupte ^{tercer} tenir en si el sobre Rochet i després que en Pierre s'expliqués
el que els havia impedit a obrar d'aquella forma, Jelen queda convencut, apart
i encara els reiterà les oracions pel seu procedir en la següent forma! —
Molt agraciox tot quant per mi fes; heu fet ^{Pierre} carles degne del millor ob-
rig, però jo m'assegno de viure i m'he col·laborat a la vostra gesta ha-
bitat tot per para col·lectivitat, ja que ja jo sentjava perixer, prever en
la batalla, després al manxapi però veient que el pobre Kurt es desesperava
per saber-se l'ivoria conduir al bot que estem, Ulladrag. ell, agraciat, que sol-
va a mi, reprobant-li encusat el seu procedir que era evidentment la seua
furia, intuició, li agraciox molt, encara que havia desigat més no hagués-
rat en la forma que ho fes perquè desitjava i desitja morir, quin estiuviu
ja heu vist i sovint veure regidament ore us valvarem a red. Et dir
dough que fer un contó us serro eternament i per l'altre tancar-me
en la reacaua del vostre procedir, molt blavable per cert, però que am
nouïs — ~~—~~ — ^{providencia m'entreisteix}; si bé el que m'apena més afseure

401

que en aquell bosc abans eren també en aquella desertaçió la barca, fins que ja
fa referència a mi no encapçala, confiat que tard o d'hora (més o menys tard) troba-
ré la mort que desitjo i si he procedit com ultimament, respondrà a un matí d'a-
celeració del final; ~~però~~ però a fi de no molestar-los més amb les meves tra-
tatives ni havent més atentat més contra la meva vida, que a fer certitat
aborreixo aquell inútil procedir i fera incapable de fer-ho amb ~~que~~ ^{que} cosa
que no fos l'aire, ^{que} l'aire ha enet sempre excessat per aquella molida fin-
da que tot i tot recue importància que fa en el mal del que i soldria.

* El que sento també en l'ànima, es veure com aquell excedent can-
pany (també rea perdent la vida més o menys que normal), degut a la
rever sorda que ell noblement i amb un exemple singular i altíssima, difícil de re-
perir li traeu importància al seu més i en cenyuda a refir. Si pò, ell,
tal vegada al contingut l'esperar algui que l'estima, encara mi res no espéra
més que a terra ferma.

(TRAVERSAR ^{un cop} punt ^{de la pagina següent})
Punt, acompanyant com obens, enllatava flor volant i res entubat el
que devien llurs companyys, mentre remistes la colutat de la molida.

- Agraeixo sincerament - dijó Pierre - que desistiu de tallar-nos la
vida provisoriament i agraeixi encara més que la nostra prouincia fos
no solament provisional ^{perpetua} terra, en cas que poguem sortir d'aquest abil-
ue infernal onc en volta. Si en la terra no hi estigué més, sempre
trobarem el sensat providencial de la Valtorta que us aconsellarà les nostres
pues i desenganyos fins el dia que somets estarem vençuts materialment
- Iens te parlen, amic Pierre, - dijó sincerament Jean - si el que hem
dit fos possible, però no ho si no ho sera mai!
- En seu dubte el desir per que res dita aquelles paraules afirmatives

402, que el tingué, el més gran sufridor de les febres; tristesa i amargor que complet amb una dolida esperança - terminà Pierre.

- (difícil! impossible!) ... - respirà, ofuscat sobre el moment.

(Posar el pupit de la pàgina anterior)

D'acord nou i gran esforç que terminaren de fer sovint encara per augmentar el seu (la debilitat) que impedia en ell els eixos moments a finar, els quals ordenaven les respectives mirades vers l'interrogable mar, a vessat de sotilets silencis i seus poder-ne tostar cap.

J'axisi mareu passant les febres, esperant aquella que no arribava ~~sempre~~, ^{tardava tant}, quella mort tan cruel i inhumana que ell l'havia de pagar la vida sorprendent quan els seus ossos ja no servissin una eugenia de forta, arrabassada per una prossòrica malaltia que els necessaria en la més orosa tristesa, trágica situació, car llur clar jui reurià ~~que~~ en la situació ~~de~~ epidèctica que restarien les vides que dels pertanyien, sense el dolç i reconfortador consol de l'her cap. Confos al tot, tal (si bé el que meus Jesus) en les reals percepcions, no pronunciaran mai solament a fi de guardar el velutí esforç que necessitava l'articulació d'una parola que tal vesada ell afeclaria a treure un instant ~~que~~ l'her vista fixa en la vinya d'algue.

La pèrdua que sofria en Jean, anava acreujant-se també picauda als eudi-ciments que recuria i havia arribat ja que li produïa una claredat graducció de febre, amb tensió i augmentativa, a la vegada que un reiximent sobre barrejava continuament el rostre i el dissort; i en ell, com veure, no deixava translluir esteriorment el patir que ofegava en son interior, mig occultat el costat que el tolerava de profund contingut.

Els costats de Jean. Passaven el tractament sobre els tendons ~~transversos~~ laterals dels costats, i posa respectivament, però amb un pocat tan violent que hoia suillament d'una, cada cop, ~~el~~ pupit instantaneament a l'acció de l'adre i del rol,

materies) que qualche planta veient.

Més que roses blanques, remblaven ires de rosa oriental, tots esgozant i esbullets els cabells que penjaven ~~per tots parts~~^{verticals} de la testa i front, fentenciant junts amb els rolets de sifilar i pàl·lids una visió expasmòdica, que per cercavents angustiosos accentuava més i més, passant els nictes en estat quasi agènic, afektant-ne paulatinament la vida dels ulls ~~del~~ febles que perdien adonar la lluna que els il·luminava, fins com també els ulls ja no obria i els llavis remorejaven raudament uns motls que havia no estenia per què eren escassos, de roquerols i confitats.

Jean, vençut ~~ja~~ completament, es deixà anar al fons del bot, impossibilitat d'aconseguir més la reposada verticalitat, i posar reposant com ho feia Kurt, gaudir-se d'una comoditat més recomanable. Seguidament es veié immat per Pierre que comprenegué també una ferma i ciudada, per a la mort que no tardaria en veir. Els tres naufragis del del fons del bot, ~~encòvils~~, contenaven mirant cel cel que obraven, uns subte per disputar tot el últim ressò que posessin de la vida que s'acompanya, que ell sollein conservar fins a l'últim moment la suprema visió, veient tan a prop la mort.

X

LA T'RÖBYLLA

Flors després, quan ja la terra ~~arrera~~^{torrida} a deixar pas a la nit que s'aprofava, la remor de les híalles d'un vaixell trencava la calma aparent de la mar; un vaixell nau mercant que remblava al fons de l'horitzó. Ells del joliu vaixell seguia la ruta Holanda - ~~Holanda~~^{carib}, en el de matrícula anglesa. El capità del navili recolzat a la barana de proa, contemplava encistat l'espectacle de l'aire que ell perfecte souví de mar el Sivertia, extraordinari-

Holt mont, es passava llargues estones obriant mar sota, mentre la nau que comanava, s'angua encoliat els quilitòmetres a través de la superficie i que el marri, ocupant sempre de la seva inseparable pipa, es dolia per can templer.

Enia un aspecte d'home simpàtic, intel·ligent, el seu rostre, afable estava cobert per una canora i ben poblada capella envolvent ciutada; uns meus oracions que li ocultava el seu caràcter natural del l'atmosfera marítima des d'arans de la boca tot formant un ideal força extens i impressionantament confidencial. La seva mirada ~~seca~~ i expressiva afegia aquella paraula tan vulgar i que sempre havia sap descriure, reduint-ho doncs a "un rostre que" que equival a una impatència que no sap si concebir-se a un lloc o altre, però ~~que~~ han descoberto "un nou rostre que" i s'estent en ell sense reparar si ve d'un sentit que no colpeja.

Recollint el venerable capità en la baroua esquerra de proa mirava amb aquella ariditat, característica, llargues estones el paisatge marí, aspirant adej pausat, adej de pressa, una becada de fum el qual sortia suau de la pipa, mentre tenava el rostre del vell mariner i l'enlairava després al somni, confeguent-se tan misticament amb la transparent atmosfera.

Heintz Donzell era el nom de l'abudit capità i nom l'anomenava vulgarment Heintz Hans, efecte així conegut i respectat en la tripulació de la nau, la qual dirigia des de tots els mateix en les rutes estones i donava les estrictes ordres en cas de trobar alguna anomaliaitat en la marxa. El seu requeriment occidental qualquier nubosellet, i transcriptia l'ordre a qui referia a llur respectuosa execució.

Començava ja a accentuar-se la raiquola, de fa tarda, els roigs solars en cada cop meus potents els quals es reflectien collaçuts sobre la colina recuant.

Heintz Hans, com certam continuada onera en el seu lloc preferit, allargant mar endins la seua vista marina que la qual ja no interceptaven. En una de les rutes mirades es remblà descolorir el fons queiem sospites que no arribava a detectar cui bé el que era, degut a la distància que el separava. Junyint però en aquella desoberta volgué saber el que era i requiri l'ajuda

d'un priuilegi, oportunament portat per un atent i servicial marinero. Convencientment col·locat sobre la randa al bloc dirigit anteriorment, aquest comprovà que era un bot, una blanca, salva-vides i també ~~amb~~ ^{amb} uns
cos que podia ésser humà en seu interior. Segui mirant des dels diversos punts a l'efecte de comprovar si veritablement podia justificar com a creïbles els forces informes que s'obriraven.

El marinier veient també el bot pel que li allargava la seva jove i potent vista, no es mogué del bloc amb expectació de quan requereixeret ordre del capità. Effectivament, aquell apartant un moment els priuilegis del costat, s'incorporà al comandament i digué al marinier present: — Avisa a Douglas que vini un sic la nau vers sud-oest i en direcció en aquell bloc. Quel segon lliurà amb la mà.

L'al·ludit mariní fou seguidament a cumplimentar l'encàrrec rebent i ^{tot seguit} ~~en~~ ho va fer nota que el vaixell desviava lentament la ruta que lloregava ^{vers} ~~vers~~

Durant el trajecte, el capità segui observant des de prua el misteriós bot per comprovar si efectivament era restes humanes el que la barqueta contenia piaçate soque vanes clarament ~~de~~; direixà tres cosos humans que són com a morts al fons del bot. Solament ~~s'apartava~~ com provar si realment ho eren.

Mister Hans es morrigà contrariat al llarg inferior, car havia preferit trobar eines vives que morts. Enmara que, naturalment, no ho sabia segur, ell ja havia per descomptat la vida dels tres naufrags. Junyt a ell, es trobava també bona part de la dotació del vaixell, amics dels quals el aclarir aqueells curiosos intrigants mentre el naixiti, avançava ràpidament vers la direcció fixada, que mancava poc per arribar a l'objectiu.

Abocada la tripulació a la barana, malabarca per descobrir quant abans la mort o viola dels naufrags que quan ja es veien perfectament.

Abandonat junyt a la petita embarcació, instantaneament les violents accions dels tripulants toparen amb els corsos dels diforats naufrags que no eren altres que Jean, Pierre i Kurt, els quals desapareixerem com a morts en el fons del

406 607. ~~estava~~ ~~marcada~~ ~~sobre~~ ~~el seu~~ ~~descans~~ ~~era~~ ~~esta~~ ~~de~~ ~~les~~ ~~desaparicions.~~
El capità sobreixent-se a un mariner dels que el voltaocé li diqué! —
— Baixa a baix i comprova si així ho són morts.

Altres vegades tots es recolzaven sobre la barraona i una emoció intensa, amburgava contemplant als al marí sols als naufragis.

L'encarregat de l'ordre de comprovació, utilitzant una enaleta fleable i deslissant-s'hi per ella, ~~se~~ salta a l'embarcació. El mare tant d'apropels i infartius, resisteixent comprova encara ref. ja ho consideria inútil, pocs els seus vestits no eren pas d'èsser vistos; sempre exceptuant l'ordre emmara-
da, salta a l'interior i ajupint-se convenientment posa la mà a l'espatlla. L'vida al pit de Kurt. Primita nota que el cap del naufrag latia, si bé força anormal com si tingués de parar-se d'un moment a altre.

— ! Viu!... — pregunta Ansio el capità al veure que el mariner no deia ref.

— Sí, sir — afirma solament l'el·ludit.

— ¡Abira els altres claus! — ordena de nou mister Harg.

El mari comprova els dos vestits, els quals també s'avingueran, molt lleument, pinc quasi no es notava la marxa dels cors. Llavora ^{que} i adreça vers el mister depue:

— Mire capità; els tres vident.

~~Alguna~~ ^{anys} d'anci — diqué regudament l'autoritat suprema de la nou-
tray de solvar.

A l'instant s'incorporaren els interdits en espera de les ordres precises
que no es fereix esperar.

Mister Harg, a l'efecte de no magillar ni els corsos dels desvalguts, Se-
cidi pujar-los amb la força i tot,quin s'aguentà fiso' et pujarien ini-
tacions a més tindrien de bot, per això en uns 10 sores condicions. A tan-
efecte ordena: — Tinc dues cordes a fact i preparau ^{les} a les cordes fer
a pujar el bot. Adreçant se després vers l'el·ludit mariner ^{que} —

- Lliga a les respectives puntes de la barca aquelles cordes que ho pujaren tot a la
vegada.
El marí després d'acabari l'ordre manada, pujà altra volta per l'encolada
pleable i es junta amb els seu company per fer pujar la barca a cabota.
L'operació no fou difícil, car la força sobrava per a tal empresa i prometé tan
querer barca i naus passar a bord. Un cop foren a cabota, el capità maria-seguí
ment que es preparassin tres distints lits per allotjar degudament als naufragis, als quals
foren traslladats a ell, amb la més gran cura. En després el percataren dels estats en
el trobaren els difunts Jean Pierre i Ruit, quins no eren degudament vistos per
la guarnició, pels quals tractava de quelcom més important que qualsevol desmai. Principal-
ment Ruit, scrubava més greu que els seus company tot i que tenia un
com Pierre, servaven la mateixa actitud invertit sobre els respectius lits, amfora
l'alemany, exercicada la ferida que causava pel capità en l'funció de facilitat de
preventiu provisional a causa de no tenir mitge a bord, nota que no era pas
llor i accentuava el seu presentiment la grata elevada graducció de febre que
el pobri desplaçà a son entorn.

En rebre-dissé mister Hans el seu oficial interlocutor - que aquell malha-
rat se li ha infectat aquella ferida. Aquesta però, havia estat denifectada con-
suicent, més el combatent no havia tornat sulara en si.

- El qual la meua opinió - afirma l'interrelat

- L'estima que no tinguem cap doctat a suia - i dolgué el capità.
- Oh si! - feu amb nosmeyrs intencionat l'oficial i afegí: - i ferolt mister Hans;
d'en creu que poden provocar aquells tres naufrags? El capità amb scrubant est-
posta arrimà riu sic el front i després d'un instant de silenci respondé:
- Probablement han d'estar d'eu naufragi ocorregut abans de sortir d'Holanda
i quan afirmaria que aquesta est en algun combat lliurat entre francesos i
austrians, car el que apunta més jove porta una guerrera americana d'a-
quella marxa!
- I ja m'he adonat del particular!

- Bé - diugué ~~mister~~ sir Donnell - mentre acabem d'acabar aquell malalt

408 aneu a veure ell Semel, i sente afegir paraula, sortiran del camarat dinsint-se al de Jean; Quan entrer Flaus i Douglas (que aquell era el nom de l'oficial) entraren en el departament de Rochet, ja tenia el naufragi ensenada la ferida del tunell i practicades primura cura, nuge que tal vegada havien torçat en si. Es notava però que reposava més aviatament que el seu company Kurt i Douglas ho recordà:

- Quasi diria que aquell dissortat, no percutia la secció del cànem digne l'alitud oficial.
- Es veritat - faràcera el mister - scrubla que reposa amb molta més calma.

- I aquell ~~qui~~, mon capità, el que portava la guerrera francesa?
- Just; aquell mateix i jo en diu que és el meu jove.
- En efecte; i si l'altre, m'incubaria la meua ciutat no gaire segura, creu que la d'aquest no ofereix temor.

- So, n'heu una soca cosa aquella ferida; millor però - afegí el capità - car no voldrà que en finis cap durant el trajecte i obvia el dia que la meua secció via per riscosissim bosc tro.

- Naturalment que tres aliats morts - objectà en Douglas.

- Els altres dos també - ~~que~~ - preguntà mister Flaus.

- Ho repota; - Siemé l'oficial - estant tots junts!

En aquell moment, Jean s'arreglà un xic, quan sortí la tercera i va començar a mordre l'estució del capità l'oficial i mirar a-totoment els moviments per a decidir obrir ~~ells~~ ^{que}; volgues parlar; però no feu així: Jean va entrar ~~l'oficial~~ ^{que} ~~que~~ ^{que} ~~que~~ ^{que} ~~que~~ ^{que}. Veient que descomia sortiran i considerant possiblement el de Pierle.

L'aspecte de l'última tancada ell hi padiu bona impressió, perquè encara era blava, més natural ~~es~~ ^{que} ~~que~~ que ell de Jean, i a més no tenia cap ferida en el seu cos.

409

- Bon aspecte, bon - monsieur sir Donell sortint de veure Pierre.

- Si que aquest vaufas ja ha tornat en si i s'ha beut una bona tassa de brod després de la qual li ha adorat i encara continua fumant - actriu Douglas.

- ¡Oh lataus! - diu en català el víctim - ¿T'ho ha parlat? - pregunta.

- No m'hej; la sorpresa me vaig fer molt seguit.

- Be, be; ja hi ha temps per parlar; que desfruir ^{apart} era. I volia fer finada la visita.

Amb tota la suaua i era clara, emperò la mal incurable a la llengua, cantinava la ruta previsió; el capità i l'oficial pujaren a coberta per cercar-se del rumb de la mar; requesent es traslladaren a sopar.

Poca estona feia que havien acabat de sopar ^{després} quan es prenent un matxet dient que el vaufas més alt i gros ja havia tornat en si, però que continuava portant un ellit risc articulars particulars. Havia ja extenuat que el seu alt i gros era darrer el qual era d'elmesos professionals físiques.

- A més - explica el víctim - en aquest moment acaba de despertar-te tuic jove. Ell miriner empassava aquest vocabulari per què ignorava els mots del diccionari amb les característiques dels quals es feia entendre.

- Vinc tot seguit! - diu el capità. I darrera el minotger sortí a l'exterior a l'abreujar el passadís lateral es trobà amb Douglas que anava al seu recinte, car per a mestre Flax, era el preferit; ambedos es troballaren junts a veure Jean.

Jean entraren tot seguit amb la débil mirada de Jean que recorria els costats del seu rodatge sense pronunciar paraula. Jean i donà de la preciosa dels minotgers però no féu de moviment cap comentari ni resblà tampoc alegrar-se de la seva amistat. Després de tornar a repassar amb la mirada els presents i moué un seich com si es disposés a parlar, i en efecte, amb una veu molt feble digué ^{en francès}: - ¿D'on està trobó?

- ¡En bones mans! - respondéu el capità ~~que no parla en un francès perfecte~~, car era anglès i només el sabia un poc per ^{que} la seua nenyora ~~era~~ havia passat molt temps a França i l'havia après ^{que} la seua ~~era~~ mestre en aquella mateixa ciutat. Jean reconegue que aquell parlar que era pas d'un natural del seu pais

410 i toruar a preguntar amb la convicció d'una negativa:
- i sou francès potser?

"You" monsieur; anglès - ^{en anglès} confesqué el mister l'adversei negatiu ^{en les seves} el francès.
Que Jean resblà satisfat de trobar-se entre angles i tomar a parlar:

- i bu vaixell esteu? pluralitzà ara i parlant en anglès, car era llur-
guia que coneixia perfectament, sentint que l'alemany.

- Si! - dioué joïol el capità que el viatge parle ^{la nova llengua}, car
li era molt ~~gaire~~ ^{gaire} d'experimentar la francesa i apre ^{er} encara: - Esteu tractant que
no us passaria res.

- i Però viste encara? - es preguntà polpant-se el cos estranyat de saber que
encara visqués.

Tots quedaren boc ric ^{en francès}; sorpresa amb resblau d'preguntar ferocia
que no es podia resposta tanca a preguntar ^{amb}:

- i On son Pierre i Kurt? - ~~desvella~~ ^{que desblau d'apartir}

- i Desculpen ara!

- i Així viviu també? - exclamà ^{amb} sorpresa encara.

- S'està - dique' mij Domènec. I agafant una tassa de beure li acostà
el matí als ulls tot dient-li: ^{que} Beben-se això ara, que us farà bici
després ja parlarem.

Jean no s'ho feu repetir i prompte es begué el contingut. Seguidament
després, li explica una voce reparadora i el resuvió adorant plenament
el veòr-ho els presents tots foren reprimint per abandollar el canvi-
ret i desgren tot roigut l'habitació roga. Mentre ^{que} s'obreça a la se-
gona porta, el qual el troba despatx, però en igual agilitat que abans de tornar en si.
L'heroi alemany, en un sort de suprem sacrifici, ^{havia} ocultat la seva ferida i li
trist, importunia, a l'efecte de no augmentar la tristesa entre ell mateix company
i aquells, fins que enquerí el moment d'aquella elecció i torn a un accés
caient en el recull de la mort, de quin ja no n'hagessin reddit a no ésser
de la residencial troballa que fén ^{fins} a més ^{que} Hauß, sobre la qual, indubtable-
ment que la nit en que es trobaren ja havia estat passada per ells

que o casava. Ara el dissortat Rurt es veia en greu perill, però s'havia adonat 411 que estava entre gent estrangera i ignorava si aquella era enemiga o bé d'estranger, de la seva pròcio. Per agrairment, el poble sofia insensiblement dolç de la malaltia, la qual apreciava aquell juntament meravellosa i veia clarament que no en sortiria, fins la ferida infectada, amb relació directa amb la caixa toràstica, i havia intensificat de tal manera que l'agrenjament augmentava cada instant.

Mister Hau, no creient ferre convenient el parlar amb el ferit, seguit del seu aspecte, recomanà que es requipisís estrictament les mides preventives que havia imposat i abandona el bateigot. En el passadís adreçant-se a Douglas diqué:

— Òpèlament ho veig per salvar-lo; i has vist el posat que té?; — ja feuva que no passa de dia!

Douglas es ratificà en l'expost pel capità: — Per mi es fa tot intent quanç per pugnar per-se a l'efecte de salvar-lo!

Per després socava l'hora de tanc per l'oficiol, i acuradament del misteriua a incorporar-se del seu comès.

Sir Dommell es posava contra tota circumstantia ^{deuons} dels camarots dels naufragis i fins avançada ja la nit, muntà un servei «comunió de missió» entre els molots, i deixà a descansar.

No havia transcorregut encara mitja hora que el capità i havia retirat, ^{plat} es desperta Pierre et que estava molt millorat de la tristesa i suspicció. ja no havia dormit però, que no estava pas en un viatge francés, puix merecava a entendre gairella llengua parlaven els mes velluters, crequè i el qualitat que aquells no eren pas europeus, o bé almenys no ho aparentaven. Si revoreu per segona vegada una nació diabolíca, apetitosa, més abundant que la primera, després d'entrar-se una estava tranquil·lament fumant-se una pipa reta que li oferia quelcom un mari i es tornà a recolzar en espera que aparegés el nou dia.

Quan es desperta Jean, començava ja aclarir ~~al migdia~~ i havia fet el mateix que a Pierre, respecte a l'aliment; després ja no es tornà a aduir.

412 ~~Juan~~ al llevar mister Hau, el priuier que feu després d'abandonar l'habitació ~~de~~ feu dirigir-se al camarat que ocupava suuert, al qual continuava igual que la nit passada, amb potser un poc de mullorament després s'arribà al segleix però en passar per davant del de Jean sortí un murmur dient-li que el viatge devia jove parlar amb el capità. L'aludió d'isposat a compaginar el desig de Jean accedir gustos, car podria diagolar en la reua ~~de~~ l'escuera i en conseqüència s'adreçarien millor.

Jean, estona ha que ja havia preguntat per ell, car recorda afany de parlar-li, no fos cas que li haguessin donat que Ricard era alemany i estava impotent, pocs dies molt natural que al saber la nacionalitat i hagut seu enemic hostil pel d'ispostat viatge, que ell odia enemic Hau, però encara no sabia res que a bord hi haviesse alemany, quic que la guerra que Ricard desia ^{que} quedà abandonada en el bot, i més en feli cap. Ricard mateix ho constata Jean al veure entrat capità sospitent, llavors ell en ferà en qüestió d'esperant i saluda militarment a mister Hau, membre souverain respect.

- ¡Desvinyades sinu, aliats! - Lique' mister Hau ~~que~~ sonriant amarrat Jean comprendé que l'oportú li servia al punt d'isposta al respondre al salut del capità, i no ho desaprofità, donant-li però una aire de poca importància, i s'apresà a l'efecte que produuria la seva resposta:

- ¡Grans amics! - respondé - si bé en ho són tots aliats!

- ¡Això...! quié diu! - ~~Exclamà~~ aturat el mister - i hi ha enemic a bord, potser?

- ¡Enemic no! - et compaginé Jean, a l'efecte de fer-se reua la partida - solament tu'ha un alemany.

- ¡Tu alemany! - replicà - si no es un enemic, potser? - preguntà ben cert que el seu interlocutor havia begut el reuy. ¡Tu alemany entre angles! en aquest temps! repetíva enata.

- !Eraquill! ~~que~~ m'era capità - lique' Jean d'isposta a posar cada cosa al seu terreny - Si prego m'esculti i compreueu que es cosa natural, que' un bon enemic, un excel·leent comandant el qual cui solria la nosta opini.

H. 1. 9.

- Pero com é que entre dos francesos, s'hi trobi alemanys? - forsolà impacient del capítol.
- M'ho explicare tot, senyor, però abans us deueniric una gran merce - aquella
é que agroïria infinit que dit alemany no fos tractat pel hostilitat, car té
una ferida important que mai se n'ha guixat però tot i haver resistit heroiça-
ment els embots d'ella, i que é d'entremaida gravetat, en plauent extraordi-
nariament que el curorí a ésser possible.

- Quasi diria que en fein pensar veritablement com a frances que són, deuen-
tront tanta interès per l'alemany! - tornà a eu la pà de mister Haug.

- Permete-me que mi expliquei, capità i este rotez que després restaré en
materià n'importa per ell que jo, tot i que a mi m'he robà la vida.

- Bé donec - concedí - fins ara ha estat tractat amb la necessitat del pen-
cio; projecto continuav'm igual. Ja en n'algua que era bona persona creava
que no robà de persona n'importa, ^{ni ambia} i expectant ell vostres complements ad-
ratori, so'e prengt a escoltar-vos. ^{Samunt}

Seguidament Jean s'incorporà sobre el llit i conta una per una tots les
seus gràcies arsuctures o conseqüències des de la seva rota de l'Harré fins que
havia estat desbarat pel capitó. Finalitzà el seu relat amb una nova alucinació feso-
vable a Kurt que entre altres parades deia: ... - El donet per les raves expostes que
denonava la nostra inconsciència pel bon amic, car hem us he dit, tot i en un
fran alemany, esta lliure d'aquell sentit d'odi repulsiv i bel·licis que com
a tel havíem de sentir!...; ha vind en nosaltres solament dos èssers humans
lliures també, individualment de la raucinà que ens cerca i hem decretat
d'esser francesos, alemanys per ha ésser priuats humans. D'altres car que
no s'afegeix amb alegria oberta immunda confusió, nou avui amic, ja
però quan fossa de rebill i quan cada un al seu lloc respectiu ens tinguem a
treball com a ciutadans, llavors sentirem el meu seure d'harrà i el se ciu-
tata en veure obligat a separar el països i a l'impuls de la veu de la pa-
tria vere enemic, tal vegada el matare o en matara, però si fos jo
el fraticidi sentiria en l'aurora aguda mort a mateix que si paguis

414 un sermà honerós que com a tal el considero abell i a tots els que
contra nosaltres lluiten, peric guaire en el fons de tots els quals ha d'essent
ha posat més d'una vegada l'estolament, si hi sempre amb sentit humà.
Tari una esperança d'èxit, i se compatisca alhora per tomanys crims que
no constituirà a cap fei moral, material ni en a pregó que s'avent de
la Justícia Suprema que feble per contrarrestar amb la nostra civilitat.
Zació aquest bell avançaria aquesta llarga lletania de protestes i pro-
seus. Tot i la nostra intel·ligència sou de fet més petita que les d'altres:
~~la nostra anima mereix haver temps~~, oblidem la nostra falla i
prouem solament que tenim un dels humans tot a disposició nostre que
tindrem servir com tants d'altres, que en el fons té una àuria tan
visible com la nostra, un cor que estima igual, que són els insepar-
ables de la bandera com qualque altre i que solament té el desig volu-
rat d'offer alemanya davant nosaltres; i vice-versa nos havent s'ell.

- Feu'm rao. Auster Jean - dique sir Donnell - en l'impertum i en la
democracia, deuen el oblidiar les llutes pòtries però intent tots d'una, de la
victòria: de la humanitat, i persones no jo n'hebat per un oclu record que
el dicteu iii'havia mortdit hostil que prometí apagar, ni he requirié ren-
vant contra sa pàtria, reuniu forces que no puc contrarrestar de moment,
que soi feble, com jo sou molt cert lo mil. I en tuves amic, vorrà
força de voluntat espiritual; de nou que s'ajularien successives lligons com
la que estem fassent, tan dur i ambroços q' no en futar no arriuen per

- La més gran virtut que el ~~President~~ concedí a l'honne fou la vir-
tud del pòpol, el primer exemple del qual ja el tenim d'ell; i jo que com
a frances; els alemanys m'hau profanat el més sagrat deures de la
moral i que ~~més sagrat~~ que es la Patria, els bandos tancats i els
crio a una jura lletua d'espiritu, perquè tantos qui m'assegú en l'ac-
te de la profanació una invoca ia; odi per la qual veig abandonar

i' vaig perdre l'una mare, la natural, la entenyal per defensar l'altra ~~total~~¹¹⁵ natural, i' estiguada que era, lluny de les dues les reutes i' les estiuas, la una en les profundables regions de l'estiu tot i' l'altra al contiu operat i' aquell enuar que reute la matemica ven de quan em eridava per arribar a reflectir la dels profans i' que era retrony pel seu interior una oculta però potesta cosa que din i' res-geire la de l'aguentia inqua matemica. La vell de la matemica potria ^{que} la reute zo de ferent, ~~tot~~ i' l'altra possat portar denys de veigance, em semblava que parlava així, era perquè, jo estava encigat per la conta i' em semblava que ell em parlava al·lusiveament, no en alta però, no em parla així ja, la interpretio ben sé i' veio que es la matemica d'abans i' que a casa resolguiaient per la pau. Defunt-ri i' sentant la injeccio i' la profacció estrangera, igualment com estic segur molt encuinat tumba fa interpretar com ja la vell de la potria seva gos parla igualment, d'entre que abans, més clavos, com molts, l'espert babilic segava el pacific.

Abundantant en l'habitació de Rivel, es contenava atmet en atenta negligencia vers el malalt el qual continuava amb la matemica febre que la nit passada. La febre da escamurada excessivament havia estat afeudiada amb la compromesa geocetot, però hem no via cap millora efectiva en el seu cor, feia preveure que des- agradable i' tal segada un finest desfollaç. La sang havia deixat de rogar, però l'urada millora no venia i' cada instant em més compromutes li foses de la matemica, que l'infortunat acusava.

Mister Hug, en sortir de saludar a Jean, s'obrejà amb el matemica motiu a l'habitació de Pierre i' el trobà ^{en} estareja fulmón una altra cigarreta amb la major tranquil·litat, circumstància que alegrà el seu seyor, car està perquè que el matemica solament tenia una aquella crisi alimenticia, vençuda quasi ja per la sol·licitat, atenta conducta del servei ~~de~~ de bon i' que el fratre i' estava encigat. Feia poc que havia mostrat desitj de llevar-se i' hom ~~tant~~ recomanava que quan des d'ell aliments fins a migdia. Ho comunicà al capità i' aquell savent dell'es- tat en que el veia accost de bon grat a la pretensió expostala, ^{que} ibi no han de trobar-se segons aquest després d'acomiadafur-se de Pierre, el mister abandonà el cau- rot, ~~tot~~ i' em s'aria a desdejumar-se.

Hi s'hi donà l'escriví, després del seu arribada, una estona l'atenció al govern del marxil que
conformava nombroses contrategufes. L'oficial Douglas, lliure de scrudí, l'acompanyava, el
capità seguia encara que a no s'esper pels entrecigats que portava a barbat, segurament si han-
via sigut a prop, lloc preferit per ell si encunyat la pipa clàssica, i "haguis"
disposat a fumar apàticament l'arrancar, mes més de fer-ho, preferí tancar
i veure l'aleatori, i invitant a l'efecte a Douglas, i hi adreçaren. Els tres
hans explicà a l'oficial tot que li havia contat Jean, i per cert que se manent
el contrari a un ric al exterior-se la nacionalitat dels tres claudis anaven a vi-
tar, però després qual el capità li explicà tot, quedà l'oficial que abans i l'a-
rena napolita pel malalt no minava pas, puix que d'ella d'avia que augmentà.
Quan entraren en la cambra de Plaut, aquest no feia pas cap move-
ment al sentir envers els visitants tot, que els mirà llargament, amb una
mirada, però plena de respecte i admiració que agasirà i compungueren els
no intons, pas parlar ni qui temps era enveuient. Tot i tot a fora

- I s'ubrà un bon minyo, veritat? - diigué el capità a Douglas.

- efectivament; hi prov que es veu que és l'estavament del que fa dit el
seu company - respondé "l'al. Plaut"

- Malgrat la bona companyia! - exclamà riu d'arrel ^{bravament} encunyant tots dos al
descriu per plau.

- Si! - respondé l'oficial - perquè em sembla quasi impossible varcar-lo.

- Doncs ~~deixades~~ que m'agradaria de debò guarir-lo l'una ferma o altre
objecte el mister - solament per qui no pogués creure que es tractasse pr-
acte de ~~negligència~~ negligència.

- Quan ell està bene, ja veurà en l'estat del malalt, però d'ajudar am-
plament la possibilitat d'una recuperació que no hi confio; i no crec tan-
poc que pugui exercir cap negligència dins dels nostres mitjans, ^{que} tant abans
de saber la seva nacionalitat check ara hem fet el que s'ha potut.

- Justament, hem fet tot el que s'ha pogut, però encara el malalt està ^{mal}illat
nou, però jo i admet que mol prestatgeveus que es balagador respecte a la ci-
uda d'aquest desert. - Més enllà afegí el capità que avui ja triaré a deixar
a Pierrel en la meua taula, a la qual ~~desitzo~~ ^{me}veguerem vols tancar a l'efecte que

467

nigui més amena la conversa.

Moltes - diqué recorregut Douglas - si així ho desitgeu, procurare'mos faltar-hi.
Ells però no complirien encara en Jean degut a la seva ferida del tancell, però aquest lluny d'estar al llit sense dolor cap doler poc abans de les dotze, i informà de l'estat de Pierre i al saber que llavors es llevava, li feu saber avinent que en sortir de la seva cambra que viençà a suor el i pierre així ho feia, un ell es creia que trobaria en Jean encara al llit i queda verment ràpid al tornar en la cambra s'aqueix i trobar-lo que s'assejava de vestir.

- I com! - exclamà pierre sense sortir del seu estoracament - està bo ja?
- No em fa mal res - diqué Jean contemplant una riereta la sorpresa del seu amic.
- Jo em creia que encara estava al llit - ~~ja~~
- Li diré - feu en Jean - nascà en priva un xic de causar la ferida però no et quagi res i per això he creuat convenient llevar-me
- Be, be; millor que n'omnisió - celebra joia pierre). Esperà que s'acabés d'arreglar per sortir junt.

Per Domènec i Douglas esperaven sentats en la coberta ^{superant} sentats en la coberta que viençà pierre per anar-se'n a llinar tot soon ja li havia fet amniar per em morir. En efecte, poc després es presentà; però acaparant de Jean el qual per donar una sorpresa al dormilonet de la matinada, arisà al matí que caiguda apidament d'ell que no participà la novet de que s'eklevava i el present inspiçadament agafat del braç de pierre per facilitar més l'acció del fell.

Jo arau, no pensava pas en veure mister Jean! - diqué el capità sobtament proposant-li una cadira. Segons vostre tauleta agregà mister pierre.

Prequerem reiret, Jean ^{d'una} respondé després de donar les seves i corresponsables solituds.

- En primer lloc ^{que} als deusos que supereu aquell moment de mister abans del meu nom i que m'assaneu Jean a seguit que es mes familiar i ell del qual en les circumstàncies que us trobarem plenes d'estar agraciament per vos. ^{que} També podreu fer igual en el mateix.

- 'Or, el qual respon; no té importància - rectificà el capità però si ho sentireu

458 no en cortarà treball complaure-nos.

Pierre apotia mudament la la collvera i salpirà el mister le cançolava al
seus oracions en francès, tan seual conveguda, que el pobre, encara l'entenia menys,
que l'alegria i l'esperança feien d'excavarregar d'una traducció més harmoniosa.
De sobte l'oficina d'auj, cregué que deus d'auar-se'n a dinar, podien enganxar-nos:
tar l'alegria acompanyat de gauds. Pierre els qualz, indubtablement els havia de
plaire pel seué fust amparat mitjançant; i creient-ho així diqué:

- i si no est si fos malalt, podríem auar abans de dinar a veure el nàutic
lunary?

Pierre s'querola de moment amb un parat de "que m'has dit" pera comic,
punt que havia sortit en barall del dit pel capità, mes després quedant-s'hi a peu,
numbla enderiuar l'objecte de la pregunta i matin que el seu company, arribat
el front tristament, li li engronjó la mirada, car ja l'havien vist en tractar
en aquell mateix moment; al recordar la visita no havien pogut menys que
experienciar la tristesa que els havia produït l'estat del malalt, quina visita han
vilen fet en robar tot seguit de la cambra de Jean. Aquest, però, que disposat a
tornar a veure l'atenció de l'autor amb una nova refusa l'aferrà i responst el
motiu que li indicava:

- Gran mercès - diqué - però en aquest mateix moment acabava de sortir de
l'habitació d'ell.

- Oh!... l'han vist, doncs, ja? - volvió aclarir el mister.

- Si mon capitâ, i per cert que no tens ha causat gens de bona impressió - mister
vinguer Pierre, dolerós de fer constar la seva pena per l'auic.

- sincerament - respondé el capitâ - a mi t'apag no en tranquilitzà el
meu estat - es farà un moment per dir meus costes, però no pogué, car entencre l'en-
cara l'entendre costant el francès, mes parlar-lo no podia. Després d'estudiar-se por-
ga el que desitjava preguntar ho coneguéva tant evidentment que a Pierre no li pre-
gaven gans de det-los mes, pelles de cap manera podia entendre aquella llengua.
per les meus anglesos petit

Jean després d'aquest incident, es disposà a parlar, si se', sense tenir en compte
obligatori seu moment per demiar les seves riques internes que no havien pogut menys
que exaltar davant de la cara que seria el pobre Pierre, aplaudit davant de la ta-
maja per un rober que respondé a la robustesa del mister. Finalment cara:

419

gola un "merci beaucoup", rapidíssim per sortir del sofà que no l'autoritzà el capità.
— Creieu-me fer demall — explica Jeant — que he quedat fortament impressionat
del patre Kurt i veig molt sorprès per la meva salvació, la qual veríssimament
m'apena que no es salvi, perix poder creure que es un excelent company com ja
us he dit i mereix el nostre més gran apreci.

— L'inic que en aquiteja si que si deia's per desònia moris d'quest repos-
tat, vostres poques vegades que en vida n'ha tingut amb visible negligència
cosa molt lonya de qui i de tota la tripulació que tant obans de saber la meva
raça com ara l'ha hagut per ell. I en el mateix tracte de vostres si no amena-
tat; car n'hi desmentisseu-los, la vera malaltia com ja veieu, ha estat tot i est
d'una felicitat més greu, i l'hui pref com en altres més o menys.

— Tranquil·litzem, no passa cosa més ràpid que nosaltres mai per nos puguem
arribar a pujar cosa semblant al que heu fet; i soi que el meu no la negligència
ni no la diligència que incuba a bord i molt especialment a la cabanya
de Kurt. Tots dos el que convingué, el que es més del gos de l'alemany,
veu al seu entorn estremument respequejat pel vostre servei tant envers ell
com envers nosaltres...

En aquell moment fou annunciada que la taula era servida i seguidament
aparegueren els presentats i hi adreçaren.

Davant Pierre i que eren benesorts la taula del capità del vaixell, en la cam-
bra de l'alemany, aquent feia prodigi heroics de valor i de refinament en la molàstria
que l'adofava. Totalment i havia rebusat una sèrie de la meva posturació i quasi
podia considerar-se com un indici de franca recuperació, però distorsió d'una
ho era ja, sinó que respirava al reviverament de la mort que tots estaven passant. Totavia
això, sembla que recuperava amb la seva plenitud el coneixement i la palla que principal-
ment aquella illa havia desaparegut quan per complet els vus claus. El suau de
rigiditat, compresa també el calví radical de Kurt, i se'n alarmà fera, presen-
tant quelcom fatal.

Poc després l'alemany digué uns mots que el sorprendé, materialment, no entengue
i creient que el més acusat era aviar a llurs company, sortit de la cambra i anà a
l'escritura de Pierre. Pierre els quals terminaren de beure's el cafè en companyia
del capità i van a oficjal.

Mon capità - diqué a l'entrar - El malalt ha operat una cervicelle - ha dit m' molt que no he coïnfidat, si té un scòblà que demana als meus companys.

Passejant, que s'ha fet repetir i s'arreça tot seguit ional que els demés amics que juntaven a l'enterrament a la cambra de l'alemany.

Tot i que entraren en el camarat i toparen amb la intrèpida mirada de Kunk que els mirava amb un sorris general, però tan treta, que feia des'hauria certitat de fer-los-li voler-se l'estàndard a les espaldes que fereix, pels esforços que feien, pels que li havia costat per adonar-se que el disfressat era ja mortíssim, quina mort lenta us podien estortar en obstruir susp cap remdi ni quasi control amaro!

Davant de la meia gran emoció el malalt feia un rigne al seu a Jean per a qui sapèt, aguts, silenciosament s'avia recorint vers la capçalera del llit fins davant d'all. Llavors, l'alemany sent de un oferè visible i digne estableixent:

- ¡Jean!... em moro... jo no soc d'aci jo... dintre breus moments cloureig ulls per sempre i me'mor a home som, el meu vil·leig va ser la meva tomba.

Jean profundament apena i quan impossible per aquantes aquelles paraules que arriben en el seu maliciós i cínic complicitat el sobridum, intentà tallar-se'l lí, però es trobà que no sabia que fer-li; si acceptar-lo o bé afincar la veritat que ell mateix copia, me's reaccionant de la seua tristesa cada poca de prediçar-li algunes moltes alemanyes que tenien de tots, car per uns esforç que estaven en aperellats necessitat no posseï arriba a sobrepassar la darrera res.

- ¡No ho reguen tant! - poguer dir a l'últim - teniu notat que tot ho vam creu, per qui ho séi voi...

- Si soc mort! acabà Kunk, veient el sentiment que cubaven en l'enterrament que ho séi que soi mort a feriar, en tractar d'escutar-ho Jean, que prou ho veig, meus amors tranquil o silencius amb tranquil·litat enriquid'uns mons d'humor, tots nobles tots i llevats. I penso - respirà - que n'és culta de sortes franceses, i dins de cosa nostra, m'ha estallat barbaixament de ferolos amics nostres per uns vestants de dignitat? ¡Oh!... que incurat que éi el meu!, que cruel que éi la Humanitat! que permete que possa referir Egi a la visible acciona d'un home?

- No reguen atenció en aquelles mires, comarada, i reconcentrate volta en la modestia que n'és per veure-la, car ara es demana el suprem

esforç - ¿L'esforç? - repetí desolat Punt - Cap esforç; o millor dit s'hi un, que és per donar
la meia gran mercè a aquells obregats tristament anglesos i a vosaltres, quin compactament
mercen els meus rauel elogis, júdic. Història que aquell exemple nublia de ci-
vilitat, noblesa hagi fe restar suelt entre la imperceptible sensibilitat de la mar-
culloc d'equitat arreu d'Europa; però si mai hauria intentat descriure els horrores
d'aquella imposta guerra, que en les forces electes d'enginy magnific d'aci, que
glosse arreu del món que en la Humanitat: entre els europeus hi ha una raó qui
estima com a humà que ej; que no tot es ja una infame nostra pàtria
sinó que hi han nacionalitzat, hi han humillat. Aquesta apreciació que avui de
concedir en fa morir tranquil, lluny de una política i despunys, però a prop, to-
cant dels homes que com a tals actuen, si bé ~~és~~ un coire que quasi alegoria d'
dirí, que tant de bo se terra n'està minada...

- Des de divinitat - li tallà Jean perpèt discuté, car es fatigava ^{en} estressar i
al parlar reflectia més bi el rostre ~~anestèsia~~ el que deia verbalment a l'espílio sola-
ment coms el que hem dit, com a nous que som i res més. Descomunades, fuit, i eviten
la fatiga que no us coneix.

Jean havia hagut de fer extraordinari esforç per contenir-se les lligadures que li am-
baven els ulls, davant dels rocamolls de Punt, tots els darrers moments intencionat
a la comunitat d'escrivà d'aquell malhavent agotit i reconegut protagonista pa-
mida que la vida s'anava escolant lentament. Després d'un instant de silenci, pos-
son Punt el tornar a troncar:

- ¡breuclar Jean, fareu la merce d'escrivir a la meva muller!

- Si - digué prou l'interpretat disposant-se a comploure'l, però aduanant-se'n al mo-
ribund i sigüent plàcit, benevolament:

- ¡No aria; company!; ho fareu quan ja no existeixi.

No tingui coratge per a intercedir col·lectivament ~~jean~~, resta unit. A favor de Punt
cerca ~~està~~ el consell: extraueix una petita fotografia, imida a la cadira del rellotge; la
contempla amb alegria limitada i mostriat-la al frarej ^{que} s'apaga:

- ¡Ho em ací, l'honor del meu nom!... - exclamà a la post que s'apagava una gran part
de dolor.

Jean prengué el petit obal i el mirà atentament perant-lo després als deus
precatges que el conllevaven amb més suaus que recerca.

422 Qu'ent revia una gran alegria al veure l'el seu amic colmats amb tota de res-
pecte, i més donava el compte que la vida se li acabava. El retrat en pintat consti-
gia l'efigie de quatre colors humans; tres feuenys, un manet. Aquell era un in-
fant de uns deu anys apreservatament; d'aspecte vici, i simpàtic. Estava ell al seu costat:
la seva mare i dues dones de menor edat que l'afibroïen infat, possiblement germanes.

- "Un futur capità de l'Armada Alemanya!" - s'agafà alegrament Hart, compren-
tant el suent. "Ha estat sempre la seva dubtació, com ho sera la meva, però com que
agressa es truncada, per circò es denuncio que escriuen a la seva mare al Tiel
(Alemanya); i a l'adreça del revers del retrat diuen-li que el seu marit ha mort,
que més tard tornaré, i que vidi dels vienents amb bona educació, estimant-los
més a capità de marina que no pogué ser-ho el seu pare.

Quina interpretació dels meus amics! i més recorda no era la del sobirà Hart, de-
veret el futur lluminent que l'proximaria i es recordava encara amb desinterès
tot recordant a la seva esposa que el morit havia d'ésser home de mar, com sempre.
Era decòrrer a part rere deixar-s'en compte, el car que pagava ell la seva de marri-
per a firmar que son fill havia d'ésser mari també, però desafortunat que ell, s'afir-
mava amb la idea que seria un dia no llunyà capità d'un d'aquells vaixells que
pregonaven ombres i característiques d'altres infants del tig.

- "Compleixre els vostres preceptes Hart!" - li fareria dit Jean, respondent i assentint
l'enviarer d'eviriure a la mulher del moribund.

- "Grans merços pel favor que em feu, Jean!, perquè creu que us ho agraciro - afegi-
- car dixi m'acorralta la solida que d'ella l'alç filh nascut en aquells ultims moments
de la seva vida; per què no sabeu vos el tract que el seu marit allunyat d'una mulher
que l'estima i que l'estima i a més d'una dona de gran ànima i noblessein cor pels reus
estiuats. Gran treball cui costà convencir-la a calquer-ja, car ell no volia un noue d'haver
d'agudir com jo que trobava dies; dies a tornar a la llor; al llegava que es pedia l'amor
al seu; i dia abans un home d'habituat treball ciutadà, d'aquest que devenia a la mulher
tots els dies, tots els meysets, després tornar al seu quotidià bonic. Tot el seu ferò que
la pobla m'entrevava perquè per fi es decauria als meus i feu el sacrifici de deixar-se
allunyar el morit abans que contradiur el seu impuls de noble estima. I no crec que
Jean que sou parells venitats el que us diu, sigui que textualment m'ho digue ella temps
després, formulada ja la llor després d'acabat.

L'heroic clamor, intolerat la seua asoma, feia perfecta vifió del qual present ~~que l'~~^{el} havia
percut, l'esperava impavid amb una colosa escopfiada. No aveus perfecta era, la visió del passat i
el malhaurat explosiva amb una aleoria i ronc feda meravellosa, escenes intimes de la seva vida
moltica que el conté un conte o rospalla, la qual narracio scriblava que li attingeria l'existe
cia, pinc tant Jean com tots els quels no concebia com amb l'escut, que es deixa resoldre tant
d' questa ultima vegada, enfront; i havia causat molt més; Jean s'prega que no parles, car
no li conveuria. Punt segui el conseil, i passaren varis instantes que haja un aprenguda d'una
rumor que l'anormal respiracio ferada del mosidament. Aquella canor sublava dins del lla-
bre silenci que regava, molt més fort, estident en el un mistificacions impressionant
i que el mateix Punt coureix altra volta amb una ven molt més fluvial que abans, la
qual declarava la federa quasi extenuada del nuc.

- "Jean! - romania amb una ven que li fallava.

- "Dicen Punt! - respondé el dormit l'al·ludit.

- "Voldria... estremer les mans d'aquests grans amics!..."

Jean entre sorpreses, adiuuat es unica als demés presents de la cambra, dins de poc mortuòria
i els traia joies i desig de l'alemany. Els interpellats affectadissims per la fi que es pre-
venia a l'apartament es sorprenduren tombe i del desig que seiaava, mes contentos al veure que
moria satisfet d'ells, i hi restaren molt aprest, pinc caire en ell una amiga tota vegilla
i noble, com la que ven. Aquest moment fereix moviment per complir la voluntat del mosidament
de punter en cercar un poe el capità winter Hanf Domell, el qual vinien d'excusades
enques breves moments ell content amb la ferocia via del molot. El traspassaren varis mi-
racles se respecte i avançament i ridencions amb elles i acordades.

Tots els presents (si querem que fer sobtehumores exforços per contenir-los) es quedaren per
versar l'assent del tristissim, dramatice ja, volent rostral parfetes oval.

D'entre el capità fou Pierre el que estremé la via de Punt, aquell l'espí en alemany:
- "O seu, seuic!; al qual el francés, com si tal qual callés la frase respondé: - "O dois, descansa en
pau!"

Isolament Jean havia estat perfectament aguantat ^{clavada} siáleg, venint per l'emocio, ha-
gue de retirar la testa vers edatara per escapar. Una llorina bridera que havia apagat.

S'ajuren estrement aquella via amiga que ja tenia fa pels de la mort, tot als uns lo sig
que refresquen, eren l'ultim Douglas. Aquell present la uba de Punt, no pogué estor-se de
dir-li: - "O dia amarada! Si aguantant mogut un xii el cap au decuyat le gracie, i preguntà
a Jean: - "Tot enciu, veritat?"

- "Enciuos" - s'aparegué.

- "Què? - repetí el gran i noble enciuos, una gran uocació i una gran oruenda i la

424 més gran admiració: l'equidà i joant afecí tot seguit donava la mà... El francès apel·lava cada i rovissament nòta que l'autor havia estat portador de la mort. Ell, a pena d'afogar-se, el resilià a la mà morta que sortenia; i ho feu clarament.

La temorosa ja no rebia el coneixement i després de línia minuts llarguíssims d'espera terrible finia, tenint sobre l'ell fitx els ulls del present que tots estaven s'elbergueren. Era estranya, plorava per un enemic? Que hi havia en aquells moments la possessió d'enemic? Quatreveint'assumptions d'una llarga tristàsima, de la mort d'un cos noble per excel·lència que s'havia reconciliat amb els sermons que com a enemic, en viola blanca, portava a la qualitat del felicitat que havia expressat, reunit com a bleat i extraordinaris els procediments de la mort de bord, quinca no hagés enet la seva sorpresa. S'admiració i ha que pogué contemplar el sincer dolor per ell versava ~~versava~~, amb el cap descorat i en actitud orant davant d'ell. Més ja no sentia res, ni podria sentir-ho, el seu cos denunciava ja en l'eternitat.

A l'exterior la cambra mortuaria hi havia quasi ja tota la bioperació del vaixell: en sortir els que fins llavors havien restat a l'interior, vireuen que tots caixaven a circuar-se als ulls per discernir la peca que els culpabilitava i ja es confirmaven per si mateix, el presumint fundat descubrint-s'hi una munt la testa i a l'especte que amb perfecta correlativitat es disposava a sortir per davant el mort que encara semblava sopira. En vista al cel que en pucell ell deixaria, feure hores tingué el dolç contacte d'un dels més estrenys en els solennets moments del traspass. Dificil o millor dit, impotable serienre la tragèdia interior del marit, que s'allunyava de la reial terrued seur i com a l'una esposa amorosa, i d'uns fills estimats, que ignorants quedau lluny s'ell pucells a veber la terrible novesa que nivaria en un pla de ciutat al seu domini i a l'empar de la caritat, la clar esculputa.

Amb la mort de l'autor, en realitat amb fatal prestatge poc temps passat, la mort se l'ofegada esposava amb la temuera que l'humàs dels ulls digava del marit més fa poc visiblement mateix engoll en els entranyes, visiblement que ho engolí, ~~visiblement que la humana~~ sobra amb poder gran holes, emmunt figures humures, brillant corredes de la ciutat marítima, etc. Quantes i pesantes res van les il·legions que traienta la ciutat amb la seva persona!... Inexplicable!, una vegada n'ha violat en l'esperança de l'autor que tem-

424

viava arribar a ésser en dia d'hui, un bon opció de marina ~~a capità~~, procurava també per un fill seu que continués la tradició de la família per arribar a ésser un membre al que fos ell, però era tots aquells el desig i han estat i malgrat la recomanació del pare perquè el fill emperessés el opció de marinier, tot vegada la mare, dolorosa encara per la píndola precciosa, no la seguia; encanviava l'infant per altres viatges, posser no tan brillants però més segurs, pucir la dolorosissima mare ~~que sabia~~ de la filial de l'espos ho de preferir en les pàgines intimes del trauc de la seva vida, que mai podria oblidar l'intint supren que amb el va optimit per la seua i ofegada la veu per les llàgrimes, canviava els ~~alt~~ fills que el seu pare ja no tornaria més, per que els morts de resultes d'un combat. Supero els nens infant que ignorau la realitat que impedia al seu no poder comprendre dels el pare et mort, la seva inseparabilitat pregunta beatitudament a la seua mare, els couvi dels ~~que~~ veritats virtuts colors i de grans figures pels de ~~esta~~ ~~esta~~ verge visió, complaença, regalts suaus que el pare tornava, sostinguents com estant en l'absència de dieu. Siem La mare però, plena interiorment el recor que els fills no acaben de comprender et decia que se'ls anava infiltrant sempre en la seua ment aquella pregunta de sempre: "anora no ve' el pare" i tal negativa el cor que accioa immaculat, verge de malolat, s'anava transformant paulatinament en un muy visible a les virtuts, a la regala que un boci d'ell, alimentari aquell odi; aquella ferotge dolorosissima que la col·lectivitat se la viva si curiositat, perdent les belles virtuts de la infància per operar a odiar, a envejar, a enatacar.

~~que son el que hi passa apena en la seva esport, n'hi haix a nulos~~
~~dolors, semblants iguals, etc. totsells a causa de la guerra; hi haix esposos, proverbs, parents, etc., totsells plorava per la causa de la guerra maliciosa, en cas que en cosa sorti responia a algunes que no eren molts d'ells, els malicis que l'havien robat de casa, i era jo ploraven una píndola estimada desapareguda tantestimablement en el front.~~

La mort de David, malgrat les circumstancies, no restar ignorat resultava talment imperceptible, i es confirmia en el somni de molt gente a ell s'assemblaven, els quals junts vistos tots per altres més de vint, pot dir-se que no afavoria en res a la pau semblants drames i matances, visto que nel contrari, diria's que a la majoria ajudava a envejar-la més per la continuació de la lluita

426 ennegada pel dolor de verificant, sense girar la vista esbarra a contemplar les
destrosses; parar el silenci en elles, si pro que suavaven, endavant, endavant, exerent
molt exercici voluntat per interiorment en cada llumia
llumosa final, final, final. Més l'orgull, la vacitat, la peranupació, ex-
gava el sentitament noble, per gentilatats irònicament dientre ells mateixos, el
sentit de continuació i refletint entre ells pautes patròtiques més aupaques
per a tal final que no convegueren, pinc al crit del Díspit la Pàtria! en un
blat d'apret, representava com una uirga a ells mateixos, car n'havia enra-
uicat la pàtria, aquella dolça mare podia respondre's-hi amb la seva
llorinosa de la ferida. Bertrat: "Com veuen que miqui si m'estau malalt?"
No es pos aquent el canvi de la prosperitat de els paupers que empobrecissen
pel sentitament d'aquesta lluita fui arribar-se més d'altres derroters
molt distints encara en l'apacibilitat de la vida meua, tranquil·la
dels pobles, dedicant les seves atencions al perfeccionament de la raga,
la cultura dels seu i a lluir de la civilització que amb occents col·loquies
la destré en el seu curs de se per emmuntar-la vers el mal, per fer retrocedir
el efecte en un descens fulminant; suicida, la qualitat moral i espiritual
de l'home que morirat després vistes que l'embellien, va a igualar-se
amb la perotònia preterita, remota dels pobles breus, folclòrics. Tot
això en ple regle viu! - han es pregunta horroretat? Persones volen saber
la transcendència del moments i els següels passats? Es possible que un
isser que es cosa de la mea prepotència i somni sobre tots els
univers de la Terra, no s'aperten necessari les seves potències? Krebsent
dabilitat es posa molt, tots tots l'irracional més intemporal de l'Univers.
Per què no sap voler-se hom les passades? perquè no es coneixen
l'home i no sap res més que es coneix pera per ell mateix, però no es coneix
res més; després d'endavant final decisió, Més un agall instant pel uno
tan aviat que no sent m'anguria res més ambiagut pel suol, més
per col·lere, sempre passional, mai, mai seré, en una aquell oportunitat
comunicativa, perpetua que l'homia de personificar, si no incisiva, i regardes
i les més ofees d'ell, obrant receptes pel maliciós, perquè ell sentiment

427

el domini, desgraciadament al mal, poques vegades al bé; se veritat; aquell que dica la consciència serena del decret collectiu, permaneix, si no al bé que creu ser-ho, collectivament també, però no ho és quan, mai, ~~com~~ ^{com} unió pot enveir que fent la guerra a una altra fa un bé collectiu i comunal, es una llera equívoca que ~~domini~~ ^{de} que la humanitat mai avançava, qualificació.

La guerra, que tantos mortals, per darrer vespre que fué el 8°, següent convocació del qual no és aquella l'afirmació? L'hom pue te veïx clara de la viola i l'humana obviada i impossible que hi hagin persones que sostinguin tots i descabells, i certament una afuradació; encès, diríssitament així és, i una crua realitat que no es pot contradir actualment. Per dicir més aquella creença monjona molt suya de pacià consisteix a la Terra, que enys que la cultura pacifista encara en el seu dia que era, que el treball l'està tot haurí com a seu director de la Humanitat, que d'ací i les passades regnes venenades per la voluntat de l'home.

Per redetxar-se aquella perdespicio relativa necessària la conciència d'en matine, cosa que com no és; calà hom conèixer-se els efectes, virtuds i passions, a fi de corregir els primers, errar les segones i detraçar les últimes, per poguer afirmar difícil i ambicionsadament quin veu casteller i sap apreciar el bell, el bon i el just.

Si dia pos ~~de~~, es seguirissim que no hi hauria guerra i floriria la pau per testimonis contradicents de la Terra amb aquello harmonia que ~~hi ha~~ ^{hi ha} l'entitatian tot contingut amb alegria reconfortadora el passat borrascós, pel de neguit, d'enveja a ~~els~~ ^{els} i retall de belligues actituds.

Una però, la resumta final, la decisiva, la clau de l'èxiquia: Pot la Humanitat rebre l'esperit de l'èxit? Els experts bixòic afirman-ho. Dins de les clàmides convencents relativa possiblitat d'obtenir un remarcable èxit, no s'afegint, però, no per ésser persicista, rimo, perquè tot vegada la Humanitat ja havia nascut en ella dels ciutat moros, ja està nascuda per la set de sang materna i presenta una vistió d'una ^{real} èxit que envejeix que es complau en veure-la regar la terra per xicular-se la després i deixar d'escrivir dels mortals inseparables entre si i fer que les insupostacions i inversemblles que no mereixin l'estençió de cap mirada comprensiva en la universitat d'una revolta. Tantot per reposar l'espí de la humanitat de la vida que la passió frenetica de l'èngel, ha creat entre els mortals de distinta raça, reuse volper

428 que primer són humous abans que tota
Bellissima seria la vida sense les feines que la tormenten; Claverol
tal vegada ja quereria d'enterrat per sempre en el l'òdium l'averencia, i l'aca-
barieix les calamitats d'hui dels temps del batalla, les batalles noves que tan
greus conseqüències reporta a l'economia nacionals, sense comptar després
conseqüències d'obre nuvol, i tractat de les víctimes.

Jean Rochet ja havia estat dels sobrevivents en el combat naval del capitol precedint,
i havia reportat tanfè les seves conseqüències, excepcionals ~~que~~ com ja sabem
ja no era pas els derroters que ell volia seguir ~~que~~ ell no havia tractat
ells que a tal objectiu l'havien considerat si posseeien ben present, i en canvi l'altre
campany, Pierre, estava joït de la seva sort, content d'haver-se degenerat
amb el bat, fins segon que se us succeeix d'agradir fàcil, i havia perdut
irremissiblement com ja s'aveia i creua fàcil ~~que~~ trobaren a bord del
naucli que navegaven. Pierre ja havia dit que no hi veia de content, i esperava
que durant el final del viatge per trepitjar l'era ferma i empunyar l'escut de
França per presentar-te la seva apurant dels seus, que voler ja el creuen mort
i rectificar la possibilitat de la creuça, pot dir-se recorba, fins per expectació
voluntat dels matusos de Jean, ell no es faria pública la seva salvació, ni
fins Claverol se n'havia fet, ja que per part d'ell, volia ésser personalment
el que havia d'anunciar la seva vida a la muller, cullot de la presona i
a tal efecte tenia el proposit d'abandonar seguidament Anglaterra per
passar-se'n a L'Havre, ciutat de residència habitual.

El fi de aquell vespre passava en la seva impaciència, havia sentit per
la ruta seguida per la mare baquet arrossegada a la que portava
millo d'hi envers França a fi de' abraçar com més millor el dia que
marcava record per la seva retor a la llar. D'altra part, estava content
de la seva sort enara que el vaixell seguia la direcció occidental d'Anglaterra
quina ja estava al final, quin al caigut de la tarda havia anomenat el finista
capella que traçaven a port i fi de ruta o sia plenament. Corbaff.

Per al contrari a Pierre, servava Jean el seu estat d'anim, car no li havia
produt pas cap alegria el seu sols arribar, després al pessimisme que havia patit S'ell i
que moladesa per conservar-lo, repartint amb el seu lloca a l'inquietud.

429

la seua vida estortava prouïent i solament. Però com a seu magistral portant al capità del navili el que amb la dàtila voluntat havia fet per ell; ell se'n equiparava i s'esperava tranquil i sedutissim l'experiència que els seus peus s'obriria en desembocades.

Però com havia prescrit mestre Haug, al arribar-se el seu esmorzat barra l'herradura del voilell que condonava, irrompia en el fort; posseït per el Clevin (que quan era duoc de la nau) quedava subjecte a les aigües.

— Ven — signé Sir Domell a Jean, mentre hauria acabava l'escrivint les innumeroses obres d'abracament ja ben arribat. Alla ruta eterna amic: Anglaterra, França, Provence i Espanya; de port en port, de mar en mar, i d'així successivament.

Jean que mirava amb certa inquietud tot aquell estat de coses, no pogué respetuar un gest d'alegria i s'aflicció davant la variada vida del capità, i signé:

— Bonna vida, mestre Haug; mengro que ha fet per l'interioritat i que ha complauat la varietat del paisatges, el camí seguit; de ciutat en ciutat sempre amb continuïtat vivint la vida.

— No és pas solament, no, alineius per mi, un temps passat, car sempre en resulta veniat ja que la cosa mes important l'adjuvo de tots els costos. Quan estic mig content es que veig al Mediterrani que el seu mar el mar de la bellesa i de l'encant; aquells que els poetes canten en suspirs amb un'ística admiració dels poemes d'amor, han sols entrar a l'estret de Gibraltar, sequit suauet ja es nota una gravitat, una calma encisadora, sense que quisiés en tot el tramuntan hauri poli una ferida tempesta com les que assoten l'Atlàntic; Si tot és silenci i belleza que quan la companyia un dia l'iterari de la Mediterrània i el que venent un flor meus. En aquell moment el capità abraçà la seva sevora que centenals no molt lluny les persones d'abracament i sense deixar de parlar, canvià tot seguit de tema fent:

— Apren Jean, n'uis plaur; la seva sevora - expliça
L'albudit marí on se li senyalava i veia una respectable sevora que valent-se amb el seu coser al seu munt, adempsada d'una altra, un ric penjal alta i segura de sevora del capità remolcada d'una olgada roquer, una mica mes grossa que primafl, se mirada afable i bondatosa i més que bon paer de cabells blancs ja, però terços i flocs.

— La seva sevora? — repetí Jean, amb accent de entonaçió i curiositat que gaudí en saber-ho.

1430 - Be' donec, a punt se sencellar - Sigue el capità.
- L'Pierre? - objectà Jean. Però no fel volgut avisar, car tot seguit veire
que venia de l'avenç ~~de l'operació~~^{de la visita} l'atrador que ven a suar! Si flirca ex-
traordinàriament.

- ¡Quan volquin!

- ¡Els reunits! - respondéren els seus Jean i Pierre. I s'encaixaren a balon.
Mister Flans que ja els havia fet la reua d'aquesta anteriorment, els repetí l'admon:

- Com els he dit - sigue - soi vostès hostes meus.

- Ja que aquest es el seu emperme, acceptarem amb molt de punt - corresponsal-
que'si flirca Jean. I seguit desplaçà els oficials de la dotació abandonant la nau.
Al peu d'ella, entreuen com ja havia estat se topo, la sevadora del capità i una
dona amiga.

Després de les correspondents presentacions, salutats els invitats junts amb
la capitana Dorell, la sevadora es compenyan en prenent el camí a una ca-
let propietat del capità. Qui est en ell, mister Flans es disposà a ofe-
rir les habilitacions particulars al invitat; i tal efecte els conduí a elles.
En passar per la sala de missa crida a Jean l'atrador veure un pica-
foll que s'apressava en l'estorta.

Contestant-ho el capità li sigue decretant:

Dorell m'oblivoia el jutjat; aquell dia no é de la nostra filla, quina
espera no hi ha havia comunicat; que acceptarem esta o l'advers a pres-
ent dies se reprende en casa l'any pròxim. Dintre d'una setmana, probablement ja
estàt de retorn i podràs trinxer-ty. La magnífica! Quell ci que
t'ho i cosa que suporta tanca cosa oficio, t'herat almost instantaneament que
es impossibl, per això en la tarda de l'expedició.

- Jo també' n'heit saget - resplàvia mestral, i canviant peu - una gran ad-
misió per ell, però així ja se m'ha resoltevit.

- Així i tot també' rebreu accionsar permanentment per esdevenir sempre
esperira i aspiracions el capità.

- El sabrà; així ja que ~~l'atrativa de la quançat~~^{l'atrativa de la quançat} tot passant-li la via am-
ment per l'espatria.

Després de presentar-los-li dues habitacions, es traslladaren a la terrassa
en espèra de l'hora de sopar.

1131

La terrassa del rallet Savava la seva cara al port, el qual oferia en aquells moments una coluna remarcable a la sel dia; solament se tot i tot algun vascell entraia, se feia fit, tot i tot que entrava ràpidament en finor de llurs taules que la barrejava tot seguit entre els bous, que tot i tot carboners seguit a la gran importància que havia estat en el triste carbonífer. L'aspecte de tot l'aquell coroll de pals, vels, & mulleres, se corria i d'hora que s'era remolcada fuisse, oferia un aspecte veritablement boic, voltejant com es tava s'infundat de llums que il·luminaven en vertadament gust els molls.

En una tarjeta que hi havia en la mateixa terrassa, s'hi veien tots els serveis, & servits, & llocibols pel capitó prequerer sient davant d'ella per obrir els apartaments, i encarellant forciosament les portes clausades, tots els orientats vers l'obertura del port que havia romanguia immòbil.

— Alvirin — signé el capitó ronyalant un vascell que fondejava la companyia quan era el Tevin, beso del nostre i de la mateixa companyia.

— Si corroborà Jean — té tots molts caràcterístiques.

— Ara ~~tacabera~~ el seu viatge de tots els circuts francesos, adon del capitó Pierre assabentat per jecle del viatge que tenia davant el Tevin, demana la venia del capitó per poder-se expressar en francès, ja que no parlava altre (anglès) i Mr. Hauy accedeix de bon gràt, sinó ja se sap que quedarà l'estancia tota. Diversos Pierre estableixen convenientment als molt díces:

Concerta tarda en desembarcar, hi ha cridat l'atenció un transatlàntic que està atracat al port (que s'agui no s'abira), el qual hi ha entès que viuia venia vers França i en plat participar-vos que en agradoia preferias l'ocasió per treballar més.

— Mon monsieur, nous ~~s'hi~~ marche pas, je visire votre ~~personne~~ ^{ne} personne huit jours minime — diceu en una insinuació de francès que tanques li tollo el capitó aturant comiss. — (en una insinuació que tanques el Sàleg amb tota una consciència de perfició que altres recorden, ja que recorda Pierre que comprenre l'her representat i respongué a l'efecte del mateix sistema antic).

— No en ^{amb} serplauria pas passar en vostra onable companyia els dies que m'ofereix, & m'offerà molt obtractiva; unica l'oferta, no puc ~~pas~~ contradir la meva convicció que en sembla ragió reintegrar-me amb els meus, deixant per una ocasió millor que l'actual la nostra desunió; agràcia invitació, preparant-los usos que no interpretin les meves excuses, en sentit de despreciable rapides, però ja que no s'ha

432 el Señor amb un poca recerca, mes segurament que la meva esposa en creu mort
se resulte del malparat; i' necessari que jo rectifiqui qüestió sobre qüestió creença que no po-
ques contradicto, l'honestitat humana fet voler de t' l'interior de la seua privada a la meva
família. amb resblants coloquis i discussions, creu un deure ineludible, de tenirme
amb la meva perència a la Clau, la vino errada de la ~~meva~~ mort que plorar
per quin motiu ~~a~~, no cap altre, seiso s'acceptar, la nostra gentileza, amb negat
agradida, com no enveus et gran merce que ja he rebut de vos per les quals us
devore perpètua reconeixencia i molt especialment d'una Señor per quina
l'acordament es poc, la reconeixencia insigificant; la simpatia, etc. No deixo de
referirme sois, que m'he plantat la vida i si avui no pels paladar off una prova
licita del meu bon afete que us servo, espoco que em de jure no tenuia posicó de-
mostrar-vos quan voreu ~~et~~ la meva estima i enemys subtac en l'abrir del llibre
de vostres atencions humana-humana que m'elli ussiez la impressió que presenta, com
a ingrata però clara i sincera prova del meu ofute.

El qual dit, respongué Mr. Flan amb un frany que com ué al llargava el seu
discurs, neguys de tota eleucia tenia i Pierre tanquà fer mes oreles d'ella ~~que~~
s'acupí, havar ^{autu} per a contínuar el marge dels raus que exposava amb la
miller gracia i bona fe:

Per tocar a la recompensa dels meus serveis per vostre, començà dicent-me
di elor que no accepto per cap concepte emanaçió alguna destinada a aquell fi, car
tot el que en be de vostre s'ha fet no mereix ja mes meritoria recompensa, ja que
solament obraren com a desvile o humanitat, per quin em sobre compta paga
a vostre i del vostre amic, el qual com que ja el tinc, em considero solament l'apre-
de tot quant hem fet que no es refugi que el que rebiere i com a tot hem ure-
rat el seu també servire, o na, la recompensa. Ara que vostre vulguere
quant abans la seua família, segut a les circumstancies existents, deixo així se
judicar, sobre el particular que no es circumstancia més, tota vegada que
la nostra resolució no m'alegari pel motiu que ja sap, o no; la més
tarí prematurament que annunci, però referent a l'esperat imminent, re-
peteix solemnement que d'apart de vostre etz acceptare altra cosa que l'a-
muntat que ja hi compta i enforça i confio així adreçant-se a peu -
que vostre pernoverà en ~~amb~~ ^{en} l'esperat i d'acord la meva bona solu-
tació se part més, en quant a vostre Pierre. Deixo per ells per-me fa-
sat l'oposició la determinació dels meus projectes sobre el motiu
i robus esperades - signi Pierre.

143

- En quant a la meva bona, - expliça Jean - no està pas satisfeita en tot, si bé quasi pot dir-se que estudiades les circumstàncies que m'envoltan, en ve' la solució als dits la qual trobo que i' requetablement fa utilitat davant del silenci de la meva vida, car la situació desesperant que estic vivint no em fa conèixer altra cosa, puix han de saber que així tal com hem venit no tinc en tot el seuertat de la terra una petita llar amara, oixioplugar-me (excepció feta de la nostra que acrareixo infant); tot el temps ~~que~~ ^{que} persegueix llar, llar, amar; ja no queda s' aquella vida felixa de les meves incursions, tot s'ha extingit com una boira de fum en l'essai. Abans que aquella confederació assoleix Europa, jo era un home feliz i tenia tot el que ~~de~~ ^{de} ho vaig treballemnt adquirit l'ajudici meu, mes avui, estic desposat de tots els ~~de~~ ^{de} meus d'ells en primer bloc, envegu en segon, puix de resultat del rebeci per la causa he perdut tot quant vau així disper- toval per conservar-me una posada més consideració que comina vagament per la terra amb una beatitud desparadoca motiu que n'agafin un cas molt gosat, havolent que ja de realitzar un heroi esforç a cada cop que volia lluir perdiu el sol que trepitja sempre en línia; envolta a la tranquilitat de l'esperit, el camí de la felicitat que tinc per a mi, porto ja perpetuament interceptada en tot el clar que surt la llum de la llum controvertiblement amb l'ombra que la meva solució en ve' vila i agresta és la de tornar a la guerra quant abou, car ja que els meus vells perduts irreversiblement no puc redoniar en la continuació de la clàvila vida que en mi s'apresen i per una retrobament espiritual, considero que la meva mort no ha de tardar i aquesta ha de venir per la meva, puix si ella m'ha destrossat la meva vida en la part que estimava més just i que trobà així amb el poc que pedia i que la meva feia amb jo. Es el meu feix que ho sé, jo vull que em matin, i no vull que viuig! si quicun fa una mera acció voluntàriament a continuació de la felicitat que vaig deixar, em trobo que ja no en ^{ha} res d'ells. Iser que viure dolent i si temps no tinc quinç a qui dedicar el seu treball? vaig purgat! i evidentment se m'acabó retoriar l'esperit. i a les trinxeres!... Pocapte però la vinya algunes del front en fer frisana i en resta que no acabaixia el meu destí, vaig cercar com a bona solució el meu ingress en l'Armada; també no he pogut fins ara aconseguir el meu intent. Cope però el propòsit de que troballades-me a Santander quan hi hagi una sortida de forces aliades vers el Santíssim i insoucrem a l'efecte se reduegrazze al meu bloc, "Savore". Dissi que si no meus dies tenuen la gentileza de prestar-me hospitalitat fins a la primera hostilitat al hispano, en restaré tota la vinya reconegut, per llarga que aquella soi, si bé segur no ha d'ésser així.

— Creu intentat com Jean — Llegí el capítol, fortament impressionat — que la solució savava al problema plantegiat, feia l'única solució excepcional en respecte de les vides

que al meu porer no hauria d'esser tal, car si actualment no té sorte que l'uti-
litzi, encara pot tornar a estimar i creixer, quan l'any del temps cicatritzzi la
ferida que d'aquesta manera te obreix. Clavos tal vegada veurà possible el
que avui sembla impossible de bastir en el seu cor. L'aflicció aquella poni-
harà una que necessita per a ésser felic. Si ha perdut la clau misteriosa, pot
el exercicidor no lluirà formar-ne una de propia, que no hi manquen
els elements que avui seu no existeixen, mes jo afirmo que si. S'aquesta paix
pot ésser encara un home felic, optimista, alegré. Oblidis en conseqüència
el passat atroviés al present mirant vers el futur que l'espera. D'hui,
la tristesa, fortificat les penes, concentra la seua voluntat de cara a l'alegria
única forma viable per la pau del seu espírit; la tranquil·litat de l'esperit
guarda a més Pierre un condicó total i lluit per ésser una objectiu
i serios.

— Que bons i agrads que són els nostres amments Hitler Hau! — sorprès Jean
laudàdicament Jean — Si que bessons vostros amells n'poques adoptar-los, segur-los, potser
si que farien l'efecte d'igual i l'alegria renaixerà ab un, però tot, després parau-
les plens de sinceritat i sincrèndre sincrèndre, no puc veure les meves concepcions obsoletes.

— Quasi souf afirmaria — diué Pierre — que amb bona voluntat, no hi serà
impossible Jean, contrarestar la percepció que tenim en tal cas, serien
en un futur propi un home del porer opòsit del s'avi; puc jo d'acord-
grat tots les calamitats sofrides en el naufragi, sempre valg tenir una per-
mea creença que arribarem a qualque llac, les s'as paràdia proupte a-
vegar-nos a la meva ciutat i omplir de nou el luit que en la llar deixà la
meva persona. La sort, ha escrit capaçor, que amb molta diligència i tempe-
matxe, fizo emprenre el retorn al continent, prouitable però que en primer
terme desistí del viatge, suspens que l'obliga i en baix que complaqui a l'espírit, i
en el seu desinterès convint, ja que jo per les circumstàncies meus puc intentar-lo, cosa
que em desplaça, mes el meu Señor Tapat, de pare està crita a França.

X I

El retorn a la llar

De bon matí Pierre ja estava elevat; acobava clavos i l'últim el petit equi-
paje que s'entenia amb el seu païs. L'alegría que la marxa li reportava era tan gran que li
havia elevat ja una de a trossos d'altra, fent sempre en una proupte podria arribar a la
seua millor i fill. Satisfet i alegria soulivava ja mes solcs esparsos que feien d'
abrir-nos horitzons en la meva vida intima tots plens de tensió i l'esforç que la seua in-
sobrable impaciència i inquietud, junts amb la expectativa que portava proposicions als seus fi-

ser estimat, als quals; naturalment ja el veïuen mort; amb seqüència que a bord s'ara ja el ²³⁵
~~veure~~ interdit per sempre més de el fons de l'atlàntic. No està per desvincular la seva vida que
la prop organització a la mar i fills obligat a veure tornar a la llar el viatge gran punt del que

Per aquella raó estava Pierre, alora, ple d'optimisme, il·lusió en expectativa de la nova
vida que havia a començar; entrant en alegre "compte" i tot a viutar amb molta
gràcia i suavitat, mentre s'adreçava a l'encuentre del capità y plan. Quedà el treball del
mejador en l'esperança per obrir-se i en arribar salutà en forma extraordinària
amb molta amistosa concordança, cosa que feu viure ~~amb~~ ^{amb} a gairebé algú que no havia vist des-
prés segí encara: Avui m'usos; en trobà rejaunit com un pollard de setanta anys i
que en ell recordava que tenia una vida més plena. S'esperava felicitat.

- Excelent viatge estimat Pierre; t'euviu en la seva alegria i ganes de viure. Fins aviat
joof de veure radiant d'alegria el seu company.

- Molt volgut amic Jean - Sigui posat-se tots l'interpellat. Vostè pot ésser igual
que jo encara, el més volta estàndardament prenent's donant sort; tal vegada pugui
atènguts en una sorte i esser reciprocament om jo, esdevinent societat el cardell que li
dóna així misteri i fons.

- Oui, amic monsieur, le même affirmé - vocalitzà el capità amb bastant d'avant i claret.

- Non le croire ! - brancà Jean Solat.

- El temps passa i l'espírit recobrà altre cop la tranquil·litat i la calma; valor amic
que vostè pot ésser encar un home feliz.

- Non le puis croire ! - manuolaven encara obsepiat.

En aquell moment es presenta en uniforme de la companyia de naveigació a la qual pertanyia el transatlàntic que feudejava el port, transmetent a Pierre el passaport en regla i el bitell. Se va diger; el qual el francès rebé amb inefable alegria, assabentant-se ~~que~~ que el
seuili l'havia acollit a ~~el~~ ^{la} onya en punt.

Després ~~de~~ ^{que} acabar l'escrivat, deixaren suspesos ja el corri del port a l'espai
de l'andar. S'hou, i constatar el moviment que irradiava en ell. Díxer que tot en haver-se
acomiadat Pierre de la sevanya de Dornell, emprengué junt amb el capità i Jean y la
via que a poc s'elli tocava el moll. En entrar-ho constiparen tot seguit un bullici inestabilitat
prop de la nau que havia de partir, mentre aquella ja li fumejaven les seves minacions.
molt sovint, quin finí més i cap s'alçava plàcidament espai amunt fins a perdre's
entre l'atmosfera.

Pierre i els seus amics, romangueren bona estona per les ràbades esperant l'hora de
la partida que no es feia esperar gaire, car promptly la seua amanida la inimicidio.

1136, els vistgers primers en eufòrica seguiancament l'escola que condueia a l'interior del nauili. On des de les sales galeries agitaven incontrolosament llurs mocedats, soltants a la fumositat que quedava a terra o rere-versa. A l'annexa jardineria da immunitat marxa Pierre i arribada s'escrivienent de M. Haug i Jean i plena ebriedat a bord, troballant-se a les galeries laterals per cercar entre la multitud els amics que acabava de deixar. No tingué que fer cercar molt, ja que també esvalxava per fer-se visible als seus ulls propis, quan el vaixell fos a la mar blava. Havia heu que un aconsejat d'altres podia qualificar-se d'un fill i germa respectivament, pocs foren tan apreciat les parells que li陪伴ava, i tan vius eren els carats i mirades transpassables, que obligà a Pierre a intentar de tanta bona sort a enfilar se ràpidament vers la marea i ocultar dins una clàgrima que rodola per les parpelles la qual volava que no la veies en els seus amics, avergonyint de la seua feblesa que no era tal, si no una petita partícula de l'aconsejat que sentia en el més profund de la seua anima, i que ell interpretava com el que vulgarment es diu clàgrima traïdora.

Per aquella rao, Pierre se n'anà tot recuit vers la cabanya, mentre suportava la trajecte transpassava aquelles clàgrimes i fàcilment el recobrà amb la memòria que el capitán i Jean poquessin oblidar tants i tant de tems l'aciguada dels seus ulls, plens de sincera tristesa i recanvisensa.

No menys era la recanvia i tristesa que cubreia l'espai de M. Haug i Jean, i seguir que havia un per si entrem amb l'oculta la partida de Pierre, pronosticada per sempre en la seua vista, car la nau ja havia començat a mouilitzarse i a en tornar molt ricaria de poder-se contemplar la major part de les tripulacions que s'importava. Effectivament minuts després fet l'última vegada i agitava els mòcodols i s'adrecaven significatives mirades, pocs el vaixell havia arribat al port, interromptament les talles i ja en línia fara part creuada amb un camata l'entitat.

Viva negada concluint el coniat, quasi tota la tripulació de les galeries s'estripon i retira com deslustrada que el nasciti pogué elevar més tan object. Solament queden en elles alguna perfecte turista angles amb seu característica i sonriu triste que serveix oblidar els binacles que s'oculta. Sobreix el paisatge que serveix seu teatre, amb el mateix punt d'apartat que un apauat sobreix en menor rodatuda. Del tres a lliure estil i apressaven a accionar el funcionament. Tots aparelles fotogràfics per impressionar qualcom se sou quist.

Admirava així i allà, trouvava també alguna parella. S'emmarcats que recorren recompositament una solitaria mestria a bon amor, més aviat que el

bullici que en tots els interíos regnava al llavors.
 L'èxit dels precedents citats, podia afirmar-se que cada viatger pensava diferent; mentre entre ell uns era en ell la calma i la tranquil·litat, altres trobaven una reina d'impatience per arribar aviat a l'últim objectiu i n'havia també que trobar un silenciosament algun instant volgut que havien deixat a terra. D'altres interíos i violents que aquell viatge esperava amb un ples agrado, intenció a la realitat una de la reina, quins fantàstics pels quals florent no cessava en rel; i a la seva marxa altra vegada el bullici ~~metge~~ es van apurar per ocultar espítsament aquells éssers que retornen del port on l'acínia partida per la marxa d'una persona estimada que es van obligada a deixar-ho tal per anar al seu que el creua o tal vegada a un port o plaça militar i presentar-se en poc ha ^{de} ~~de~~ la ciutat però, ened a tals desgraccas, deixant-lo barrejat tumultuosament tot i la mar cada vegada més lluny s'ella avança mol endavant, perdint la visió que una enemic triomba. S'aguts en menys que temps que el que s'emplea en tornar, potria resuir a la seva delmarció tot aquell entusiasm familiar.

Pierre, des de poc contemplava encara encantat la ciutat que deixava, junt amb l'expectació de les ondes i l'orgull que l'herència deixava sola seu, si bé no havia fet plenament, però el seu sentit estava lleny d'allí, ja havia volat al punt repetides vegades, mentre que ell permanecia encara a poca distància del port. La seva impaciència era tan gran que malgrat la considerable velocitat del vaixell a ell li treballava que corria poc, ja que obsevava arribar al bloc quan abans i s'enviava per avants, rebuts, sorpreses i amusions per la seva excusa i fill, en menys també quan es presentava a la Companyia noviera ^{de} qual desena, com a ciutat supervivent de la Sociedat del "Naixell dels Nauplag," coneguda avui dia se que recullen aquells del combat naval, fins a la seva herència i prematura muerte.

~~Però entre si el recollidor en els seus fills i espars de molta seua portant els anys següents~~
 I com que tot tard o s' hora arribava arribava també el moment que Pierre es troba a punt de desembarcar en l'Havre, fent-ho tot seguit amb una alegria que no s'abaria del pit.

L'esconçava en ésser diumenge i per cert magnific, tota vegada que era banyat i la qual per ésser festiu, havia, no impressiona tan multitud en el port com els dies del labrador. A més que havia canviat veers l'interior, tot ho trobare igual igual que abans, ~~recobrada~~ els edificis, carrers, places, passius, etc; més jotsca no haver canviat res, a més una inusitada alegria, car noves i fent que cosa entonc a punt de sorprendre. A aquella ciutat volguda ja bastava per a tal resultat de joia, veint-i-set de març.

1438 En l'interior de la "ville", no era molt intens el tràfic en aquella hora, poguent-se dir que requeria una relativa calma. Pierre ho aprofità per començar més de prisa vers casa seva. Tecessí però que al girar una cantonada veié un sobrepòt que donava en direcció contraria a la seva via (amic) seu que instantàniament prestava els seus serveis en la companyia de noves accions que ell portava. Malgrat la seua determinació de recalar abans que a migdia en la seua espota el secret de la seua existència, es veia ja precipitat a fer-ho, tot contra la seua voluntat a l'amic que ja estava prop d'allí. Tot amb gran sorpresa i estoravament, va veure que el company de refescum, restat en tota solitud i silenci, passà quasi a toca robar i quan rebé de l'amic la cara contraria el seu camí vers el port Pierre, amb semblant actitud, s'indignà i s'alegrà de subit, car no sabia a què atribuir el procedir de l'amic; si en una reacció de cara a no haver-lo reconegut. Finalment, després de certa deliberació, optà per la milloria seguit en bona part a que ell vestia blauces amb marçada elegància i el company estava acostumat a veure'l amb la revulsa roba de mariner. Se'n couxà tot a mes que l'amic no podia suspitar ni remontar que pogué viure, segur dels treballs realitzats immediatament en el moment de produir-se el naufragi, i que no sonaren res efectius i les seues recerques foren infructuoses.

Demanant per passada la incidental entrevista que creia sortida, continuà fent via i nouent enfilà el carrer que vulgarment s'anomena el que en habilitad valin "nòstre riu". La casa que en ell habitava, era bastant distanciada ^{segons} i s'esperava llunatge amb visible impaciència i intensa emoció que a cada petjada que s'apropava a la casa. Aquesta però sobrepassà quasi els seus ulls inquietos, observant les llargues mirades en les recordades, inconvenables característiques de la carabell, tota graciosa, boïna i joliet, vers la mar i bretades res quates parets laterals tot el dia pels benefactors res de solars, fins i tot també no oblidava ^{segons} en la missió salvadora un recòndit i mimicrat jardí que mirava a sud-oest.

Quanmediataument Pierre s'avonà que tots les obertures de la caseta estaven claus, i en pogué reprimir un presentiment funest que mentre seu espí vol de tristesa li fessava la riuort dels ulls.

Era i que era de bon moltí i podria atribuir-se a que enveia somnis o que la casa habitava, no el coneixia pas, car coneixia molt bé la seua espota i també no era amic de la ociositat.

Se'n concebia el fet en respositiu, decidí finalment aclarir l'oculta trucada a la casa, a l'efecte de classificar al seu lloc la qüestió que ell havia pensat diversament, i fins i tot que en la possibilitat que fizesse malparat haqueste oblidat a la seua mulher i procedir en horribles que anava.

439

desolat a terminar l'una vegada el presentment triste que tenia o a confirmar-lo com
a tal, calunya decidit veer la porta d'accés a l'interior i trucà amb els mires
del dits vivament.

esperà que houe vingués a obrir amb gran emoció i no falt correspost el seu desig; un
llovible rileksi confogue la picauda. Amb l'ànima resosta per un fil, una emoció que
el turbava, tornà a sisegar el braç per repetir l'accés anterior, convencut ja que havia
obrat un canvi radical en la vida privada dels reis. Així el braç esglairet es para uns
mòments a reflexionar sobre el cap i cada instant enveue tenebrosa els pensaments que l'es-
cavien. Entra una pel buletha fatídica desfilaren per la seva munt possible vides adoptades
per la seva esposa, ~~Però~~ ^{Però} ja que s'hague tornat a casar amb un altre, creient
mort a ell. Aquesta temença fou la que s'arrelà en els seus pensaments i don-
va per inicis i més les vivacions passades i la sort posterior. Reflexionat però subtilment
de les seves negres cavilacions, tornà a trucar en el blau, de la pista i canvi l'anterior, min-
qui respongué; solament l'eco es reproduci en el buit.

Cansat, vençut per la tristesa que l'envaia, de bona gana s'hauria posat a oblar allí
al mig del carrer, car ja veia inútil que els seus cops produïssin efecte; l'illot no havia est-
at el suficient vint perquè i vist de tota l'entanca i no teniu cap resposta.

Dosolat i sense poquer reprimir les llàgrimes que li amarraven els ulls, es deixà caure pe-
sadament davant de l'escala superior, i amagant la cap entre els braços ^{manes debuts} que la pena
que l'enviava la goya ^{profundissim} suspire, sortiu dels dits subits dol-

¿Que podien haver-se fet els seus fills en tant curt espai de temps? es pregunta - i j'espero que
reflexia amb idèntica inquietud la seva - Qui sap on són ja! - es confirmava ell mateix, tot molgant en
seus per recriminar la frívola que experimentava.

Després d'una estona se permutaren els seus pensaments, arribà passadament el
cop i en un gest instantani s'excusa les llàgrimes suspeus entre parpells, i posseu. Vaient feia
aquesta operació, encunyà a que baixava per l'escala interior de l'edifici. Encfront, una
sempora seua en Pierre estigué temptat un moment de presentar-li quelcom referent a la seva
família, i en el subtle que la interpellada podria conceixer-lo el feu de moment desistir i
esperà que aquesta sortit i q'absó el seu per observar l'efecte que produuria. Tot seguit
la sempora ~~en el seu~~ sortí al llindor de l'entrada i es posà un xic, esperant l'inte-
ressat del carrer; gira la vista comunt avall i encfront, en fer-ho vers la última
part, quedà per un moment sorpresa, fixant la mirada amb un'atenció sommit de
Pierre. Aquest ja es cregué descobert i encaixa a oblar-se per presentar-se, quan amb
gran sorpresa per part del ell, veié que la seua seua hotel-lo reconegut, suposant en
correr amunt. Dels i tot cregué més opartiu informar-se amb els mateixos i

144 s'irregeant-se ràpidament, sortí darrera d'ella tot cridant: «Lluviosa, sevora!... modera-te! L'albada s'aturà sobrejatada per entendre l'actitud del descalzoret.

- «E molt en sevora; - li diqué - sabieu per ventura on estan els habitants? S'agressa una ciutat que fa la sevora vila que l'habita.

«Grans mercis!» - reconegut i amb una alegria que no sabia ocultar Pierre. La interpellada rebent amplexada la missió sollicita i recarsa, mentre ell prenien redrant de joia i de content el saber que vivia la seva muller.

Dicíal-ho riuendo la quant abans, enfilà suu pector-i-ho iugà correr avall per arribar a l'encontre d'ella. Hi poc però que feia que caminava un altre presentant tenebros l'assalt: La sevora vicina havia acusat nomenat nomenat la muller raigut al hundir en res els fills. «Un posseu ésser els fills, doces? - es digué a si mateix. Havia trucat a la casa i aqueste no hi era. De no haver suu junt amb els sevria un podien ésser; amb aquell mateix el gaunja més la impaciència de saber el resultat expedit a la posseu nerviosament.

Hi arribà a la primera cantonada i trobà sobtadament sorpres l'esposa. L'una gràcia ~~sestretota~~ ^{intensa} i uns cinquanta metres d'allí no veure la seva espresa esposa que cominava seveia, si bé amb l'esguard pàlid i trist. Ajudava a augmentar la seva tristesa els vestits negres que duia, els quals engloat la cambra i la roba perfectament i el conjunt que formava el seu cos feia resellar més la blancura del seu rostre ters i fi, del límet correcte, belles i sinistres i enigm, un paell d'ells de mitjana vida, si bé d'una suavitat tan placent i prouïda tan placent que res atacava bellissim. Els conjunts eren tan bella, engloat la tristesa que l'emboballava la qual no desentenia pas el seu tall esbelles i un ric ple que constitueia una dona molt del seu temps i condició: i se ~~de~~ no meusseria presència.

Pierre, intuitivament es coloca ~~en~~ a una entrada per poder veure més convenient a ella i, i darrera i precedent llurs fills; però veié passar davant seu a la seva muller i amb gran tristesa hagué de contindre quel que ell no veuria.

Seus robes tampon com explicar-se satisfactoriament l'absència dels fills, decideix deixar-los ella fins a la casa i seguir observant, mentre ell mateix alluyeva del pensament una altra idea fatalista, no fos que ells haguessin morts, i per nino portats sol la seva espresa. «No, no!» seia ^{queixos} ^{lamentant} ella porta sol se jo; però veireu clara de resposta en posseu ésser ells.

A prudencial distància, continua seguit darrera la seva muller, quina, potser un serí inquieto i negritosa a sensibla frisada, per arribar a la casa. Estava suau, però amb gran sorpresa i alegria i no menys descorontació que exp-

1744

per part de Pierre, que en arribar prop de la casa llur, veié iste adouçiment com de la seva porta sortien dues figures infinitades que amb gran pressa correvenen als on es trobava la mare, la qual van haver amantat i tots alegrats i contentos caminant fins a la pesta d'abada. Pierre, principalement interpretà l'excusa cosí un picionari sement. Després aquella passà a convertir-se en una gran alegria, tant enlataut que el posà a peiar de vides sorollosament en l'entrada que es trobava, i des d'on ho veia tot. Quan estava en el més enmig de la seva joia contenta a entrar una dona en l'entrada de referència i visiblement sorpresa contenta sense saber a qui atribuir-ho l'alegria dels quatre, ~~et~~ que que allí ell hi feia sempre passar des de llavors, certaneant per baix. Ell però ~~confus~~ i avergonyit, sabellí afrei i el deixà al correr. Iff! però quan hi era già vista vers cosa seva i va veure que encara estaven a fora la seva família i no volgut que allí el trobessin i si no a cosa mala, es ~~llançà~~ corregut apressadament a l'ajut secret d'una altra entrada, trobant-la tot seguit, no tenent obacs havent topat la violenta i amb en el camí, amb un venerable senyor de llargues barbes, el qual, de segur que eren els seté o nouanta, traqués amunt amb el seu cos el dur sol de la darrera.

Forada aquella primera alegria preliuosa, ~~des del seu punt de observació materna~~ es subençò que xic l'en dolç estabilitat ^{en el seu punt de observació materna} i allunyant tota la ciutat d'inqüietuds infunades que l'havien copiat.

"Carau, carau; — es disse — en poseis dies quin canvi que ha obat en ell?; seu bleu ja bonets fets els més amb aquells braços tan espes, però que es afanaven tot. Iff pogué creia no tornar-hi a veure? L'alegria que sentia era tan gran que ja encara a rebatir el necessit en l'entrada anterior, i no que es recordant-se del mal paper que havia fet, desentí immediatament de repetir-ho.

D'allí estant va veure com la seva muller obría la porta i poc després les tres figures entimades desapareixien darrera d'ella. Dixi que hi foren, ell respià tranquil, fins a viuava terminar ja aquella fàcio agrabola si, però molt gran d'era el Señor de rectificar l'errada en que havia la seva família, la qual no podia en remolatament pensar que tancat d'aprop estaven del que ell creia al cel.

El que no s'explicava satisfactoriament en Pierre era que havent passat tant temps regades a la porta sobre de tot, no havessin respect els seus fills que dins la casa estaven, car els havia vist sortir d'ella per anar a rebre la mare.

Les infants no havien sentit com tincaven a la porta, segurament per què estaven jugant molt a gust d'ells al jardí.

1112 Pierre, cap a d'esperar uns minuts que li s'embassen voleu, va dir disfinitivament pos-
sentar-se a la porta; ~~se n'entra~~, abandona l'entresala d'observació i encaminà els seus
passos a l'edifici, ~~que~~ enfin intentant acudir envers, infructuosament, una intensa
emoció que el dominava.

En ~~esta~~ altra cop davant de la porta, després de treballar el braç fins agafar en
la mà el picaport, ~~que~~ levitius, feblesa tan acusava que temblava no tingué fort
per a accionar ~~descomptant~~ la manopla. Solament l'orella un riu i la boca can-
te clarament ben fletxes, si h'ha de tractar produït sobre tot sooll per air-se en l'interior.
Poc després es sentí pressa de passar seguida d'un flux quançat de la porta.
quista cedi.

Amb gran sorpresa i aduncació va veure com el rebia el seu fill, que més que
i en el reconeixement, signo que pel contrari. Signe:

- Passa, passa seyor, esperis un moment que vindrà a la meva mare! &
que sente afegir of més sorparengue.

Pierre es quedà retallat als simpls tots a que havia estat pare, del que sovint
per davant, aquell últim no havia rebut conèixer el seu fill, en sente-
guicja, creient-lo un virtut inacabat havia anot a rebre floc-ho a la marxa.
L'instant, s'apressà a comunicar la vinguda del seyor tot sent a la mare:

- Pare, en el rebedor hi ha un seyor que demouent - ~~que el faient molt gaudi~~
- No respon qui el prenent aquesta.

- No, no el coneix... Però ma traidor l'he vist recobrà finalment molt gaudi
sent proquerar res més, la mare ella recordava perspectiva econuncià vers el rebe-
dor, ~~ment per~~ eudenciar qui podia serenar en aquella hora.

Pierre, permaneixé temps tota l'estona d'espera, amb la vista fixa vers
la porta que havia sorpassat el seu fill. Malgrat la alegria que sentia, quasi tre-
moltava com la folla d'un altre instant tot el monestir toles que s'apropiaven.

De sobte apagué al llindar de la porta del rebedor, el perfume ~~of~~ de la junc-
espessor i les seves ~~que~~ ^{instant} ~~descomptant~~, en el impossible transcorreure ~~que~~ seu recliuement els
efectes que en cada un experimentà en breus moments; ~~recollint~~ d'una a l'al-
ment que l'encreuament de mirades respectives, fou instantanè, les quals prenien en
el seu cor de l'acúua i del peuament, després portos de sorpresa d'honor, se-
legria, de joia, etc.; altres més sosegents mirades i finalment els regíents vocables.

- ¡Pierre!

- ¡Madalene!

113

Tellà aquests mots una forta abracada, seguida d'un tros prolongat, després del qual s'apareix:
Elvís Clavís, sense deixar caper els costats i fentant d'alegria en lligueres moviments:

- ¡Pierre meu!

- ¡Mia Madelaine!

Els següents uns altres abracades carregades confonien els dos en un. Llavors mimenos aviat ella, amb aixecant paulatinament el rostre, fins a posar-lo en contacte amb el d'ell. Cognent expressava mentre si, com temorós que la perdes de nou, quan ja s'havia retrobat. Segurament que ella no pensava pas en l'esconsonància amb l'espòs, car en separar-si del aquell corromedor idòni, tenia llangerament les parpelles molles, que resaltaven la seva alegria, no havia pogut reprimir les llàgrimes que li creuaven el rostre joia; i el content que experimentava en aquells moments, d'ores que s'adonà de la febleza de la seva amilla, volgué fixar una més solitud ben lluny de la realitat; li sigue en un tot que volia ser d'admiració i nostre, i enig; i pel seu torn era per retener les seves de lligueres que amb molta emoció que ella sentia, i per no passar per ferle parlar.

- ¡Dolor! Madelaine!

Ella, abans de respondre del seu tendrement, sient-li:

- ¡D'alegria plora, Pierre! i t'hi per què tremoles? - l'interrogà clarament ella.

- ¡Jo, temores!... - respondé apressat sense saber qui'dic més.

- Si, si; t'hi tremoles, te meu - furetja seguidament.

- Es faula d'alegria bones - retallà fidelment en seu amiga, constatant tot recent de conversal - i els vens! - pregunta.

Era entant emorçant per al menjador, viva, ja veurà com son - i si que ella joiosa ignorant que ell ja els havia vist abans.

Es deixà portar per la seva esparsa larrera dreta pista. Del d'on veié, sense esser vist com els seus dos fills emmorçaven tranquil·lament.

Bastanta estona s'estiguéren en aquella atenta observació, fins que ell, impunt i solsset, obrià de nou a la amilla i li sigue batia, baixat al coll de l'orella my molt que no s'entengueren, i be' de seure que s'vien esser folagades a jutjar per la l'expressió satisfeta que ella posà s'int-ho.

- Be - fer després ell menys - s'eu al menjador que tinc ganes de que ens engeguem i solsset,

- No t'impacientis, home - el ronya amorsament; d'una altra volta pel rebudor, l'entra en passar resposta, li agafà la mà i s'adrecaren al ronadis recerat, des d'on

444 com si pinguets del reverbèr continuaren fins a entrar en el trobovan llurs filllets
llavorets acoberts de les eijures - se.

François, el gran, ja es completement clent, havia disset de la túnica, mentre que
el petit acoberto de deixar l'ullerida de la pitanca.

En aquell moment incomplet en el meigjades els parets i els infants atents sense
reparar qui era el visitant es posaren de seguit tot sorrint el qual jove esperava
que li mirarien ganes quicoll.

Davant d'aquella glacial rebuda Pierre i Haveline es miraren aturits, com
que els fills no viesin a l'her pare. Indubtablement que a ell els li passa igual
que a l'home que havia trobat en el port - pensà ell.

Aquests infants alluts i respectuosos no podien creure que mai que el que ho
necessitava davant fos el seu mestre sare, després de la terrible marea que havien de
naufragi del "Kaiser" dels Västros, en quin, havien peregit tots els tripulants.

La mare sempre amona havia cedat de voluntat el bunt del pare en
una certa tarda suua, fins i tot sentent que els dissortats, malgrat les seccades
vivien conformats, i servants; encara no record trobó del parejós alzells.

Per si ell veient que no rebotaven de conèixer el naufragi, s'apressà a interrovar:

- Sabeu qui es aquest reyos? - diu

- No morem - Siguem alzells d'un temps - No el conirem si no que pess
servir-lo - finalitzà el major.

Pierre se'n mirava extrets; el seu paper d'inconegut no sabia fet-lo qual
i després regardà les mirades dels fills i feren estrafot. Tinent

Finalment l'esposa, desitjant acabiar l'estuperfició dels fills es despotà a con-
tar la realitat i coneguda sient:

- Segurament que es sorprendrà el que ora us diré, però tot i semblant fi-
cula, no es altra cosa que la pura veritat; així que el que temiu així sorrant, pote-
ria ser un ric cambist o el mestre, amillor de temps estanera, amillor
dit: el nostre pare, el qual ja veiem mort i remolat que era retornat estot van.

La sorpresa tan que rebren els fills les parauls de la mare no es per detriure, i
ambdós quedaren palestante, inactius, sense saber que fer.

Per últim, François, adreçà una exageradament mirada en un estrat
del pare que punxava al meigjades mestre i rapidament comprova les fac-
cions del retrat i del reyos; veient que efectivament eren iguals, oria que tot
era la mateixa persona.

Però saltar en un moment més, François d'un bot s'agafà en

445

el coll del pare que ja l'esperava amb els braços oberts.
El petit Quatre, solemment esperava la decisió del seu germà per invitars-lo, car tan
be havia conegut al seu benadós del pare, i amb un enyós pensa que el gran magatzem a ell tot
dient amb ultra veu que li fallava pels sorpresa.

- ¡Pare, pare!

Ell, posat, n'agafà un en cada braç i prenent seient als pous sobre les seves coses.
I adonà però que el petit Quatre plorava de content i l'ajudà:

- No plorij, ara, home, que ja no me n'aricé.
- No ploro pas - feu molt fonsol i escrivant-se les llàgrimes, ríquè graciosament.
- La mare contemplava l'esma col·loïc ral·lentista de la felicitat renascuda,
- Pare, no marxaris més ara - reclamà amb voxeca una François.
- No fill - respongué - ara restaré així.

- ¿Així ja ests pebrat més? - Semana també el menys amb molta oracia.

- I No, no, mai més, en perdre! - Siempre admirat de la seva il·lusió d'innocència.

- Com fou que et vas perdre, pare? - volgué saber altra volta el petit

- I Perquè va naufragar el naixell!

- Ah, va naufragar el naixell? - replicà ell com si fos un interrogatori, aggi-

ümes s'acuerda que t'hauries acord?

- Dues ja veus que no ho sóc.

- Si, si; ja ho veig - respongué tot palpant curiosament el cos del pare com per cercan-

ratze i meblar.

Tots els periòdics portaven el mateix naufragi, i més, car sortint de l'estudi
dels naixells se salvaren en la nostra bressola, però quan arribaren el
lloc de sinistre ja no hi trobaren res - Siempre l'esposa - Ja més se la importà-
cia que al fet s'acuerdi, ell Sacris publicarà varis fotopropis dels tripulants
de la mar. Aquí - continuà Madeline - reivindicà un periòdista parisen
que Semana qualcos retrat seu per publicar-lo com a naufrag desaparegut.

L'Sauvage i els altres després el van recopilar davant de la seva inscripció:
"Pierre Fréteur, una de les víctimes del naufragi dels naixells dels naufrags," per-

treurent a la botació dels naixells.

Y com tir feren molts que són inscripcions semblants a la primera.
- I havia d'acord jo ja he anat als Sacris com si fos mort? - preguntà amb
explosiu seu gelos sacristà Pierre.

446 Mentre mal - et diqué ell materné - aisej ja he servit per quelcom.
Tot requirer de molt poca cosa davant de la seixenció comica d'all.
- i Hh! - Afegí de sobte - i per desò portest dol? - ja els ho potz treure a
ells i' t'hi trobare - manà amb una energia no tenuys finida que gaudia.
- i More - interrompè el major - que no em el' aixar al col. legi?
- Que no po temps que avui s'haueu? - replicà la mare suauament.
- Oh! i' aixar que no ho fes; ara que n'heu del cel de Souar una volta,
mis manecia que s'haueu aciu de treballar. - Reg, Reg, festa i' extremeria.
- i' deus; ameu ol jardí si' voleu - assentí la mare.
Tots, contents, obregaren, i' obregaren als seus pareys, marcant seguidament alçan.
- i per continuari els jocs n'espero un aixar a rebre la mare.
Una vegada els vells fora, l'esposa s'entà alegrament en ua brac lateral
de la butaca que ell seia, i' passat lentament el seu brac per darrera dinsunt de
les espaldes d'ell, li' s'equé dolosament:
- Poi, marit, em dientas ara com et vas salver, si' fou soi o els con-
sens, sense oblidar-te ny. i' interessant eh!... - cocleu condicionant.
- Ja ho crec que t'ho contare Haddock - dicí ell - i' amb molt segur que plaurà comu-
nicar-te les meves desventures a millor fitz del nostre desventures, car no sap ésser sol a so-
nar-me del naufragi n'hi que es companyia d'altres dos companyys, els q'ells eren ja
- siquie, trucant la testa tristement, m' després se permutaren en actitud cabiosa uns
i'ntants, s'incorporà ell mateix, i' a continuació s'queix explicant en aigua platja les
incisives desventures i' sofriments a que foren subjectes perdut equip de la mare.
Ells n'esperat tots i' vistes la tristesa que l'electrixe tant les calavatats passant
pel seu roig, sentia també una gran dolcissima reveria en el seu espai que deixava
la seua agitació d'eu temps ençà, per canviar-se repentinament l'aleoria i' la ge-
lositat volguda per retorance a la clara que per una talifa u' estiguera despatades.
Ells trobava dolç que tots encaixaven en paper, tots es teniencom que preuen-
via, i' afunyarie repitanció, eren la panora la més fatal i' fonda, que creia pos-
sible un nou casament al saber que sua esposa n'era, i' mes sortosament, no feu aixar; per
mes faia encaix tot intacte que abans, en ref no havia hagut canvi matinal i'
mes no moral, encot que aquell seu de elegre estima, tocant a tripla però mateixa
causa. per causar encom, la flor sagrada que creixia en el jardí de l'auer, no s'ha-
via pas ancat i' molt temps, i' no que vera, m'era i' amb energia, riuinista
eficacement ara amb la cinquena d'ell i' volguiria una preparació quasi

242

major que la dels primers anys, com a semblança d'una mirada estalada entre l'afanosa
i astilada maleda d'un jocotí majestuos que solament creix per envilecer la rica de les que
la volten amb tota perfum suculenta de placentissima fragàcia.

Almenys com la flor de l'auro, brillaix per nova almenys se vava tota la casa i on havia reg-
nava la tristesa i la inquietud, com era convinuda per la felicitat, la joia. El fruit de la
delicia, el uictori de les flors, l'arrela de les plantes, el plet de la terra i el sublim de
les estrelles s'ajustava comument en franca harmonia per proporcionar els esfels benvinguts
que tenien en el privat d'aqueella jolena roseta que no menys tenia de delicia que
de real.

Est aquell balucreu de la rica que a la nova vista se li oferia a Pierre
el el consova perfectament, interpretant-lo en el seu sentit positiu que també li re-
sultava excellent, decidit un jom a que no fos ell sol el que participés d'aquella jua
l'arribada a la ciutat el record del seu amic Jean Rocard que havia quedat en
Anglaterra i amb greus determinacions que fer en l'escriví recisa. Justificant que una
altra adreçada a ell, n'era rebuda inevitablement de ben grata, resolgué fer-la a l'efec-
te d'aprofitar l'arribada per descurar-li la fatal idea que resolument conve-
douant d'ell en escriví de trobar-se junts. Poco passar-hi un ciuitat després Pierre,
seu roba en la tota i apagant la llama, nulla mitjançant el temps, encigau:

L'Boi amic Jean Rocard.

Després de la nostra felic arribada i reintegrar-nos novament a la nostra llar, ho
fem inutillement posar-nos en contacte altra volta amb vestit; prou, enve-
a fer el seu que de tal tenir en un fideliissim interpret, segurament per dir. Si que si havia d'essent propòsit de treure a la pesta, intentar en contra d'ells (en-
així fos) descuriar-los per una illana negada, ja que com te diu, el seu que
totes vegades es recosta sovint i insigne, se l'ha volter es trogueràs aquesta fatalitat en
belles realitats operades, planes de felicitat, alegria.

Conseqüència d'aqueixa apreciació, gaudí aquell ciutat; jo sustenté! Ah! si vostre
bonic estet el protagonista que jo ^{no} ~~he~~ estet a la nostra arribada així, o que almenys ho
hoqueis expectatiu descorbament sobre particularme, atseguro sense per l'arrancar-me que el feste-
jament de la pesta que impars en vestit, no se l'haguéu presbat en la meja i significant
represa, pudié solament se acuer per contacte, instant la fosa que celarria la nos-
tra llar, hoqués presbat, tot seguit en la potyabilitat que volle possia esser igual
i en temps remissiu. Se sivere l'hauríeu rejeucent e despatat

448 Yo se si sobri explicar-me posa bé en el meu objectiu, mes per si s'ixi des cosa
segura tingué per ben ~~que~~^{que} el tractariet això, no es més que una ninsada paix de
deò que bescuit d', pinta literariment no en estiu per mancarment fer una exposi-
ció que no seria tan fictícia com la que va que n'és fosa, però steuert-me a les meves
condicions lingüístiques-literàries, nris amb un sol objectiu que mereix més atenció
que els precedents, amb aquell el tinter, vagí, partint lentament.

Peragut la primera alegria que em vingó donant de les filloque no sei rec-
ueixen, les quals no posien l'oneblir que jo, el que creiem en la vida espiritual
pos allí Tessent dels. L'esposa perplexa de la meva amiguda no acaba de con-
veure, si le' després conigui la causa i... que so'ix això el tinter veue sortir i' fin-
renent deixo per nostre l'apoteosica rebuda, etc, etc.

Un inseparable pacte no haguéss poter arreuar amb els seus versos el
de tot argument conjuntiu de l'escripta fidelitat, amb tota aquella reticència afus-
que les obremures a la llengua, que era impossible de treballar la estampada en niba
paper, ni complicitat amb el viles gran i agud curiositat. Patria ~~que~~ ^{que} cassat tot, encerclada
que almenys amb certa maledat feria rísped ~~soys~~ ^{se} bellenys amb unica con-
porta d'un brevitat cort, no pas de ~~intensitat~~ ^{se} urbanous, si no colora arreu con-
suetudinament ~~l'autor~~ de ~~de~~ bellissimes vides univoces, plenes ~~de~~ ^{de} vida real
i nimedes d'una barreja de sentiments juntats tots ell de la fidelitat. Així, tot,
soltament i' hagué acompanyat recitar parts de l'excelesa belleza, particular pletes del
seny fi victori, partides simientes del seu gran canviunt.

Obria dir la meva joia, omis, felic casar moi, matern que se fer mi
conueix una nova vida, amb unes ganes de viure exagerades, iunitant sense cap
retracte per la meva família, la qual resplendia havia estat elevada de la
terra l'heraut la meva absència, i com si per l'est de l'euventud estre retallat
jo tornés tot a la vida. Tinc el jardí resplend rebet les influències d'aquella
comunitat que com respondent a ella, les flors resplendien que remunten el seu
preuaturessa i' s'entra tardapra, matern que les filles regnes que cedien a l'euventud
estimat joall; em permeto dir-li que n'és no sap el que es feliçitat, si no
ha sentit endarrer un verdader amor; ja que d'ell varen tots els seus plens
reals i' fructifers, jo que a mi d'estimar a una dona com el primer, he tingut
també la satisfacció de veure la meva llar abastada de l'amor filial, un sentit
ara un dels primers beneficiats.

Perque n'és pugui dir com jo, l'invito que construeixi una llar pròpia

449

amb això arribà que la idea d'amor filial; llovaria es confirmava ràpidament
tota l'èròica convicció d'era i a mida que el temps passà; veurà més clarament el consell
que desinteressadament li ofereix; quan la sang de la seva sang, evolucionava per un camí que
progressava, com el seu temple ~~de la~~, discutiries ja sols idels propis; en fi; tot un consell d'a-
gabat apreciacions, i occurencies inúries, i infantil.

L'autoritats estimava una deuot, estimar-la amb tota l'extensió de la paraula es quel-
com gran, i millor dit; el límit dels plaers terrenals: que més abominable que odiar? i
que més bell que estimar? Jo que abomino i no alimento el primer i dispresto, veuro el se-
gon, en un poeta optimista ratificat, alegre, felic, Siurànec, etc., etc.

La felicitat, com mostreja off, els sepus solament de Siurànec, ja que la univer-
sida es impostura per a proporcionar-la, puse en el conyugio ni' s'una, i no que es troba
més repartit entre la spalencia, i d'arreu de les altres societats, enjarrillada, pel lluiscato-
ra com una princesa, i altres entre la senyillada la humilitat. Elheure de la pobresa,
confusa entre aquelles humanes, estrenys percepcions per a quines la felicitat es:
qual obilita que entre el gran més, en el qual algunes vegades la riquesa superba
d'un avor o riquesa era, ja que tot i la seva maledic, riquit més miserabile que un
merdique.

En resum; estimar amic, sic immensament felic amb tots les relacions i co-
laboracions en el ple de la vida, i en la pàpina d'or del mateix.

Els uns d'ells que ja no ignora la neta felicitat, Siurànec, s'escrivà com a bolson
la motxilla, i aguantat tigudes algunes pales retrospectiu contra el seu pla, que deixa
voler per sempre més de la pessada ment resolutiu, adaptant-se amb esperanca a
la vida actual i sentiu en sic de voluntat recobrava novament les alegrías per
dels i en conseqüència tornarà a viure tranquil i felic com en els anteriors tem-
ps. Si en sic juntament escriví els anteriors tempos, i perquè encara saboria en l'ànim
que sortirà persistències en les seves tecnic, ja que en tot el que ha de ser felic i a
la viure creua amb ventosa part sobre la terra, i profitant de la excel·lència que
ella proporcionava.

S'invito també a que viugui sei a L'Havre, a fer una meua visita, i
conservarà personalment que é una lamentable ignorància tenir voluntàriament
a la guerra, tenint la possibilitat que mostre, et iress en un dia no llunyà igual que
creu al seu feli, que es millor fer-ho. S'expressar el veritable patricidiu
que vos mostre i beatitud humana tan s'apresta desfostrosa inflamació, i que
veinten més que om es necessari excessos materialment agudit dels suuts amig
tota la força moral i combativa, servir en una fulminant i intensa negacio
universal, se tots els esdeveniments, de tots les nacions que llancassin les armes, i que obreseguin

450 Uanors potser la humanitat recuria la loba calamitat que està sent i infligits per una expulsa de cultura vers el pròxim, afavoriria la comunitat europea pels uns. Potser que es preferira l'interior per que abans que usurparalos són humans, i només que els humans són també nociusos, per que no volen amonstrar la vitalitat de les races amb tanmateix èxit. Què guanyem moltant? Estàs potser alguna guerra que segui momentàniament algunes pessituds a la professió de les armes i l'ecologia urbanització, però cap; — quasi sempre hem limitat per la Terra. Se la humanitat, per l'ambició d'un gran imperador, o tal vegada voluntad per l'estí de raga, per l'envia materna que s'oposava a ell capa nova, que el seu temps no posseïa, no ell, llavors per qualsevol pretext, protegió conquerir un nou territori tota i seu humanitat i constituir així un perfid i intímeu exalvador.

Ultimament, veude després la calamitat posterior a la guerra; les amargues i posades se la porta se la qual s'en ressent el país enter, els sols els elements persistents, però particularment tot el poble. Colharem ha sisat a la guerra qualguer fruit, Riuja, atopat el deficit inquestionable. Se la família transfi el inici: el plet a la mare, al sospir de l'espiga, el haurírem a la flama, etc. tots en conjunt són la vida i unitat de guerra, mentre entre els sospits gairebé imperceptiblement del seu fet enguats, clars, precisos, fers manents de vigença i se conjunt sumvial. Per que es mateix tots són degne d'amor amb la resta persona? i dubcians potser d'aquesta faixa la faç de viu? No, i respondri interiorment tothom; la humanitat serà igual totalitatem i iicutiu assisteix invasora, els vius i les calamitats. Díxí Torez que han reportat sovint cròniques terriblest que perturbaven nosaltres, els francesos abans l'esclatant la guerra que veient: a Berlín, a Berlin... — Uanors tot era pateticisme, paupèritat, optimitisme, entusiasticisme. Després d'una somnial victòria apertament, la soldat de la victòria, esclavava segles esclatats, la veritat d'una lluita paciosa se terrible secret horros.

Els que mes culta se terra nostre, cristian a París, a París... segurament que molts s'ells recordaren molaltres que la lluita entre humans no prepara cap objectiu factible en se l'havia.

Quants i quants ja s'han expressat per l'extensió rotativa, creuen teny curva curva... guerra... avui ja no parlem d'ells Uanors, Uanors humans sortiu clars! entre bel i bela llacuna de la terra i no intercalaran mai més. D'ales dimeses no separaran el valós i desgraciat, ni altrius, ja furs del mateix, mentre aquesta terra escomençament banyat la terra, una toca que solament la pastera esbarren una rosetella, continuada als anys de pau completa.

Estàs però, l'havia visto i no sap per que; recueguda; no sap el que fa gran para el cor d'uns nids humans; no ho puma el poble; unsells sap que més i uns sap així. L'odi terrible hauria de matar.

Auric jesu, y abansable la guerra; volament la paraula ja repugna. Vosté (H) que si j'era i sap el que j'és troballí per ce paix. Eubloc l'empunyadura arca, blanç aquesta i enclei la paraula per pacificar els espírits exaltats, reprimir i la violència per la pau i l'ordre. L'òsi per l'estimació, la voluntat per la leialtat, etc. Sia virtut que patres han compenetrat la gran sagrada i tal vegada rectificari el riu. Se la veu. Si escomar gress pot ser fent el des la vertadera sollicitud.

Dar l'auric, no li puc dir res d'alt, ja que j'és ordenat per nos. Li capí, però si he intentat treure-li i apartar-li la folalitza. Si li hi això, no es j'és solament per que jo s'ici sente bel lie, si no perquè vosté en merci a ~~que~~ l'espíritu d'una simpatia, que comprenet ~~que~~ l'en devocar si parteix encaraument a companyia Consulte en cas a M. R. l'any, en companyia obri. Tentant el salut.

Pierre Bricteur.

XII

Johistur Haux aprofitava tots els moments i escacs que posia, en les seves plàstiques en el seu, per a la seva petita existència de plàstica ell mateix la inconsciència de la seva feina nascuda al seu liri i tornar a la guerra baix el la tan informament que j'olia en l'espera del pròxim. S'ell, car l'apreciava en certa mesura, i volia el ferest despullat d'aquest apreci si ell pertanya a tornar la idea ~~concreta~~.

- Com li feia i li dí - aprofitava el capità - tolo la seua resolució supun execs considerable se desprès a la seua i no hie la convinència revolterca i irreversible del seu pla, except a més com (que) tencut d'arribar a l'exercit francès.

- Segur respongué Jaen mirant tristament el capità - si tant voleu saberem la causa de la seua rebuixió, estic quasi segur que pensarie com jo, car pòtser així ignora una vertadera tristeza sentimental. Esculta al seu. Pense que avui en quia els seus possos, troba sempre el pla i de la indiferència. Estas persistent, i constat de la dissort, la llacuna eterna de la feride humana. No poden imaginars el trist que j'és per un fill que estima una dona i per un jove que n'ha igut venturado per una futura caiguda l'arribar a la ciutat de rebuixió i no trobar rastre esperancador. S'ell? No pot ser ratió el trist que j'és per un home que porta sobre el seu cap les tapes inseparables de la guerra i quan ha de sortir-se, retroba a l'avanç del curvant, troba que el poble ho fa no en resta d'altra beixa que la turbola o clara de la guerra. La noblesa Santoy

que conviada per una, no queria real, però va molt més lluna que solca en un cor que
anava a tot frader, un estorcat professant de tristesa i desesperació.
Cinc o sis dies a la guineu estiuava com d'hoy, tot ho he perdut. En tornar
llor, una llora a la guineu estiuava com d'hoy, tot ho he perdut. En tornar
de la guerra vam trobar que el que havia estat felicitat, llavor era un re-
cord baix, impotent, de tancui, truncat en una fatalitat dolorosa, enciudat
en una mida inforta. La meua estimada Saragossa va anar tan aviat i tan
ciant tristesa, amargor, Síssent desesper, infestiu, etc.

Tal desgracia faia per mi fatal; les veus de llores que no trobo cap alient a
la vida, ja tot eneu sobre i jo sentia que veig aquella mida, en més
infundir la idea que no té qualificació de futilitat i respecte a ella van
juntar-me entre si: desesper, infre? I reflexionant sobre el particular, han
vegut-si, fons, més, etc, en lluna el mateix resultat: morir!, però com
seu plegat. Malgrat el desig, no volia suposar l'arriba inútil del seu
cicle i sempre sola i mi que ell mestressa.

A tal efecte, vam ingressar en les trinxeres per mirar l'estat de
conquerir-ho, i finalment aprest ullar intent de la muralla, furgas
seus, l'objectiu s'acabà.

Si vos visitar Hans, portegui en vostre cor, el record constant d'una
estima materna ^{descomunal} d'un vertader amor, també personal, que
és aquell amor, ple de plaers deliciosos, i trobarien, cosa indigne, in-
humana. Síssent això el més invencible procedir.

Hans havia resultat amb la màxima severitat el relat de Jean, de quin
el sentia tan impressionat com ell mateix, car no deixava de sentir endins la retira-
ció desesperant del seu hoste, al qual no li restava res d'aquell i blau solle
que la mida capaçable de la juventut enamorada, intenta persegir en el seu
camí, quin més d'una vegada no arribin d'estat en que primitivament pre-
uen ale real o fictici de la vida.

El capitán intentà parlar d'altres de breus moments de present silenci, a-
conseguint-ho merçat a una supresa infòr de voluntat per negar apparent-
ment el sentiment que experimentava.

— No deixo amic — s'acabé — de veure el vostre sentiment molt fermeitat, al
qual correspon i comparteixo, però no posso pas malordat tot, deixar-vos vèncer
per ell, i ésser un abracat d'esperit, voluntat que no creuria, després dels
exemples, exemplarissims que de vostre he rebeut, que coneix a ejemplars de
intimitat i èxplotar-les a la meua confidència experimental, resultat dels quals
heu est classificat. Així que si no necessiteste del seu retrovisió,

escrivé, veure que li tombé la d'issart el que ha vingut la ~~so~~ seva voluntat tan
peuva amb la qual haurien estat igual que estan.

Potser si que tenim ras, capità; mes si Maria estat un noi voluntari, segur
sabé que ha estat vengut per la Díssert, però, capità, soi important, em n'adreçar
s'avanç de tal lluita espiritual amb la celoacció que soi fable i com a feble he
de morir intentant enseny oprofitar la febleza per be'se o potser.

No ho feia Jean - suposat ⁴⁵³ sur Domell - veure obaç convences se que encara ^{so}
fort en les seves virtuts, que elles poden solucionar-lo.

En aquell moment l'irrompe en l'interior, una minyona del servei portant una
roflata d'arcuit, sancut de la qual hi devia una missiva per en Jean. Apunt al cerc
l'entrecoll, restà soronciet (sorpres), car creia que ningú podia saber en et treballava
altra l'envelop que tremolava i llegeí l'adreç que estava posada força
rà, i més no com requeria la perfecció, curos per a la condecoració del capità,
d'igual no era pas el seu nom. La seua llettra, era força imprecisa en els detalls
de la grafia, mes deixava entrever se una elegància preferita en els tractes.

Se desconeixà a Jean la procedència del tal missatge, però venu de Viveris
(Francia) i ell no coneixia a ningú en la subtilitat total ^{que} en enveys-hi havia estat
més. Decidit finalment a taller el mestre de la missiva, egrenat pressadament
l'envelop i n'estregué un trob de paper tan fort com el mateix ^{paper}, enveys del
qual li havia molt guançades paralles escrites lligadament. Jean no poter resis-
tir enq la curiositat que el guanyava illegible, ^{les} rebé ^{entre} que feien poc més poc
meus que el següent.

"Te han fetut Rochet, Valpoinsille, presentem-nos si us plau a Viveris, paut del
Loire"

- Zamp - Sigui' extorpidissime Jean amb la mirada a la via, recordant-la a l'heure
de la missiva d'Haus - no està qui pot esser l'autor d'aquest missatge misteriós.
El capità el llegeí amb opacitat calma, i en acolor, la seua aparença verda, no
alegria, pot l'entenguer.

Per un moment pensà Jean en que podria ésser, tal vegada Lillian, l'autora
de tot la llettra, enci que questa suposició no quançava terra, car per més que la pensà, res
digne de sufrir-se que perquè enveys n'fos ella i l'hauria de tractar de res
quants els uns una estima tan estreta, a més, ipsoia ésser possible que risqués encor
la seua estima? no ho creia pas així ell, seria massa sort per ^{el} temps q' tan
tes vesprades. Holgant però el seu pessimisme, sentia una nivella inquietud per
eclarir el mestre del missatge. Coneixent-ho el capità, li s'apressà picant-li
amicament en l'espatlla.

454 ~~entre~~ ^{amb} que per aquella vora que tan i inquietà, té més voce d'estar bona que de dolent.

Dones un dia que no tinc pas en que pugui exercicir aquella ciutat i del misteri.

Demà mateix pugso fercho - Sigue retolpat Jean. Per efecte, així ho feu. El dia següent en trobar l'alba el temblor de terra ja estava llent i prouent a assudar el rodat del capitell per adreçar-se a l'estació i agafar el tren fins a Lleida.

Mr. Haug el lleva també per anar-lo acompanyar, però Jean no ho sente i vulgueu o no, el seu temor a allòs no permetent que tot se suati al capitell sartis de casa.

Poc després abandonava l'edifici propietat de Mr. Haug i emprugue el reloge pescant vers França, en quina ciutat de referència, triga a arribar-hi dues dies, amb un poc inconvenient en el trajecte, però finalment hi arriba; amb ell torna un dels necessaris d'estimar el viatge de la lletra rebuda la qual no entenia en començar coll horari el citat al punt del Dore, un dia abans de la bella ciutat provinciala, i a més pels la conseguida inconveniència que havia la missiva deixa evidentment "Point del Dore", pel cert que en aquells temps ja no era gaire recomanable passar-se més d'unes hores allí esperant la viuda d'un ciutat que no fixava ni segureia dia ni hora.

En trobar-se pau a la ciutat de referència, troponia aquella sorpresa -

que encara nafit-se vers el lloc que la lletra assegurava.

El dia era buiscós, amb un fred força intens i augmentat pel refelació bufarca continuament, onques circumstàncies deixen aparèixer el migdia en una estat que semblava ja el caient de la tarda, Jean desapareixent la comunitat del temps es topa i abriga bé amb el seu abrigo i emprugue decidid el camí del port.

Ambdós que caminava, sentia que l'aire s'intensificava més amb la rasa gelos, no aturada com i de quin misterio podia serem esperar-lo en ese lloc tan adust com el que s'adrecava. La inquietud i activitat de les seves exposicions li feien esperar més activament els dies per saber quant abans havia gran allò que havia d'haver des de lluny el punt la seva decepció, per emportar, com el priviu que feu, va ésser més tard del següent i obrirana algú i que que aquella persona l'esperava, afusca instintivament el pas, sensar en tota muga no perduda d'allò, que ideo podia ni sabia si qualificars-lo, d'onies, de terrorist.

Però el temor, que segur que tot, obres, podria esser enemic, com

110 ~~Ma~~ veure que un amic tingué ba gosadia; la mola pensada de postar ⁴⁵⁵
d'aquesta poca resultàt curiositat que ell quan no tenia darrer a excepció dels pa-
travat dient al front. Amb aquests pensaments, Jean amilà el peat que
dalt es servava projectualment damunt del Loire, placit que desfilava perfecta-
ment davall d'ell. Sota la seua caràcteristica manotana de l'isuga Jean
es arribar-hi, escudriuia tentant tot el clap del riu
amb un clar sonriure que deixava entusiar els altres: amic, colera, menyspreu, etc.

Després d'haver-ho mirat tot el despatx a marcar seguidament, n'hi esperava un
moment més, car era impossible que ell hagès d'esperar altra cosa. El punt, hi havia una ventet de
ja que al de mig del riu sobre la barca del punt, hi havia una ventet de
veu que seria capaz de creuar a qualcamol. Ja anava a fer-ho, quan en sortí
però en el mateix moment d'emparar la via que esdevenia de nou a l'interior
de la ciutat, sentí feblement un clam devorador com a vocaire Henry, que
gran sobresalt retrocedí al punt d'arribar, i en seguida repetí, una altra volta
cubació Louysina-la com l'anterior. Jean repitidament recordà que un dia
més addiult per compeniar si la veu veuia del sota el punt o bé sobreviava
per aquells contams que felket & misteriós.

S'arretà en seu vers lla mur amb gran emoció sentí clarament que tota
l'areada hoia pronunciava el seu nom: altres més que tenuentement decien: "Jean,
oh Jean! ho ets ho no ho ets tu el seu nom elegir", tots decien que encara així que
vols morir en la guerra? "n'ets mort i ostendé ho soc perquè sente un dolor enci-
li' all altre que a tui en morir, causada d'assent més tan cruel per mi, Henry
te reis, si ets en Jean Rouchet, per qui es veus a socorrer i a valent-me? per
que ens deixes morir així?" Ah...! però de deixis posar be'l costat o be' co'n cin
a Anglaterra, tot vegada es un altre Jean de igual cognom, per tant quafés
pel meu, pel veritable, per en Jean Rouchet, Valpoiseille, que indubtablement
es mort, temps ha en la guerra. Desenvessa en pan i en Jean que jo a nos tarda
seré amb tu i en l'eternitat per recuperar-me. La guerra t'arrebatà la vida
ja ho sé i jo me l'arrebata la crueltat molesta d'aquesta vida, ruïnit per
la meva missiva... es mort... es mort... esto mort..."

En acabar de parlar Lilliane la seu que s'era al fons, feia es posà de
pous a l'acte i va subir un moment més que aquella seu enganyada era ja de
Lilliane, la de la seua Lilliane Boucard, de Lis, tot temps perduda. Tant que una
alegria que no li cobria a dia del petit mudat. Li instantaneament amb una
potència invitada a la vegada que cobrava l'alçaria del seu i amava vers

156 sota l'arcada: "Agull sóc Lilliane, sóc el teu Jean, no tenuïs que ja vius." H
continua la ciurta enfront.

L'autora de la novel·la que ells era altra que Lilliane, la subtila promesa de
Jean, es queda olvidada d'alegria al sentir també la del seu promès. Apren, valent
les poesies inoportunitat la distància i projecte es troba davant de la que havia estat
en un temps preferit la seva robina.

"Ah! però; el seu aspecte no era joventut pre el d'aestiu, plena llumosof de temps,
olors en el rostre, brillant selení una esplendor tota virtut vida; era el tem-
perament era ciutat, obre, desigual, vestitosa a trots d'expressió en la terra
dura protegida nascuda per una riuella, i grossa tela, histriònica com el mar.
Teix sol, el seu cabell rebullat, atape, sente aquella lligadura del passat
que si que el seu aspecte de necessitat era tan accentuat que fins i tot ultim-
passava la seua misteriós en mésfulla que una necessitat, en que era més
imprescindible que l'abundat i que la seua potència no podia qualificar. La
seua probesa que a simple vista, no havia perdut la sòfona, era aquell
to de ven tan suau, tan fina que Jean havia dit.

En trobar-se davant set davant a poesies de Lilliane, coneix la para-
sobradament, mirant les pàgines de Lilliane, coneix la para-
- "Li Jean!" - diu en veu clara, relatant d'alegria.

L'abundat, claror, proclamació, el nom d'ella, coneix la para-

en els braços d'ella que l'esposava oberts.

Larga estona estonaren collagats així, entre Lilliane seua poques abraçades
tanta felicitat li regalaven cara small, dels ardents clàspits d'espresa
del desfer-se d'aquella abraçada, Jean comprouva més d'espai l'entès d'ella
i seguidament nota que estona endolça.

- "Lilliane - li digué - tu estás molesta!

- Li Jean, però coneix se recolhet ja en ciurció felic, ara que t'he vist.
veig que realment la seua mare no t'equivoqua, quan em dijeres que coneixes.

- No, cuixir-te no, - respondé ell, condolpat del parlar tan desolat d'ella.

era molicie en part per trastocar-te a una illa i que et guareixies.

- Tant de bon que vise fos Jean - suspirà - però temo que la seua feblesa, a
enamorat mésfulla dels llinys i que als podre recuperar en solit pedreda.

en aquell moment, i escrivà a parlar per dalt al punt en viuant que
a en Jean li quedava afable, el crida.

- L'abundat al oir el crit sorprès per Jean, mirà apressat uns os havia sortit i
els signes que li feia, et prestà seguidament per l'oreja fos i a tel efecte devallà ràpid al seu
encuentre dels que necessitaven la seua ajuda.

En arribar davant de Jean, aquest es confirmà que no s'havia equivocat al jutjat per l'auxiliar, car efectivament l'home de referència, aparellava una semblança sorprendentica al seu posat ~~per~~ d'instintz suaus, i correctes, plus una bona dosi de bondad.

- Bon home - li diqué Jean - com podan veure, l'estat dels aquets sempreta³ de peu compreniu i us he dit tot per q^{ue} tenuell a b^e d'ajudar-me per tractatlar la amia clínica o hospital, car no pot decir-se sola, i es precisi que s'intenti que l'amia se salvi.

- Disposen gans - respondé l'interpelat - en tot, per tot de la meua persona que serà per mi un gran ~~pob~~ deuir-vos i ajudar-vos a l'obra de humanitat que us proposo.

- Bé donec, buem per ferme i en pucher bloc el més necessari, es realitzà el trasllat de la malalta a un establiment dels citatz; cosa que feia la ueracé de cercar qual que vellage per trobar-ho en ell.

- Tot seguit hi vaig servir i procurare uns trious.

Després d'haver enarrestat el diligent insuugit, Jean s'oposa a Lilliane i li diou dolcament:

- Ara volguda muna, iniciarem la recobradora de la teua solet que no tens, promptly la tindrem, veuràs que encara estàs blony de curar-te...

L'aque^{de} de parar-se soltament feia poder continuat la piccio que fiaigia, car un sanguositat de fel li amargà terriblement la boca, en veure que el que estava dicent era tot ben bé el que el seu cor i dictau, piso sinó que el contrari, car veia amb molta tristesa com veraderament la viola de la seua esternada, usava gans segons.

- Què està blony? - repetí exceptiu, permunità ella - tant de bo peu distri^{hi} que ja no per dissort en telus que serà al seu i que el contrari la seua uida s'accava.

Jean, profundament apenaat no posà respostre-li tot seguit, temeràs potser que no tingues nou coratge per fuijar, que li falleix la vella.

Post després d'aquesta breu plàtica, arribà rabent un estiu squatari ambulant que parà a la mateixa uora del riu de la correctera. Tot seguit en gestiren els empleats amb una llitera, havent d'ells el reianant que es trobarà a auora envers la

Baiscaren desidament a la uora del riu; amb més pressa encara arribaren tota l'oreada del pont on descausava la obra Lilliane.

Jean, reconeguda molt atentament la sollicitud del solipient home que havia trebat els camillers, aparente, amb gran uero, collocaren la malalta damunt la llitera, seguidament es despararen a traslladar-la al cotxe i l'alli a la clínica de la mateixa ambulant.

Altres hora més tard, Lilliane ja respondava més ploujament en el confortable llit de la clínica; igualment el doctor examinava, l'estat en que la pacient es trobava.

Mentre feia operació Jean l'observava atentament, veié que

en els seus moments inferius, i facultat per una pausa de contrarrebat que Jean no deixà d'acceptar-la i al mateix temps de ferir el seu cot.

En acabar la inspecció el doctor es retira el seu delantal en poc després hi anava Jean, el qual després de saludar li digué amablement:

- Digne doctor, que ressembla l'estat de la malaltia que acaba de veure; digo-ho sincerament que pot esperar-se d'ells, ~~que yo~~ ~~que yo~~ ~~que yo~~ el seu més direpte interès.

- Si amb sinceritat voleu parlar amb això; et diré que el seu cas és molt complex, per tant deuix a la debilitat que acaba no me judioz amb pre-
ciosos i esdevenidor que supereïa la forta de la malaltia. Malgrat però el seu
que impere estancar-se tots els coneixements de la ciència, per intentar realitzar
un objectiu efectiu, si bé conga he dit fins dona no s'ha estrenat lo del
pessimisme o optimisme sobre aquest sentit.

- Be doctor, doneu fins temps; et quero molt recomanar per vostre interès.

- Voreix - digué - passi-ho-hi.

I sortí tot seguit. En aquesta hora, recordà les paroles del doctor i els meus
esperances d'esperar, amb el cor portat per el dolor d'adregar a un hotel.

El primer que feu en trobar-se estaljat a Viver, fou adregar una ~~malaltia~~, al capità
Sir Haff Daniell, notificant-li la inesperada tuberculosi de la seva antiga promesa l'11-12-
tot en la seua trobat.

Tan uns dels meus punts afegia entre altres cosa el seguent: "Canvis malgrat el
dictaminat pel facultat que Lillian recobraria la febre jaquet, no com s'hi va el capità,
peris que també que gràcera que l'ha retrobat la barra a fredre i deficiènciam, sense
ja el nombre de les diariques infusions, en contra de les quals hi havia una insufi-
cientada esperança, ~~s'ha~~ que m'ata en un optimisme fester pocum; per tal d'
que un seguit esperancat en un parella iniciara un període de franca milloritz, ven-
gent la febre que la donava actualment depur al la postiació incomoda i rousa
de cura en la interineria que vaig trobar-hi.

"Oportument tinc' d'acord-hi del curs del seu, i comprovar a l'efecte
si les meves reposicions teneu o no tendència de truncar ~~en~~ en rebolat".

Efectivament Jean, sentia el que notificava al capità, estava convencut que
Lillian tornaria a ésser com abans, com ell la servava intacta en la seva apartat
els felics dies passats en Llo, Vigo. Però contrariament als meus coneixements hi havia
la fonda accusació del doctor, esperava a ell personalment, més fideu que no
~~malaltia~~ si m'ata ampliament de la sacerdotia, el doctor hauria portat al que pucia
ser sincerament. El Doctor n'ha, no deixant entenir el nombre de fons existent.

Jean tenia aquella tarda a veure la malaltia; veia que no havia operat
cap canvi notable en el seu, contínuament el postament del mateix, un sic superior
accentuat ~~soberana~~, i el facultat havia prohibit tanincentament al portar.

479

quan s'retirà esperant de la seua visita solitària, si més no desfaltit del seu pañuel, i s'esperà d'aldral el següent dia, amb l'esperança que el metge podria ja facilitar-li una percepció més optimita que la primera.

El príxim dia s'esperà el primer pèr, va ésser abans de veure Lillian posar fel despatx del doctor per aprofundir-se i radicalment en l'hàbit indúit fins tot a tot conciencia en la seua visió normal i paucament total.

Havia tan desfòrt que amors es trobava el feliçat en l'era, i de següent volta prohibida l'entrada de visita als malalts.

Jugari tornar-se'n a l'hotel, i després tornar-se mentre tant en espera que pogués entrepistar-se amb el doctor.

Lluïa el veïc, el metge expri's de volgudar-lo, ja li dijue:

— Amic; un pesa est. vog que la vost^a interessada fué m'a fara de will, i que vintiuva igual que opri' circumstància que em pissa d'escriv. vos m'explicat i així mateix apre-

gar la hipòtesi probable del curs de l'enfetmetat.

Jean restà fàctitament impressionat de les paraulas del doctor, i sortí del seu despatx amb una recepció tan profunda que li partia el cor.

D'apres s'aprestà en unes successives sortides d'allí amb un més tristesa que ell pre-

cedent. No feia fons al cap de tres dies que satoranament rebé una més gran expectació des-

de la seua amiga personalment pel metge facultatiu per l'assista.

Sobre riuigor pedir-li poca dit-presa amb més amplitud i júdicar en seguit reclamar sobre l'malaltia se referència, obviant-me a dir. vog que de noscomplir. S'hi ref

us, si quan a intent recor' pelsos han acceptat la febleta que scisava a obra de la qual

hom no podia actuar per feblesa per la temeritat que no ens veritiquen les subjeccions con-

secutives a les forces que el que es obligava a intelectuar. D'avi pels, i seguit d'un canvi que

per la tardana ja no hi sentia, hi observat amb infable alegria que el misteriament

esperat a aprofundit, i en conseqüència quedau en peu els meus vademecums m'una escoradella,

ben demostret pel cap d'apreestre assortida cosa que de trebar-se en tal s'no el rebria en

pisot, i creient a m' que s'assei fag, scisava llarga la narració; sobre dolcs que solament

que la nova reconeixença es sincera i per tant, avui el jove que em pugui deixar claud-

cunt granida aquesta comparsada clínica, que amb fots l'homol tenaré, i en se-

uorable i pública simpatia que jo sóc el primers en remarcar. La, per l'aprenent

i favor que he rebut, molt i apreciadament de vog...

— Deixeu riuigor Jean els agrairments ara, que encara el fara de fer tota delicada i restau traçatral que jo continuare amb la mateixa precisió el curs de l'malaltia, af

vog sempre l'interessat estop que em ha detrat.

Jean expri's de l'entrevista amb el doctor restà gratament de les seues raons, amb el seu espri' de joc anà a veure Lillian amb la qui parlà breument que

ella aturada correspondé, però perquè era evident els preceptes del metge la sensa-
gueriu amb l'esperança que finalment, era, que prempte podria respondre l'es-
amp la tranquil·litat relativa del cap.

160 El millorament s'acava sotz aquest interèsificant a cada jom, està que toca't pala-
tinsament una torrat als cors de Jean i Lillian, quells felicous esperits que
y havia restat apartada en tot el temps des de l'establiment de cas pures (fins llavors).
Tot semblava acar y be, apesar des de podria difficultat la cosa yia en les plàstiques
segure amicades que sostenien d'avan en l'hora del repos i tota l'aparenç calma que
es turbava un poc més en la visita de familiars d'altres medes.
Per successives missives Jean regon d'avan detalls optimistes a misteriós, referent
el millorament contínuo de Lillian que annunciava l'en date en rei temps encara el
viatge de tornar a Cardiff a reiterar la petició del capità que volia conveir de tolegua.
Per personalment a la maneta del seu "ràmpat", com ell l'anomenava conumant

El capità en una de les seves letres a Jean, ~~que~~ enloga dirà de l'enviat, la sub-
ministra carta que a nom de Jean havia rebut que procedia de L'Hoover (França), res-
ponent ell pel recent, a l'altra "ràmpat" Pierre Fricteur, el qual respondent en a
jui del capità, negàt envingut que la dita electra devia ésser d'Alemania i que n'era
i justor convinient remetre-lí per que se'n mobilitat percut bons fons; si res-
maltava en el seu viatge per servir per aquellor l'eletricitat que renunciava el cor de Jean,
respondent ja decidit a abandonar el projecte formant anteriorment.

Com ja se sap, la carta de Pierre ~~que~~ era farrà optimita i molt del cap en les
circumstancies de Jean, el qual la llegí molt atentament, tot seguit exprià d'haver-ho
pina convinent la immediata resposta; en primer lloc acceptar els futurs plens
de projecte, pels rebosts per cert als anteriors i en segon precisava depat a la tarda
que la electra hauria arribat a les seves mans.

Decidit doncs a contestar li seguidament, en cap llegida, es tancà en la cambra que
abastigava i s'posà a escriure.

Benvolgut amic Pierre Fricteur.

Tan agrest ensenyant ambé de llegir la seva Lettre retrovava sic rel capità
Lis Harry Donnell, i segurament posa a contestar-li. No en té pogut afermar
genc. Després de ~~una~~ ^{una} missiva de recte, ell carria pressa informar-li
que no havia a combatre. Triunfava d'per tranquil·litzar-lo els molts rebost-
tots, després la causa de la meva resolució.

M'he enterat distinguintament de tots els punts de la seva electra i celebro que mostre
signi felic i li participo que jo tancà a port d'era ja ho soc.

Tan precisament que ja era proupte a resoldre el meu concepte projecte, que
seguí a un missatge misteriós es suspengué, "d'aposta la locura" pietatis en res,
que poc després apellà felicitat que autant havia viscut.

Qu'est renaciement i fa iniciat en aquella ciutat deg d'en l'escri, car feia
així en jo vaig trobar la meva antiga estimada en un estat però tan acostat
i feble que hagué cosa ja impossible reuniar-la i fins hi tot ella custodio, ja poc
poc després se retrubava en d'avis que havia felic havent-me visit. La fabra
es multa morir, ja que un postrer viatge les dues parebels fosa gravamentades per
cert, però jo no podia notar-ho en els aparents moments d'interior, enveix a dinar
me perdre la meva meva cor a estiu, i a tal efecte, recuperat la sol·licitud

el seu desig d'una muntada varava traslladar-la a una clínica on sevara la seva ferida ja feta ⁴⁵⁷
del perill i posarla a sbandonar al cel.

5h Dels anys seixanta, la malversa en què vaig trobar-me al fer desinvençió i el contacte per
ella serví molt meus. Tiquetiquetava una qüestió que havia estat criada amb tota lloguera i
tot tipus de rata, molotxa, sbandonada al tot-hom rata l'acada del puit de un riu caudalós,
en aquells temps ja tota inquinat, sente enjui per accident i el seu plaix, sense la rata viva.
Paregia d'una finma caritativa i manada de tot oliscent gastròndimic, moral i espiritual.
Iota rata sempre amb la seua molotxa que junt amb la debilitat estiguera a punt d'an-
rebotar en la vida.

Mentre pogué caminar, recorria vestada amb brocs de roba, les rutes del boscarrat,
pivolant així i bella feina a canvi de pa, mes el riu era cruel no respondia a les seues precipitacions
ròmants, tot-hom s'allunyava d'ella com si fos una bruixa, una leprosa, una maleda
que es trencava molalties al seu voltant.

Les titelles d'una caritat, i la riu i la puerca en canvi d'un puit d'oli
tot a oliscent la seua riu i els regadets, en olisquaven en trop de pa i oli d'oli com a d'ofici, que
la puerca havia de fer estremuts efectos per morirer-lo.

Arribà a tota alt gruix de l'any anterior, però en una ocasió per què es veié necessària
a recollir uns peres espineds a terra. Diumenge la finca era estona el ferri, un home sense
altres gossos, la multitud de llarancunes i, fins al tot, temporal l'estada de negar-li. Yo sentent
crear i com que era tots castells del boscarrat, la ferri emprenent per lladró, tenint la
virtut d'una bestia de dejei i decidint la feliç després.

Igual fan alliberada, parlo's se' podia contenir en peu, malgrat però, sent en temps de
flagesta aconseguir fuscavent arribar a una casa on li donaven una bova plena d'esmorz-
illo calent, oblidant que ella s'acostava amb gruix opats segrest del qual ~~de~~ regracia
la mercè i s'acostava d'una bova llat per contenir aquell casu interminable
del desesper, constat, del sofriment, del suplici, on viugut t'acabava la pena, et dona
la vida, i en l'olivina la tristeza.

E involucrat, sense poder resistir ja en aquell casu, coigüé molotxa i tot el puit
que en veia trobar. Tristament, adurada ja a pessir les vides del bosc i iguals ocellants i
seuebla onca al semellat seguent podria contenir el seu canvi, però hubey de fer-ho en temps
veï, perdeu, i sense poder res en tot el dia, esperant la regana en tot el tristament. Vin
que recorregut el riu puerca amb el mateix intenció que l'any anterior, i fou cosa de poc
de tarda el puerell dis, que les aigües del riu Pau, recorrien circumstancialment un trop
de dies i que d'en ella es trobava.

De moment no en feia cap, però en una de les ~~segades~~ ^{minades} incertament fissa la
muntada damunt del paper, llegit el nom de Jean. La sola curiositat de que el periòdic
partej el seu nom en la interfissió, allargant-se en veï el coll. Iblots anys prou de-
cava llegir meu nom; el diari portava el meu nom i cognom, sense enmuntar
ells de rebòt, precedit d'unes belles cartes certificades del rebòt de que molaltres per-
tenienzen al "Biscell dels Viatges", i que no podia llegir-se entès perquè eran una
veu basada en canviatar la pàgina i en aquest trop continuava el deball nostre.

162 Mes ja en tensió per tota l'ocurrència que aquell dia si ja devia tenir uns grans
dolors quan la més de la nostra salvació, se n'havia ocupat la presta tot seguit que arribaren
a terra, i per tant, evidentment, aquell dia són ja vells que l'aigua del riu el deixava
abans entre els escombraries bussades al ferrent.

Quan ella sabé que jo havia vivia, podem imaginar com no fer la seua alegría i
tot seguit posà en les braus que esto podia moltíssim-me que ella en cercava. La seua
alegría era tan gran que no el veia amb avui per poder-se aguantar d'allí,
de l'ocorriente, apesar d'avinguda estesa per supercedre un viatge a Anglaterra i venir
en clau a la batxeca.

L'esplèndit decidí escriure'm; aquella era la solució més factible tot i que
tampoc això era molt insuficient; el primer del qual era que no podia quanque cosa.
Hi depenia a la febleza que l'adoçinava, i segurament li vaig posar envolup
plana i cintura per francísser la cama; i a dir, tot i sente saber el seu
treure-ho.

Desgoda però de tots meus a sobre i recentment vivia oso, i aconseguí
després d'una recuperació de volent tot formidable i degut del pastament que pue
viva i en recent via, i interior a la ciutat amb un pas vacilant, tenint que
no li fallessin les forces i cap que estenuades;

Pelola darrera com ja havia fet en d'altres operadissimes coses, després
moltíssimes amargures acceptà per fi remuntar escassa cintura amb els quals
veuria el fegut i el frareig i la cinta. Li francares solament la ploma, quina
veia impossible d'adonar-se-ho, i en sup la voluntat que l'animava tota i
menyicant com anteriorment.

Un instant que no arribava als dos anys, se li farà davant seu amb una aria
de profunda pena per la miseria que demostava. Complicit de la seua Lillian i el
migjó generosament es feta la via a la batxeca i exercient-me una pressió
que portava producte d'una i el seu pare amb mister de la seua festa enmig
de la qual vol bescanvià a ella tot dient-li: " - Beniu bona dona, quan-
que no vols per voi que té ho necessitem."

Vella en una protesta de tanta generositat, ferò el migjó no li concedí i a-
conmadant-se, ballenyà tot seguit.

Sobt aquella extraordinaria dimissió, mi vaades regresada al seu donador.
Lillian però compaar un llapis esquinçat, i en el just m'escrigué; i de la resta
més més ol'gument per a sostener-se.

Allí mateix on havia rebut el present, escrigué uns parots molt a mi
tractant-me de noi, i posant-me als dos roques, afegint que si voleu derallent
era jo el que ella cercava que em presenta en el poest que vaig trobar la car
no portava pas segura que jo ho fos, pue pos podia haver-hi algun altre indubbi
que pogues portar el seu present més i cognoscem seu. Això més segurament
suposicio, la circumstància que era sobia que jo no era nascut

que fortuit j'odia molt ben esser degut altre paix del meu regne.

J'en rebre tan misteriosa carta, en un soig valer explicar el misteri, deci-
dit a uelar-lo, vaig emprendre s'presa damente el viatge en aquella per oblidar-me de
tot, trobant la casa que me dit — & tota l'aranya del poble del Laiet de Tarragona.

Ara que ja el doctor l'ha fet para de fàcill, la deixà parlar pera estona,
suspició, que els meus drets visités a la clínica i ella felic com ja es, en explicar
constant, el passat treball que fagi, escollint-me la jo amb una atenció ilimitada.
com ella també escollí les meus varriçons, no tan miserables, però si amb el mateix
dramatisme d'ella.

Mesmols visius felic era i sonava per ben passades les calamitats petrificades. It la
universitat, no de joia el dia esperat que ella perfectament es, però abandonare el
clit d'aperta l'enterrada clínica on totes les atencions disperades no poden pa-
partir-se amb diners.

Com sempre com etnia en condició d'explicar un viatge Liliane, returarem
a Cardiff, per correspondre a les atencions capitales i la seva nubler que volent conèixer
la ciutat prometa, en referència a tots, no ressó tampoc l'agradit fesent que
esta prefera per tota la nostra vida, en plena visita, lo passadament accom-
panyat de la meua convict i en viatges igual.

Amic Pierre, ens se el que es felicitat lúcia, no quan veia que la vida d'ella
ja ho creu que ho es, ja ho havia sentit la influència de la felicitat, però com era mai
la gra que en troba d'una noia que ventadament estigué, quan sento amb
tota intensitat l'amor, & tenint en el que trobar les calamitats refugis.

Orde completament d'acord en els termes que en parla sobre aquests pa-
ticulars respectius, i en sente amb el mestre optimisme, alegria felicitat present.

Totament el pensar que l'una a l'altra ens reuen morts, retrobant-se era
ja bona, encara hem es sentit felic, i encara al recuperar que aquell
amor d'autreui no ha mort tampoc, sinó que recicla més viva encara. Tot sem-
bla més bell que abans, car el bescanys regudells perduda la seua retornera triste-
za, i nostre cor que ens resultava més belles encara que esto. Obans
en les nostres plàstiques a la clínica, en sorte sempre meravellosa, tot pen-
sat en la felicitat que destilen els nostres vestits mentre la calor i pluvia vagament
els vidres en passant dels finestrals, i l'exterior fred hostil que amb el bell coincidint
de temperatius bonitosa que arriba de l'habitació regia, des i'hi dilata més-
mend el meravell del tempestitiu.

Fadeablement la Presidència, i ha portat excepte l'absent amb enviat, segurament per semprent els infirmaris passat que ha decidit ajuntar-nos de nou
Si per sempre més, a efecte que j'esperi dit com veure que el meu no hi ha
mai que desesperar.

Efectivament plan-me confessar que sóc un home nou, i tot i la
cosa. Si una veure nov, a mi tinc sempre qualitat que s'era afre-

464 La voluntat era d'amb cui, forta, decidida, optimista. La febleta no era una
ni molt més en el todi, la molhòlgia. El seu esperit reposava en estat estat, com obre-
gudat aprengut per la voluntat fermeza; l'esperit quanquera dels copiusament portats,
hermada a ésser tan sensible com era, malorat hores sofert les calamitats de la orga-
na; finalment una clara visió de la vida; i un optimisme difícil d'ésser superat.
Com trobarem amb mes qualitat semblant a les seves, si bé algunes no es van
separar, pel contrari, quasi en atroces i fúneres que els n'ha fetes altres!
De la guerra que en direm? com en direm d'aquesta, clara ininterrumpuda?
ment, odi, despreu, amillot, indispos; tot i soc all'atònicament, tot des-veu en mes encaixa
de mes que li pinta de mesmal febleses, basta però gravíssim, escriure, el fred mol-
tat al todi, tan tràgic, tan desmoralitzant en forma de "mort." Aguant molt ja
sobre en tot, tot ho creiem, jatxa, quedat els records tan infusants com el fríquer.
Puntolots, ferits, crancs, tuberculosos, inutil, etc., etc. Tot això és el resultat d'a-
questa clara heterogeneïtat, es la rau, sinò homonímia que la guerra escriu, restor-
na per invencible. Retorna però trocs del que fué una troca d'homes rousos;
a tots els li més de pudentia; qui mes que enys, tots homs rous sota la ceba
seren un boi d'equella terra morta, festejada. Faltouada terra, dia en acor-
pleins estava riuissió de fruit i pa; els teatre del mes indigne, execrable acte dels
homens que nascien en malodòdigia eterna.

En quanysora la humanitat amb sonreta esforçava que a quietat i honra
de les que parts del món? Res; les mateixes respostes anterior. Quanysora mes mort,
mes contagi, mes miseria, mes paix. Ah... i solament els pites rous, però hi ha
mes molt encaixa, un dels quals, i la degeneració adolescent, infantil d'ara, qui
a mes puguen les culpas lieys, les culpas, i ne la virilitat d'ara, sonet impri-
mient i reindran després els dificils calamitats de la post-puera;
diumung però que la dura clàsc d'ara serà que l'afogu i l'odi contra la guerra;
que la joventut que paga, no combatir com volta diu. Es la mes energia protes-
ta que buona podria fer per mouer la corrupcio bel·lica. Es la mes energia protes-
ta que buona podria fer per mouer la corrupcio bel·lica! *It*
Si ganissem! ha de clamuar la humanitat, *Si ganessem!* la fraternal amicidial! *It*
No n'és la fraternal amicidial amb guerra, com llanaven els francesos en les
bel·lives jornades del primers d'agost de 1789 a París.

Els veritats com roste afuny, els cognova, el patisíspic, molhounadament coups amb
un entusiasme portatges. Ésta la bella Europa entova connectada dels mateixos corrents
tràgics; diguem-ne resolts, universals, o pesta d'ús de sang. Ningui organisme
recupera l'estavidor terrible que s'preparen, us capgrossos, tots els calamitats del front
després d'una a la rebudat ciuitat ho tocasse, contemplarem amb els ulls des-
coríssim la humanitat?

Dosseta com falla perduraria a través del temps, a través de vairs culturals final-
ment, sempre en els sucls de la història, apareixerà recordant les generacions, el record
tràgic, d'aquesta conflogucio que encapçalà Europa, i que ancora continua igual
que erida. L'atenció del tel. el qual i no 3'oles, sub. mes

perquè ja no queda un sol lloc del planeta que no hagi escollit la pau i la concòrdia.
D'Oració: "Europa està en guerra", i han de continuar repetint incessantment el mateix
racional i rínic: "Europa està encara en guerra". L'eco d'aquest mot han de retomar els altres pa-
rals per l'espai, i fer vibrar tan clamorós europeu, condonat als homes per altres pa-
rals de Europa orgull i maliciosa.

Cara la paraula l'emplearem i la seré emples, segons el seu usatge, per a significar
el espíritu nobilitat, orgull que l'excel·lència del patriothemic off fa sentir la voce de la pà-
tria en sentit d'creat i solament fan desacada de guerra, content plàcid, tan a-
marçat per cert i no no diuen les esparragals d'ella no diuen les pressacions a que es-
tia zotzillat el soldat que lluita; aquell que que no encaixa i preferis verí, que ben de
tots meus aigua que no encaixa molestos està invadint, que no es el coratge de la cap-
tella, per la terrible audàcia que regne a les files del front, nivells necessaris
que després deixa gràcies als soldats interior dels túnics del austriacism de sang i paciència.
En mi veure feixeu el del front, irresistible! L'afrodisià en allí, com ell invoca
felius a cosa: ell portava una al la regió que han deu al seu dominium
vegar, i no portava l'afrodisià per desinetar que creua en ric de pitjor qualitat ve-
goda una granade o un terrible obús ha desobert un nivell de tanys i apunts
i han precipitat envers la trinxera profunda, fugint del foc mortal, però ell del-
graciat que en a les brosas per que l'auer i encaixat per la rebuixat del
mort que fuisse.

Després ve el pitjor dels sofriments, el funeral. Ja en perfec la seuna tota
les virtuds; el terror barbar, ferreny, quist, adict, impotenciam, però el
pacient, l'esperanca, l'optimisme, el debilitat d'espírit, convertides en con-
sisteble en un dur roe que no to sensibilitat, que ja no sent. no pot suferir tant
, tan graus crims, i llorar i temer, impotents, venjats, desapareguts, dutes,
i en consciències riuja d'una senyella, entoceders, hem la abe inclinada.
La paraula, mestre de la paraula, tot celebra en nos d'una fan. Totaltres que
tenim d'agostar de davant del seuell, treballar per la seua i pacificaren aquells
espanyols cors, convertir animar per que la van d'inconscient de uer i aguanta
entendre Europa i dels nostres banyers, per que nosso eternament en el seu front; si
eternament; que mai més el nivell d'espíri cap a una cluita resplandent, que mai més
la Terra n'hi teatre, testemuny de qualquier crim.

Aquell eos incansable s'ha de repetir: "Europa està encara en guerra"
els canys de tots els banyers de parlar davant dels nostres banyers;
aquells brots humans roduts, incapaços banyers de claudar banyer, fins no davant
d'una marxa, sinon davant del meu reuest.
I que si tu hagues una veu veu superior que extremerà les fronteres
de la guerra, que veueix a quatre vents les horrores dels combats! Es que-

Hec gada p' otros acabaria instantàniament aquells confotorials opent b'l.lic.
Però ell que retorna no sabrà explicar-ho tan com i per què el seu parlable de
deparar-ho; i la multitud orpe de la realitat seguiràs evolucionant guerra.
L'h podràs pre avui enten per nos, com es pensava el que estem fent, com
es pensava aquell magnicidi i l'hauríem d'arroscar davera més en a tra-
bal dels suys, segant-lo després el nostre successor que dirà: "Tants suys
enదarre; tants amos enదarre, Europa estigre' es guerra".

Per molt temps temps, la humanitat permanerà el record i repetirà la
pessada.

I p'ore, estimat amic a treballar pels la pau, a ésser missatger d'ella,
proclamar la pacientat i repetir les excel·les paroles del Sapient:
Que en la terra del home de bona voluntat; i també aquella vella: "Esti-
mou-te ell mitj dels altres".

Sincerament de veïte.

Jean Rochet.

Tavel 24 de febrer de 1916.

En principi hagué acabat Jean la carta, doquè l'envelop, i l'autrepa
per què fos tornada al primer corrier, car després del retard amb que l'havia rebut,
li interessava que la desposta anés de pressa, no total que el seu amic papel fentor en
que ell no havia fet cap a ta seua lettra, però per tot, enriquitament l'hagué declarat
a la paperera.

Per aquella secció ell encaraçà el seuyo que li donà, que la lliuré al seu
corrier a dirigir a ell.

Quan així ho hagué fet, Jean Clauet es lliurà a reblojar i covancient la carta
que havia anat en la de Pierre, el capità, havia més per a ell, car cosa va sollement
l'havia llegit un xic pel demunt, interessat preferentment per la que l'ocam-
pançosa era el nostre envelop.

En un dels punts de la missiva, el capità recolzava amb veu molt interior, en
desig vivissim de que ell, Lillian anessia Cardiff tot seguit que aquella fo-
gués posar. en condicions de violar.

"Suposo, volgut Jean que enhouessà a mi i a la meva seyyia aquell gust d'é-
ser ell qui hagué de rebre el plens de felicitat, que a veülle ja vaig rebre i en la dissent
i a mi; i si de veülle que matollà sentiu tanta alegría de la seua felicitat, car
veülle matollà, i en veülle principal de en quel, no li sabria explicar amb claritat,
ja que en matollàs en el seu explòsion. Si però li tobed dir que de dol en veülle convidació
en sembla veülle un jove excepcional, un fill excepcion, com jo hauria desitjat si de
mi hagués concedit aquella gracia, que no crec resi i en afeixir a veülle, com sembla
que presidencialment en havia ningut el fill que enixa havia estat.

"Perdómine Jean, d'aquesta perfessió; no posava dir en per mor que no s'emp-

1467

glos per la meva petició, ferò instantiósament l'he confessat - i per aquella il·luminació que li demano la meua viuenda ací i que en suuertit desconeix la amb el significatiu munt de fidel Rambla que respondent en el curs dels anys han passat està ell enig maliciós, creure que es cosa rera d'afegir tingut ací la confirmació d'aquella esperança vana i que ara, pràcticament una banda podria evidenciar realitat. I no solament hi ha fill sol, sinó que en def. cas de la maternitat manava que a morte, requerint igual cura de la seua proximitat que veia convistar la tanta la meua relatora com jo ja en l'estimava.

Juan López amb intensa curiositat agrestà ratllats dels atesos i encoberts, i que dà uns monuguts perennes sobre el que amb tanto bona fe i temerar la denunciava al seu M. d'Alcalá.

- Examinat, havia entre ell; i en gran dicció el capità, totot d'en gran car i d'una bondad sense límits, li mercedeix i li oferí tota la seua mercede pels en demanda, no dubtant que qual serà Lillian. En aquesta desitjar era que tenir un nou pare i de les condicions morals de la Doncella. Al llarg d'alguns dies ell l'aprovà per ho he d'ireu jo, car exceptuant-li una faceta la d'ell, el gran mercede que d'ell he rebut en el curs de la nostra amistat.

Envisclement content per aquella amva, salí del seguit abandonant l'hotel, i adreçà a la clínica per comunicar-li a Lillian.

Aquesta la trobà recollada davant del llit i frenent-se una bona tassa de gran calent que li havia de servit. En veure-la feia d'espòs i se'n esperava que en pocs dies en parés la dignitat amb un bell somriure d'ella.

«He de venir-ho rebet potser més de Cardiff que enest tan apressat i a d'hora»,

- Justament, l'ha eu demanada - exclamà fent ell rient ronronament i penant a l'efecte un seguit. He de rebre una missiva del capità just amb ressa d'una setmana, i el primer pes encara no li he reportat per corregir-lo a tu, amb demanda una cura de molatres tan plena de delicadesa, i atenció que jo he accedit a l'instant a difusar-li, encara que era tu que en havies capít en bona letira ja enunciad la teva opinió.

- Vejam - diu-me Lillian interessada i emmocionada - que són aquells vint-i-dos dies que per pès de la llegida.

Lillian la llegí ràpidament, i 'be' tardant el necessari, pels era força estanyada i en terminar, s'adreçà després al seu estimat que li la reuareu antig dient-li:

- Malgrat que enles precedents letres que d'aporta bona família ho reporti, ja havia emprenyat el seu bon cor, en espè com en expecta, veig feliç en arribar la seua bandada, temo que aquella mercede pels denunciar, no sigui massa baixa.

168 dirívi fer a ell, però si no ho fer tracta; la meva consulta no la necessito, car ja sap que te jo sois mi refugi. De segurment demà acordem de canys, i la meva mercè que n'heu d'escrivir-ho d'ells, que p'uller que sig la forma comunitat.

- Gràcies Lluïsa, molta gràcie; veig que pens igual que jo. Enfins doncs amb bona al dia no lliura que p'usca la forma d'existència el llibre per treballar més segurament a Capell i regravar encreixen; la bandera d'aquests dels recobrables amics.

- Tant de tots ferà deixa mestra, Joan - digue ella - ferà segons el doctor, sin serà a ulls d'aqueix mes o a primers de l'altre, car no p'ata ferir en tal mida, al temps que està convenient que certa cosa resarcida i desmes de cosa al seu temps millor.

- Bé, bé; un plan que responrà estricteament els vostres preceptes - de cors bora Joan - segont que ja en el temps magnific de la primavera, florida de roses i bellissimes perfums; estareu idóvol fer ajuntats en una sola, cada veïnatge.

XIII

LES ROSES D'A COR.

La primavera ningú i amb ella el temps en que els camps es van a florir després dels primers monistans de les glòries. Al ritme sempre visible, sempre variat de la bella primavera que coroleja caprichosament les multituds subpirades dels arbres que flueixen, fins avui mateix del sol, mig amagat entre el ~~lum~~ ^{la} glòria de les fulles arides de les nits del que també floreixen explèdid, dolçecit, apartant llur delícies senceres a l'atmosfera natural, benigne del bon temps.

Les roses del cor, com les dels camps, també floreixen a balqueria, sense afixa, allargant amb son perfume exquisit, les penes potades que suorades difuminen, comen encunyades, mortes en la badura de l'oblit, mentre amb les roses del cor veïne també la dolça paix de l'amor, capdita i cobrada de felicitat, la qual commina més encara a l'oblit per l'estèril esperar passat. L'hiver, en el segleu de l'amor s'embala del tot el cos, amb una connectidat excepcional del genit del viure, ulleres, roses entriguilles amb les qualitats citades, imprescindible per estabilitzar l'ànima, qui transpira com requereix, ajuda eficacement a les belles foltes estiuades per fillolar al no poc, un flotó comil de més amor, per qual fruïsseran la vida.

Aquesta optimista de fuit benevit, és el ouardó més gran de la terra que la seva caducitat destaca, juntament per quan obvius són el més, la continuïtat

de la seva existència; que mentre hi vier, collaboraria com un llopre en son lloure
les delícies d'aquest amor.

Les roses del cor de Jean i Lillian també haurien florit espouerades, en el
bel reig de la Florida decidida propinquià com es presentava, a intentar difinitivament
el seu casament pel bisbe suggestiu, inviolable del matrimoni.

Era floria a seu estíome, tot era felicitat per a ell, i per a Mr. Hau i companyia
que decididament començava a celebrar aquell casament haver ja final data, la
qual seria el 15 de Abril del prop-minent. Vincouer doncs fins aquella data un
mes ancora no, quan era prou per ultimar tots quan a l'objectiu ja referència.

Era Jean li sentia que es troba en el 15 d'abril dos dies jous després del seu tancament
nunciada l'arribada a port i fi de trajecte el capità, per a qui s'havia fixat
aquella data, l'efecte que seguiria conèixer-hi.

Mentre la sevora del capità Lillian, havia preparant el necessari per
el mateix dia, Jean es posava llargues hores fent-se il·lusions futures, remissives
però, en primer lloc, a confidionà de memòria l'itinerari a seguir en el seu viatge de no-
viembre, fent de fer suocera que en ell no hi manqués la visita que tenia prouresa a L'Hu-
vre, ciutat de residència del seu ben amic Pierre Freteur.

En retornar de la lluna de suel, vindria de nou a Cardiff, a requeriment dels
seus Domicis, els quals tenien el projecte realitzat que a final d'estiu, circuncorrien
la seva reedificació d'Anglaterra, pel traçat anglès a França, iunt amb Jean i
Lillian. Aquests aguants molt s'aprengueren d'estada a Cardiff, com al seu mateix
interrogatori per què el projecte del capità de canviar de residència fos un fet.

Entant Jean com l'afirmà, preparant-se eventualment per l'advenidor, quan
l'inopinadament foren aparegudes dolent dels, les sevors del capità Mrs. Foley i Lillian,
que acabaven d'arribar de fer esmires per al dia de l'adveniment.

Lillian, no sembla ja per aquella malalta de veneys, sense color, collauçona
escotillada, pesima, sinó que tornava a ésser aquella bella sevora de vid, més
belles encara que abans, amb les mateixes qualitats que era reflexió de nou amb tota
intensitat.

I s'abandonaren alegrement, però Jean portant sobretot una actitud, no menys
seriosa que canvia la seua.

Altre que si no baixà cosa que en veig entre parets, crevia que en tro-
bava altre cap més sag, amb tota solitud.

— No t'enganes per haver - el reuia suavament ella, tot sarcismant-li el front -

H^o que ja sap que si altra vegada vanfraguem, serà en un vanfragu d'amor.

Hi... si, si feix l'ignorant i dolent que varem bessos tot.

No feix, ja no pot dir subreutes - l'aparició Lliblanc.

En aquell moment ~~hi~~ ~~hi~~ s'ha una cambra mercat en telecoram que acaba d'arribar. Aquella inscripció nova farà posar a tots tres en una segona sortida d'aquella desordena corresponduda a Mr. Rauf.

La segona tala i el sostingut intent dels nous ingàsters per uns moments, fespos en un fort resolt decidiédrer-lo.

El referit telegrafia pogues electrèl portava, però al contrari de les noves que havia sortit, aquelles eren agraderes i expectatives.

Per obrir la seva reunió tala tenia el rostre contret en una expressió dolcosa, més en haver-lo fet, aguanta i canvia ràpidament en un entat d'alegria. Jean, Lliblanc també es canvia en veure que la seua del capità, ha. als transformat les facions del seu rostre.

- Es d'Haus - exclamà el seny. Tala alegrament - dir que ambra sobre el seu de la dita fixada. Tot seguit tingué el telegrafia a Jean ditz que el tala el que tinguera d'acord.

"Aribòrem demà, sobre les dotze hores." - Haus.

Contra el que s'havia tradut d'una possible desordena, resultava doce que sovella nova, més a augmentar encara, el gran contingut d'alegria que regava en aquella cosa.

Tots tres es febiéren per la previsible vençuda del capità, i actuaren amb més pressa el preparatiu per la rebuda.

Malgat els acompanyar sis el dia en l'alegria d'aqueells tres dies, això no feia pas eniviar tala optimisme i enivies trobaren lluria el rostre de cobert de munt, quecom fece que s'abriaren entre el paret, i en el cabell, i penetraren les orelles en forma horitzontal amb el cel. Aquest instant, i tot i la caiguda que ferenable del dia, era l'aire d'animar. La pinya hi tot, el dolçorat se mar culte i, començar-se amb aquell tel que el cel d'abocava a la mar, sempre, continuament, allà lluny, el final de l'horitzó, com fer enivjar al mar a estiuat ~~tot~~ el peixem.

Per allà lluny, al final, tingué tumbé l'aparició la simpatia silenciosa del clavell, i nascelle que es manava a Mr. Rauf, i que ja el temblava que destruir ho faria, però no feia fins a l'endemà per tal a tres quarts d'una.

Bona estona abans de l'horitzó, ja estaven esperant al moll on havia d'atrevar el nascell, la segona tala, Lliblanc i Jean, esperant nascells l'arribada.

el suoll de referència, era necessàriament en una part bastant enolig del poble i la més temuda que enveix grona com un llaçot, per entre els diversos passos, que ja denunciaven o esperaven passatges, i bé, tot just, per la seva teixuda rebent el corredor com portaveia ~~en~~ part les rebindes, contingut entre joia, galeries, les operacions de canvis, des-criega dels altres vivers, fins que s'importa la seva atenció. L'apparició impròpria del Clericel el qual, amb molt redonada teixuda i riuia passat, le haviait al seu d'entrauenys del capítol i els acusavaient citat. El primer, se l'avia donant ordre per fer-se tota perfeció, suauitat.

Especulativament al capítol posseïa per cabord, adonant-se de la proximitat dels tres que l'envoreven, el qual tot seguit amb la via, acerà més amunt el mercat d'abrics i tracant que estaven efectuats uns ordres capitols, precisi que facen estapides regularment per la tripulació; i els acusants després el vaixell apareixia subjecte sobre la superficie, penjant per l'her costat el gross accot que unita a un dels gavarrades cabells, impossibilitant el moviment de les rues. Seguidament després d'haver recollit l'escoratge, la dotació del novili comançà a abandonar-lo quan ell restava davant d'algúia, car la major part d'ella era d'aquesta mateixa ciutat, per quin motiu hauríen vençuda el seu exalt de joia.

Poc moments després d'haver enviat l'edifici canvi, aparegueren al cap de l'esta que condueix a terra muntanya Haies, i el seu oficial Douglas. La dita operació, omplint tots els nostres de joia i instanti més tard ja es volgutzen efusivament, bescançant parades agraderes i riubles.

- Heus sei - digué poc després el capítol adreçant-se al seu oficial i sumolant a la seua da a peu i llibertat - una parella que t'ha passat davant, car d'entre quatre dies seguentment que ja estàdes cosa,

- Colmiqués, aprengedero el seu procedir - respondé Douglas - però jo també t'ajudareient que no em llereixeu sobre temps, car un profeta en el proper viatge, car me temble.

Tot seguit en unió d'una convorta expusaren el caurei ~~que~~ que la casa del capítol. que com ja se sap, estava situada fa poca distància del poble. Ell creu-hi Douglas i resumida i ràpidament els estaberts puntearen en l'interior de l'edifici, l'oficial del Clericel i perdé entre la multitud que en aquelles hores acudia a l'espai reial, a profit del magatzem que lluria, totallament al contraire del dia anterior.

El transcur dels dies que succeixeren per el dia següent, molament trobar-se forces armes, peus i dilluns els fessaren amb freqüència dolç i batre que els excusava notablement, venint així amb més insistència el tan esperat poble.

472 en el motí d'agost, al trencar l'alba, la cosa del capitó, aprengué' extremerament, i
més ja no dormí; el serveit actiu ja estava col·laborant als preparatius. Tots hi està
el dia era tan bo ~~que~~ que més explotadit que el dia ^{anterior} d'anterior, aparcant la
mar nova, mentrec per desent, comencava a infiltrar-se els primers frisos solars
que selliscaven temnicament per la superfície, reflectint-se a la rogarde en les
façanes de les cases properes. No obstant i, degut a l'increvament de l' hora, circu-
lava poca gent per casar-se en quel posa, quan en la seua totalitat eren pocs de
més que descomptar uns obligacions.

Com hem dit, en l'interior de l'edifici de vistes Habs, tot els activitats, la
segona Ralley estava en la cambra de Lillian, junts amb una companya, per
ajudar a vestir-la. Aquella aparença formidabile; un bellissim vestit blanc
fornia el seu cos, degut resoltava més la seua esplendide bellesa per entre les pro-
ties robes que l'abarcaven. El seu vestit semblava en ric terci, produït indulta-
tamente per l'encisó que exercia entorn en socells hora supresa de la seua vida
que havia de breus hores perdre l'estat constitucional amb el que sempre havia
conquistat, i en aquell moment s'omni estigué a punt de ser realitzar-se i, degut difi-
cultatment perdut en ell mateix d'ell.

Una que veia recorreguts tots los seus peus, fregades en el bell endivin-
der que ell seu ja es sabia, era gaire en l'última aquella superfície que encara
l'expel·lia en pocs que una veritable material, necessitava els paus i
formava un magnifica conjunt amb els seu ulls blavissims i orelles llargues per-
fecces que resoltava quasi per darrament dels molts, quedats en bona part pel
seu bell rostre i per la perfecta rostadera de blanquissims senys.

Compel·tament a sucre de la seua túnica i blau i, ajudant, ella es sonria
ajudada a l'efecte que la tasa del vestir abans que en sobre, en tant que
totes era una sic seguita tantz representacions.

Jean per la seua part ja arribava molt llent. Vestia un estupend frac
que mal representava en elegància extraordinariament sobre el cos, ple de finos
i nips potes i distinció.

Entorn d'aqueix en companyia del capitó ha sortida de Lillian, per em-
prendre la marxa vers la celeste ceremonia.

Sir Hans Domell, no hi veia de joia, igual que l'altres esfora, pel casament
de Jean i Lillian. De segur que n'hi havia de molt adoptat, ho havien estat elegi-
tius, ja no havien rebut més segrest. Tant l'una com l'altra es complaient en
presentar els flassments meus als seus invitats, com si realment en una
seua al·litat, esquerida scuts limit que no cal dir van taule's Jean i Le-

471
472

blisme no agrairen de tot cor, amb un menys desprisa que els
Tingué l'abat Gilhiane qüestia llerda de tot; i aquest fet a sortir a l'exterior de la cambra
que donar fidelitats cap al vertut en seguida Delys li dijose:

- Be dolent filla; ja està llerda, a punt de morir.

- Gràcies - prenencua tendreusement Gilhiane tot mirant a Delys. Agresta abans
de sortir tornà a parlar dient:

- Deixa fíble ora que et beso; deixar'm fer-te un fetó per trascómet' encara
part de la meva felicitat si no et toca ~~que~~ en rebre, degusta en tendre fetó en
revertadura més, desmunt de cada galla dell' angelical rostre de la ciuria, que aques-
ta el rebé dolçament com a principi d'apell dia venturoso. A la vegada que ella
se regalava del més en el rostre radiant se joia de nos mateixos.

Havia dimitit es traslladaren al saló on ja estaven esperant-les bona part dels invitats i
ells padien de seda.

Joan en reviu les veïtes, s'apressà a rebre-les i dient avançà uns passos encontre
en Gilhiane davant per davant de Gilhiane, restà impressionat, quedant-se uns instants ini-
mivel contemplant enllunyat la radiant belleza que tenia enfront i que ella hi con-
reia amb una tendresa encantadora; davant-se, però, totalment compte de la meva noblesa
i paper no paresc addint a ell, s'incorporà a si mateixa a l'instant i prenent-li la mà l'atre-
gué afurivament tot seguit a més en la seua flors, flors que només ella entiugue.

- I com t'estimo Gilhiane!...

Ella, després de reprimir-les les seves paraules en una solta mirada que volia dir més
que als més, feu un gest instantí deu molt graciós; i li dijose amb el suavissime procediment
sonoro-verbal suplat per ell:

- I go tsumbe, Joan, molt!

Este seguit s'organitzà la cerimònia oficial, fassaren respectivament a ognuna dels cotxes
que esperaven al peu de la porta de la tanca del jardí.

Durant el trajecte vers la cerimònia de matrimoni Gilhiane continuava en la seua tac-
tacis conscienciosa pel transcendental moment, més aquella percepció d'alegre regnat la seua
mara molt més bella i resplorava bellissim contemplar el seu rostre, en el mateix temps
que reflectia la felicitat meja fura; l'emoció de la mateixa que volia ser felicitat igual.
No feia gaire temps de sortir que desaparegué en el seu, aquella bella turbació que tant
l'anibilita, per envoltar-se en seguit a el natural color de florides roses en les seues poltes
i llums que habitualment tenia i que no era menys encantadora que el temperament farrat
i sinó que molt més, van clavars alegre i el seu inigualable rumbera en els claus, aferrat
per una infundada tenresa que sis ~~de~~ traslladarien davant seu, que es poragita tot seguit en
sobrenat en perpetuitat amb el que tan sovint esmentí.

Després de la cerimònia, van retornar a casa del capitó la felic parella, fan acan-
do amb entusiasme per tots els convidats, amb estretes apretones de màs, i prolongats saluts

474 ~~perdem~~ i vintoria i afetes, adreçant-se apuradament a l'estació per agafar l'express
que dins de poc volta
En arribar a ella, i intentaren tot seguit un despatxament de ferrocarril, obtingut la pressió necessària
per al carregat, la qual no es feu capar perquè i la poca estona de convenció permetés el tren, i amb
la característica formidosa del principi de marxa, que quedava.

~~del costat~~ Malgrat la poca intenció que respongueren en l'estació, encara feien de molts oc-
curridos pel capítol i l'alegre expectació que desfessien de ferre com enveguen els viatgers seguit darrera
el seu cotxe per gràcies a la bona inversió de l'últim arribaren a el prou instant per el tren ~~anterior~~
que els viatgers entinen, i volgudan encara poca estona, fins que la velocitat del cotxe
es perdi entre la seua inversió.

Sorpres de permaneixen ferro i Lillianus uns instants juntant-se a l'extraordinària od-
escitada de la família Dornell, i sentint-se en la seua postura, encaren resoltament la
seua actitud melanòstíquica i l'elèctor-se de fer a la felicitat que els envoltava. Ell, ini-
ciànd la rendició acceptada, estrenyé de la banyuda i itinerarii confeccionat per al seu
viatge de més, i pregant-se a Lillianus li digué:

- Ara a Londres.

- Allí un viatge; ja ho sap o es respongué decòlada i alegre ell.

Martinetta i el seu ja era en fer per tornar el seu feber i carria nombrosos documents
dels roigs en hospitalitzant i a diari ho feia.

~~Al fer el despatxament es refincava, tancava i troba~~

El bell mestre s'acostava i el sol rads arrodes una potent, il·luminadora i infi-
ltrava tothora a través de ~~interior~~ dels estrets, augmentant però amb tal suauet l'a-
graça en fer-sos interior resplendors.

Per festina, visitaven celupostament golp en agorat despatxament tan confortable, i incómod
el seu mal coratable encara el ~~triste~~ viatge, car el seu amic com el de tots, no solia tenir
Jean i Lillianus, ambdues i juntats en la seua estiba. L'un quinava a l'altre
amb una mirada plena d'amor i d'esperança i ambdues seureuen llargament.
(Per canviar de ~~estació~~, fer espai les dues de Lillianus i acarapant-les llunyanament li
dijeré transcur l'edili del viatge.)

- Ho tinc que repetir una encara Lillianus, el felic que sóc, car si no ho fes, encara
blava que ~~el~~ ~~viatge~~ mi ho tornat avar, i que mig que no és això, ans al contrari, i
en canvi, atins enquest preventivament a que ~~disg~~ de la realitat en que visco, encara sembla un tem-

Ebla en ser les dues d'ell amb nos mateus joia responguen:

- Sentit i dir una responda mei la felicitat vera, fet's ja que el presta, i ho de dir que tot tan
feliz com tu per sis ultimes noches, però qui no s'sent felic en veure's realitzat ell somni
d'autoreus? sobretot plaus que ja esdeveneixen per a tal i que es troben en ben distints, enc-
però, malgrat tot, en resum cui han condonat al mateix objectiu.
Jean sense respondre li amàs parades i volent sentir mei, s'apropi l'escala de la seua
estiba, posa el seu braç dret per dient carra d'ella fins a situar-los en contacte amb el dret
també de Dña Lillianus, llevant-ella en recolha llunyanament del cos rigides de ferro.

mentre la mida dreta reposava en el pectoral del vestit de Jean la fiverteta; i Jean fel cantó ¹⁷⁷
operat minellava mero solitariament en aquella abraçada, en balanza del seu amor.
Un aprenent moment, cridà un seu rei l'estiuó de Lillian, i a la vegada de Jean, que
magrific valent, tolerant com un gran pare es d'avisava al fons del pabelló.

-Que bella pue jo! - sorprès ella en veure la magnifica cara.

Jean també en veia ~~que era apena~~, cada mirada que Lillian le dirigia drecava
aprest extremia mes i mes el llac que en el seu abraçada que els unia.

Lillian, moment s'anova aconseguí vers ell, mentre Jean strata sonia en el
ballissim cos de la seva jove amada que conuria felic. Un pui però que Jean no podent
resistir-se, mes temps el fe va contacte que Lillian exercia sonia vers; en un mo-
ment ~~que~~ ~~que~~ instant en tota ~~era~~ ~~era~~ el seu rostre vers el d'ella, fins
que després d'uns instants de ~~retracte~~ ~~retracte~~ amor; i d'estar llur amor a tocar, Jean l'en-
cadria en els seus braços a la vegada que el lliur i junto van apressadament en un
bes tendre i deliciós.

Per reparar-se ell exultava pronuncià n'habilitat el nom:

-Lillian...

-I Jean...! - corregueren apresa.

A l'altra volta una blanquissima petó negella els lliur a ambdós.
D'aquesta estona després es separaren llur lliur, contentos tots dos, però centenars tenint
en contacte llurs ~~cos~~ rostres, uncant fisonomia a través del cristall de la fiverteta en el
fons del pectoral, encant el palauet que havien vist i que ara recordava havia d'
ser el seu; el seu del seu amar, està en la franya pacífica, en el seu bell, silencis, en
tre mig d'una famosa vegetació i rodejant l'edifici, un jardí ric d'iguals lliures amb
tot un carrell d'unes blanques i avorades una banda una petita magnifica per posseir
llur amor pel riu, que circumdis un petit bosc de frondoses arbres i bellissims jardins,
tot de flors tan puras que arriben als formidables plactes, adornades aquelles amb altres
estatius d'amor, petits objectes d'art que procuraven undòment les meravelles de l'
amor; per davant d'ells que sobretant en petit brelidor d'aire, la qual anés
corrent rodolant les figures fins a terra on la retria en petit biver ple de petits
blanys, vermells grans i grossos i petits d'un color a altre, cercant l'alineat que els acordava;

En una cosa semblant percorren Jean i Lillian per a ell; en un palau d'amor
com llevant era aquell apartament que visitaven el fogó espelat que s'expelia als pujolmetres
~~espontanément~~ com una gran fontana.

Enferrà en el cors del jocuní llur, continuaven igual; ella tenia el cap inclinat
sobre el d'ell, apunt regina tenint-la en els seus braços una pressa de la
seva felicitat nascuda que procurava que la seua cara estés a nivell de la de Li-
lian, estableint així un contacte deliciós en tocar-se llurament ambdes costres.

475. D'aquesta faço, regnia l'idiota d'aquesta petita parella, que cercava entre els camps
verds i florits de troubliuen ràpidament a la velocitat del tren, una nova espècie d'amor
per seguir-se dins del seu, com n'esperien que la punxa de l'espri's se'n havia d'emportar
la felicitat; talvolta, el tren s'emportava la felicitat, però amb ella arrossegava tam-
bé als seus objectius propietaris, deixant volant la seva, amaga (tren), en
seus colors, dolçissim per entre la moleta que declarava el pas de l'amor, ~~que~~
que no es quedava, regia sempre dins de l'espri's reguant en un deportament
entre una parella felic que es sentia estretament però apena't creer misteri que
és l'amor.

D. Josep Parcet